Umbra păstorului
Originally published as
The Bishop's Shadow by I. T. Thurston
Copyright © 2001 Joyce Nolt, United States of America
AU rights reserved.
Tradusă în limba română cu permisiunea
Joyce E. Nolt
1593 Lancaster Road
Manheim, PA 17543
U.S.A.
© 2012 de Christian Aid Ministries
Toate drepturile rezervate. Este interzisă orice reproducere de text sau de imagini fără aprobarea în prealabil a editurii.
Traducerea: *Butnariu Alina*
Tehnoredactarea computerizată: *Pricop Emilia*
Ilustraţii: © *Luciile Good*
Design şi grafică pentru copertă: © *Pricop Emilia*
Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44654 U.S.A. Ediţia a Ii-a - septembrie 2013 ISBN 978-1-936208-92-0
Umbra păstorului

PROLOG

Despre păstor

Phillips Brooks s-a născut în Boston, în anul 1835. în copilărie, părinţii l-au învăţat mai multe imnuri creştine. Când Phillips a intrat la facultate, putea recita două sute dintre ele. Henry W. Longfellow, un poet notabil, preda la Colegiul Harvard când Brooks frecventa cursurile acolo.

în 1868, la câţiva ani după ce vizitase locurile sfinte, Phillips a fost inspirat să scrie o colindă. Până astăzi, mii de vieţi au fost influenţate de colindul O, *Betleem, oraş micuţ.*

Timp de douăzeci şi doi de ani, Phillips a fost parohul unei biserici din Boston. în ultimii doi ani a fost păstor în Massachusetts.

Datorită felului său prietenos de a fi, era admirat de mulţi copii. Păstorul Brooks era atent cu toţi copiii. Era plăcerea lui să se aşeze pe podea şi să se joace cu ei. Deşi avea o agendă foarte încărcată, îşi făcea regulat timp să le scrie scrisori celor micuţi. Când a murit, în 1893, nu fusese de mirare că o fetiţă i-a spus mamei sale:

— Oh, mami, cât de fericiţi vor fi îngerii!

în această carte, sunteţi invitaţi să faceţi cunoştinţă cu păstorul Phillips Brooks, prin intermediul unei povestiri captivante.

Asta am învăţat de la umbra unui copac
Că se leagănă încoace şi încolo pe un zid.
Tot aşa umbra noastră - influenţa noastră - poate cădea
Acolo unde noi nu ne vom afla niciodată.

CAPITOLUL 1

O poşetă pierdută

Era în jur de ora zece dimineaţa şi o furtună, din nord-est, se dezlănţuia în Boston.

Străzile comerciale cotite, din apropiere -alunecoase din cauza noroiului şi înţesate cu căruţe şi trăsuri de toate felurile - împreună cu continua circulaţie a automobilelor aflate în trecere, transformau încercarea de a traversa strada în ceva dificil şi periculos.
Ploaia cădea în rafale acoperind totul în jur şi nu se vedeau decât maşini şi autovehicule din apropiere, în timp ce vântul părea că stă la pândă la fiecare colţ, gata să sufle cu putere şi să smulgă umbrelele din mâinile pietonilor, în momentele cele mai critice ale traversării străzii.
Două doamne, venind pe Causeway Street, de la Union Depot, aşteptară câteva minute pe trotuar, urmărind o ocazie de a traversa prin nesfârşitul torent de atelaje aflate în trecere.
— Uite! Nu vom avea o şansă mai bună decât asta. Hai acum! exclamă una din ele păşind repede
înainte, de îndată ce observă o scurtă întrerupere a şirului aflat în mişcare. Păşi înaintea a două maşini, care opriseră în paralel, iar tovarăşa ei o urmă repede. Chiar atunci veni o rafală puternică de vânt, care ameninţa să le întoarcă invers umbrelele. Doamna din faţă o apucă strâns pe a ei şi iuţi pasul înainte. Când trecu în grabă de cea de-a doua maşină, aproape că ajunsese sub picioarele unei perechi de cai înhămaţi la un car greoi. Căruţaşul ţipă furios la ea, în timp ce îşi strunea cu putere atelajul. Un poliţist strigă preventiv şi ţâşni spre ea, iar prietena ei se opri scurt, cu un ţipăt de teroare înăbuşit. Dar cu toate că oiştea carului îi zgârie obrazul, iar şocul aproape că o trânti la pământ, doamna îşi recapătă cumpătul şi se grăbi spre trotuar. In acele momente, un puşti jerpelit de vreo treisprezece ani, se strecură iute pe lângă picioarele cailor şi, nepăsându-i de ţipetele disperate ale căruţaşului, îşi făcu imediat drum prin mulţime şi dispăru.
Tot atunci, doamna, care abia scăpă de un accident, se întoarse spre prietena ei şi strigă:
— Oh, poşeta mea! Cred că am scăpat-o când traversam.
— Când aţi traversat, aţi spus? întrebă poliţistul şi, cum ea încuviinţă, el se întoarse iute în stradă, dar maşinile şi atelajele trecuseră mai departe şi altele goneau înainte şi nu se vedea nici urmă de poşetă.
Poliţistul se întoarse şi ceru doamnei detalii

despre poşetă, promiţându-i să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a o recupera.
— Dar mă îndoiesc că veţi mai vedea vreodată vreun ban din ea, spuse el. Vreun hoţ ticălos probabil a văzut-o căzând şi a şterpelit-o.
Poliţistul nu greşise. Dacă s-ar fi întors spre străzile Tremont şi Boylston ar fi văzut un băietandru zdrenturos şi desculţ, hoinărind de colo până colo, cu mâinile în buzunare, oprindu-se din când în când în faţa vreunei vitrine, a vreunui magazin, dar atent la fiecare poliţist pe care îl întâlnea.

Băiatul arăta de parcă nu avea vreun penny în buzunarele sale jerpelite, dar, cu una din mâinile sale murdare, ţinea strâns poşeta pierdută, pe care privirea lui ascuţită o observă când căzu sub picioarele cailor şi pe care şi-o însuşi cu îndemânare când se strecură prin noroi.
Fără să-i pese de vânt şi de ploaie, băiatul hoinărea de-a lungul străzii. Nu venea prea des în această parte a oraşului şi era mai puţin familiarizat cu această zonă, comparativ cu altele. Părea că rătăceşte fără ţintă, dar privirea-i neobosită urmărea să găsească un loc retras, unde să-şi poată examina în siguranţă trofeul şi să afle câţi bani câştigase. Multă vreme, nu văzu niciun loc care să i se pară sigur pentru planul său, aşa că merse şi merse până când, dintr-odată, îşi dădu seama că este obosit. Tocmai trecea pe lângă o biserică imensă din piatră, aşa că se aşeză pe scări ca să se odihnească:
Uau! Da' asta-i ditamai biserica veche! se gândi el când privi curios la clădirea frumoasă. *Mă-ntreb, oare unde duc scările astea?*
Grăbind pasul, el alergă dincolo de poarta cu coloane, spre scările de piatră care duceau înspre intrarea de sus, spre capelă. Urmând un impuls de moment, începu să urce în grabă scările, picioarele-i goale nefăcând nici un zgomot. Ajuns sus, văzu că este închis între două părţi ale unei balustrade înalte de piatră, uşa capelei fiind cea de-a treia latură. Această uşă era închisă. O încercă şi văzu că era încuiată. Apoi se lăsă în jos, în cel mai întunecat colţ al palierului şi, având în continuare ochii şi urechile în alertă, scoase din buzunar poşeta murdară de noroi şi o examina cu atenţie. Găsi înăuntru treizeci şi şase de dolari în bancnote şi încă o monedă de un dolar.
Băiatul râse bucuros în tăcere:
— De data asta m-am îmbogăţit, spuse ca pentru sine.
Scoase un ac de siguranţă de prin hainele sale ponosite şi prinse cu el bancnotele rulate, ascunzându-le undeva în căptuşeala jachetei, dar păstrând moneda în buzunar. Apoi, mai examina o dată poşeta, ca să fie sigur că nu a lăsat ceva înăuntru. Pe faţa interioară, din piele, a acesteia era scris numele R. A. RUSSEL şi, de asemenea, mai era o carte de vizită cu acelaşi nume şi o adresă. Pe aceasta o rupse în bucăţele, făcu un cocoloş şi-1 aruncă peste balustrada de piatră. Apoi, ţinând
poşeta în mână, se uită în jur precaut. Lângă uşă era agăţată o cutie pastorală. îngrămădi poşeta, care l-ar fi putut da de gol, prin deschizătura de deasupra cutiei şi, cu un aer de satisfacţie, alergă uşurat şi vesel înapoi în jos, pe scările de piatră. Dar se opri repede când dădu nas în nas cu paracliserul, care tocmai trecea de poartă.
— Hei, tu! Unde-ai fost? Ce-ai pus la cale? strigă bărbatul, apucându-1 strâns şi cu mânie.
Dar băiatul era mult prea rapid. Se smulse dintr-odată din mâinile paracliserului şi sări peste poartă, în jos, spre scări.

Băiatul fugi cât putu de repede, până se depărta destul de mult de biserică, apoi încetini pasul şi începu să plănuiască ce avea să facă în continuare. Vitrina unui cofetar îi aminti că îi era foame şi, intrând în magazin, cumpără două tarte pe care le mancă din mers. După aceea, cumpără câteva alune, două banane şi o bucată de plăcintă cu carne şi, ştiind că dispune de toate acestea, simţi că nu-i mai era foame.
Deţinând ceva ce lui îi părea a fi o mică avere, nu mai consideră că e nevoie să muncească, aşa că, în acea noapte, nu mai merse la oficiul de ziare, pentru a primi spre distribuţie ediţia de seară a ziarului, ci îşi petrecu timpul hoinărind prin preajma locurilor aglomerate şi privind la ceea ce se petrecea pe străzi. Acest comportament neobişnuit atrase atenţia prietenilor de teapa lui şi câţiva dintre băieţii cu ziarul se strânseră în jurul
lui, încercând să afle motivul chiulului său ciudat.
— Ia zi, Tode, spuse unul, de ce nu ţi-ai luat ziarele?
— Oho, a primit vreo avere, te pomeni! interveni un altul. Unchiu' lui bogat a venit şi 1-a adoptat.
— Hai spune, Tode, zi-ne ce se întâmplă! şuşoti un altul, aplecându-se spre el. Ai şterpelit ceva?
Tode încercă să afişeze o expresie de nevinovăţie ofensată, dar faţa i se înroşi când răspunse scurt:
— Hei, încetaţi o dată cu gălăgia! Nu poate omu' să-şi ia o zi liberă? Am câştigat un dolar în plus azi dimineaţă, atâta tot, şi, îndesându-şi mâinile în buzunare, merse mai departe, pentru a evita alte comentarii.
în săptămâna ce urmă, Tode trăi pe „picior mare", cum spunea el. îşi permitea între trei şi şase mese pe zi şi o cantitate nelimitată de plăcintă şi alune, oricând dorea, dar, cu toate acestea, nu era prea fericit. Timpul cântărea greu în mâinile sale uneori, cu atât mai mult cu cât băieţii, iritaţi de traiul său în lux şi fără să muncească, se ţineau la distanţă şi nu doreau să mai aibă nimic de-a face cu el. Fusese un fel de lider printre ei şi era deranjat de faptul că era aşa lăsat pe dinafară şi ignorat, începu să se gândească la faptul că nu ar trebui să-i pară rău când banii şterpeliţi vor fi cheltuiţi. Se gândea la acest aspect într-una din zilele când cutreiera fără griji, pe o stradă lăturalnică. Era o stradă liniştită, puţin circulată la acea oră, iar Tode pierdea vremea mergând pe ea, cu mâinile
îndesate în buzunare, până ajunse într-un loc unde trotuarul era plin cu materiale de construcţii şi unde se zidea o casă mare. Probabil că muncitorii făceau grevă în acea zi. Oricum, nu era niciunul pe acolo, iar băiatul sări pe unul din butoaiele aflate lângă bordură şi pretindea că bate toba pe capacul acestuia, folosind două leaturi de lemn şi fluiera, plin de viaţă.
După o vreme, nu mai fluieră. Privi în ambele sensuri de mers ale străzii şi, căscând, spuse ca pentru sine:

— Ce vechitură de stradă mai e şi asta? Parcă toată lumea doarme.
Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, apăru o fată de după cel mai apropiat colţ, grăbindu-se să ajungă la el. Părea să aibă vreo paisprezece ani. Hainele îi erau uzate şi sărăcăcioase, dar erau curate, iar în braţe ducea un bebeluş învelit cu un şal. Se opri în dreptul lui Tode şi îl privi cu ochi rugători:
— Oh, nu mă poţi ajuta să mă ascund undeva? Vrei? Vrei? îl imploră ea cu stăruinţă.
Băiatul o privi cu răceală.
— De ce vrei să te-ascunzi? Ai şterpelit ceva? întrebă el nepăsător.
Fata îi aruncă mai întâi o privire indignată,, apoi una plină de teamă:
— Nu, nu! exclamă ea cu nerăbdare. Nu-s hoaţă. Fug de bătrâna doamnă Mary Leary. Aproape că 1-a omorât pe frăţiorul meu, dându-i să bea whisky,

A
ca să pară că-i bolnav când îl ia cu ea la cerşit. Uite-aici!
Ea dădu la o parte şalul cu care era acoperit copilul. Tode se aplecă şi-i privi faţa micuţă. Era o feţişoară aşa de mică şi demnă de milă, albă şi slabă, cu ochii cufundaţi în orbite şi buze vineţii, care parcă implorau milă, că până şi inima lui Tode fu mişcată, cu toate că el nu era uşor de înduioşat.
— Bătrâna vine după tine? întrebă el sărind de pe butoi.
— Da, da! Oh, te rog să mă ajuţi! îl imploră fata, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce se uita la feţişoara bebeluşului. Mă tem că va muri.
Băiatul îi mai aruncă o privire micuţului.
— Hai aici! Lasă-te pe vine ca să pun asta peste tine!
El apucă un butoi mare şi gol din apropiere. Fără nici un cuvânt, fata se ghemui la pământ, iar el puse peste ea butoiul, aşezând sub gura acestuia nişte lemne, ca să poată intra aer pe acolo. Apoi, se aplecă în dreptul deschizăturii şi şopti:
— Hei! Vine bătrâna! Nici un sunet!
Se aşeză din nou pe capacul butoiului şi începu să bată ritmul cu leaturile sale şi să fluiere ca mai înainte, părând că nu dă nicio atenţie femeii care se apropia ocărând, cu vreo şase copii ai străzii după ea. Se apropia tot mai mult, dar Tode continua să bată ritmul şi să fluiere indiferent, până când ea se opri în dreptul lui şi exclamă arţăgoasă:
— Hei, băiete, ai văzut vreo fată trecând pe aici
cu un bebeluş?
Tode ignoră femeia şi continuă să bată „toba".
Femeia tuna şi fulgera, dar observând că această atitudine nu are nici un efect, schimbă tactica şi spuse pe un ton linguşitor:

— Drăguţule, ai vrea să ajuţi o femeie bătrână să-şi găsească copilaşul, nu-i aşa? E dureros că îl caut pe dragul meu scump şi fata aia 1-a luat. Spune-mi, dragă, au trecut pe aici?
— N-am eu grija fetei tale! exclamă Tode. De ce nu-i dai bice s-o găseşti, dac-a plecat?
— Şi tu ce crezi că fac acum? Nu-s chiar acum pe urmele ei? ţipă femeia furioasă. Cred c-ai văzut-o, dacă nu cumva ai ascuns-o chiar tu pe undeva.
Tode se întoarse indiferent la activitatea lui de dinainte, în timp ce femeia aruncă o privire suspicioasă spre clădirea neterminată.
— Ar putea fi acolo, mormăi ea, şi începu să o caute printre materialele de construcţii de pe jos.
Sper să renunţe repede! gândi Tode, în timp ce fluiera cu şi mai multă vigoare. Femeia reapăru imediat şi, aruncând o privire ameninţătoare spre băiat, merse mai departe pe stradă, mişcându-se greoi, cu ceata de copii gălăgioşi şi curioşi împrăştiaţi în spatele ei.
După ce au dispărut cu toţii după colţul străzii, Tode sări jos şi, apropiindu-şi gura de deschizătura de la baza butoiului, şopti repede:
— Stai acolo în linişte până mă duc să văd dacă a plecat de tot. Apoi goni spre colţ, de unde pândi
până femeia dispăru din vizorul lui. Apoi alergă înapoi şi ridică butoiul, spunând:
— E-n regulă! Mai mult ca sigur c-a plecat. Fata aruncă o privire temătoare în susul şi în
josul străzii când se ridică.
— Oh, Doamne! exclamă ea. Nu ştiu unde să merg.
Tode văzu că ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Se uită la ea curios:
— Ai putea să mergi la debarcader. E foarte probabil că bătrâna nu va merge până acolo, nu? sugeră el.
— Nu cred, dar n-am fost niciodată acolo, îi replică fata. încotro este?
— Vino să-ţi arăt!
Tode o luă înainte la pas alergător. Fata îl urmă cât putu de repede, dar copilul atârna greu în braţele ei şi, în curând, rămase în urmă, respirând greu.
— Ce se-ntâmplă? De ce nu te grăbeşti? întrebă Tode, aruncând o privire nerăbdătoare în urma lui.
— Nu pot. El e aşa de greu, gâfâi fata, suflând din greu.
Tode nu se oferi să ducă el copilul. Doar îşi puse mâinile în buzunare şi o aşteptă, iar, după aceea, merse înainte, încetinind pasul.
Când ajunseră la debarcader, el îi conduse într-un colţ liniştit, unde fata se aşeză, cu un semn de uşurare şi de oboseală, în timp ce el se sprijini de un pilon şi se uita în jos spre ea.

Imediat după aceea o întrebă:
— Cum te cheamă?
— Nan Hastings, răspunse fata.
— Cum de-ai ajuns la ea? continuă băiatul arătând cu degetul în spate, iar Nan înţelese că se referea la femeia Leary.
Ea spuse rar:
— S-a întâmplat când a murit mama. Am avut o casă drăguţă. Nu eram oameni săraci. Tata era inginer, dar a fost ucis într-un accident, înainte ca frăţiorul meu să se nască, şi asta aproape i-a frânt inima mamei mele. După ce s-a născut bebeluşul, ea era bolnavă mai tot timpul şi nu putea munci prea mult, aşa că am folosit toţi banii pe care îi aveam, iar mama era din ce în ce mai bolnavă şi, până la urmă, mi-a spus că va muri.
Fetei îi tremura vocea şi, pentru un moment, se opri, apoi continuă:
— M-a pus să îngenunchez lângă patul ei şi să-i promit că voi avea întotdeauna, grijă de frăţiorul meu şi că-1 voi ajuta să ajungă un om bun, aşa ca tata. I-am promis şi mă voi ţine de cuvânt.
Fata vorbea pe un ton serios, având sclipirea unui ţel solemn în ochii ei negri. Tode începea să fie interesat:
— Şi-a murit? dori el să ştie.
— Da. A murit. A scris unor rude, înainte de a muri, cerându-le să mă ajute pe mine şi pe frăţiorul meu, dar nu a venit niciun răspuns La acea scrisoare, iar după ce a murit, toată mobila a fost
vândută pentru a plăti doctorul şi cheltuielile de înmormântare. Doctorul a vrut să ne trimită la un orfelinat, dar Mary Leary lucrase pentru noi şi mi-a spus că, dacă mergem la orfelinat, ei mi-1 vor lua pe frăţiorul meu şi nu-1 voi mai vedea niciodată. Mi-a mai spus că, dacă merg acasă la ea, îmi va găsi de lucru şi voi putea să păstrez bebeluşul. Aşa că m-am dus acasă la ea. Era un loc groaznic - Nan se cutremură la acest gând - şi am aflat destul de repede că ea bea whisky, dar nu am avut unde să merg în altă parte, aşa că am stat acolo, dar în ultimul timp, duce copilul afară în fiecare zi, iar el creşte aşa de palid şi arată atât de bolnăvicios, iar ieri am prins-o când îi dădea whisky şi atunci am ştiut că a făcut asta ca el să arate bolnav şi să primească mai mulţi bani când merge cu el la cerşit.
— Şi aşa ai fugit de la ea, interveni Tode când fata se opri.
— Da, şi niciodată nu mă mai întorc la ea! dar nu ştiu ce pot să fac. Ştii tu vreun loc, unde aş putea să stau şi să lucrez pentru frăţiorul meu?
Ochii negri se îndreptară spre faţa băiatului, privindu-1 nostalgici şi rugători, în timp ce-i puse această întrebare.
— Nu ştiu niciun loc, răspunse Tode, ridicând din umeri nepăsător.
Nu se simţea chemat să o ajute pe fata asta. Nan îl privi dezamăgită, dar nu mai spuse nimic.
— Cre' că se trezeşte, remarcă Tode, uitându-se spre bebeluş.

Micuţul se foi agitat şi apoi deschise încet ochii, ridicându-şi pleoapele vineţii. Doi ochi mari, inocenţi şi albaştri priveau direct în cei ai lui Tode. Era o privire fixă, neobişnuită, o privire care cumva reţinea, fără să vrea, ochii băiatului. Apoi, un zâmbet şters, timid, se contura pe buzele palide, iar mâinile copilaşului se ridicară spre băiat.
Acea privire şi zâmbetul au avut un efect minunat şi ciudat asupra lui Tode. Părea că în acel moment se trezise ceva la viaţă în inima lui. Până atunci, el nu ştiuse ce este dragostea, pentru că nu iubise pe nimeni, dar când privi lung în profunzimea pură a acelor ochi albaştri şi când văzu degeţelele bebeluşului îndreptându-se slab spre el, inima lui se lipi de copilaş şi îşi întinse braţele ca să-1 ia.
Nan ezită, aruncând o privire fugară spre mâinile şi hainele murdare ale lui Tode, dar el spuse pe un ton poruncitor:
— Dă-1 aici! Vrea să vină la mine.
Ea îi dădu voie să ia copilul din braţele ei. Când simţi strânsoarea puternică, micuţul se cuibări în jacheta murdară a lui Tode, cu un suflu lung de mulţumire.
— Vezi? Mă place, strigă băiatul, având faţa luminată de o încântare ciudată şi dulce, ce-1 învăluise.
Rămase pe loc, ţinând în braţe copilaşul, fiindu-i teamă să se mişte, pentru a nu-i strica dispoziţia micuţului. Totuşi, în câteva minute bebeluşul
începu să se neliniştească.
— Ce vrea? întrebă Tode îngrijorat. Nan răspunse neputincioasă:
— Mă tem că îi este foame. Oh, Doamne, ce ar trebui să fac?
Părea că e gata să izbucnească în lacrimi, dar Tode interveni:
— Veniţi cu mine, exclamă el scurt şi o luă din loc, continuând să ţină copilaşul în braţele sale, iar Nan îl urmă nedumerită.
Ea se dădu înapoi când îl văzu deschizând uşa unui restaurant, dar Tode intrase şi după un moment de ezitare, îl urmă.
— Ce-i luăm? Nişte carne de vită? dori să afle băiatul.
—Oh, nu! spuse Nan repede. Doar nişte lapte şi pâine e destul pentru el.
— Bine. Adu-ne un sfert de litru de lapte şi o franzelă, ceru Tode chelnerului, pe un ton ascuţit.
Când acestea au fost aduse, el adăugă:
— Acum adu-ne o friptură şi o tocană de stridii. Apoi se întoarse spre Nan cu o privire
nedumerită:
— Cum îl ia? 1-1 torni pe gât? întrebă el.
— Nu, nu! strigă repede Nan, când Tode înhaţă castronul cu lapte. Trebuie să-1 hrăneşti cu o linguriţă.
— Bine!
Şi astfel, total nepăsător faţă de grimasele chelnerilor, Tode începu să

hrănească bebeluşul,
punându-i tot atâta lapte în guriţă cât şi pe lângă, în timp ce Nan tânjea să ia problema în mâinile ei, dar îi era teamă să se amestece. Dintr-odată, Tode se uită spre ea:
— De ce nu mănânci? spuse el, arătând spre mâncarea de pe masă.
Fata se înroşi şi se trase înapoi:
— Oh, nu pot! exclamă ea grăbită. Nu mi-e... nu vreau nimic.
— Nu ţi-e foame? întrebă Tode pe un ton autoritar.
— N... nu prea tare, se bâlbâi Nan, dar băiatul văzu cum ochii ei sclipeau de poftă când priveau spre mâncare.
— Ba ţi-e! Deci, grăbeşte-te să-nfuleci mâncarea aia degrab'!
Dar Nan scutură din cap:
— Nu sunt cerşetoare, spuse ea, şi, cândva o să-ţi plătesc pentru aia, şi arătă cu degetul spre castronul cu lapte şi pâine.
— Ce? exclamă băiatul. Uite-aici! Am comandat aia şi oricum trebuie să plătesc pentru ea, aşa că ai face bine s-o mănânci. Eu n-o vreau.
Apoi se dedică din nou hrănirii copilaşului.
Nan întoarse hotărâtă capul într-o parte, dar îi era aşa de foame şi mâncarea mirosea aşa de bine, că nu-i putu rezista. Ea gustă stridiile şi în trei minute castronul se goli şi de asemenea o bucată bună din friptură dispăru, înainte de a împinge farfuria sa la o parte.
- Mulţumesc! rosti ea recunoscătoare. A fost aşa de bun!
— Eh! mormăi Tode.
Era pentru prima dată în viaţa lui când cineva îi spusese „mulţumesc".
Ii înmâna bebeluşul lui Nan şi, deşi spusese că nu îi era foame, termină de mâncat friptura şi o bucată mare de plăcintă, pe lângă asta, iar apoi, cei trei părăsiră restaurantul.

CAPITOLUL 2

Un nou cămin pentru Nan

După ce ieşiră din restaurant, Nan privi neliniştită într-o parte şi-n alta, temându-se, ca nu cumva să o vadă sau sa fie văzută de femeia Leary.
Tode îi observă privirea îngrijorată şi-i spuse:
— Nu tre' să te temi. N-o s-o las să te-atingă. Putem merge iar la debarcader, mai adăugă el.
Deci, se întoarseră la colţul de unde plecară şi, în scurt timp, bebeluşul căzu într-un somn odihnitor în poala surorii sale, în timp ce Tode umbla de colo până colo pe debarcader, sprijinindu-se uneori de un pilon şi vorbind cu Nan.
— Cum te cheamă? întrebă ea dintr-odată.
— Tode Bryan.
— Tode? E un nume neobişnuit.

— Cred că nu-i ăsta tot numele. Mai e ceva, da' am uitat cum se spune, răspunse băiatul nepăsător.
— Şi unde-i casa ta, Tode?
— Casă? N-am nicio casă. N-am avut vreodată. Şi nici părinţi.
— Dar unde locuieşti?
23,
~~-ZJ
— Oh! Oriunde. Dacă-s norocos, dorm la „casa băieţilor cu ziarul", iar când nu-s, mă duc în cel mai moale colţ pe care-1 găsesc pe vreo alee sau la uşa cuiva, fu replica indiferentă.
Nan se uită la el încurcată:
— Dar eu nu pot face asta, spuse ea. Nu pot dormi în stradă cu Frăţiorul. Dar ce aş putea face? Unde aş putea să mă duc? Ar trebui să fie un loc unde să stea fete ca mine.
— Asta aşa-i, fu de acord Tode. Apoi adăugă îngândurat:
— E un băiat de treabă la care ai putea să stai. Ştiu că are mamă.
— Oh, de-aş putea, Tode! Aş munci din greu mereu, spuse Nan repede.
— Stai aici să văd dacă-1 găsesc, zise băiatul. Apoi se întoarse şi adăugă suspicios:
— Acu' tu să n-o ştergi, cât timp eu sunt plecat. Nan îl privi nedumerită:
— Unde-aş putea să mă duc? întrebă ea, iar Tode răspunse râzând:
— Aşa-i, nu? N-ai un' să te duci, aşa-i?
Apoi el dispăru, iar Nan aşteptă nerăbdătoare să se întoarcă. Tode reveni după vreo oră împreună cu un băiat pistruiat, cam cu an mai mare decât el.
— Asta-i fata, spuse el scurt.
Noul venit privi îndoielnic spre Nan.
— Vezi micuţu'? strigă Tode repede. Nu-i un scump? Să-1 vezi cum râde! mai adăugă el, apucând neîndemânatic bebeluşul de bărbie.
24
Ochii îngreunaţi de somn ai bebeluşului se luminară şi zâmbi înapoi băiatului cu faţa murdară, dar prietenoasă.
Celălalt băiat se uita la Tode încurcat:
— N-am ştiut că-ţi plac bebeluşii, spuse el pe un ton ironic.
— Da' ăsta-i altfel, replică Tode imediat. Tu nu eşti un bebeluş ca oricare altu', nu, Frăţiorule?
— Cum îl cheamă? vru să ştie băiatul.
— Numele lui e David, dar mama îi spunea mereu „Frăţiorule" şi aşa îi spun şi eu, răspunse fata, vorbind încet. Tu ai mamă? adăugă ea cu o privire serioasă spre băiatul nou venit.
— Am cea mai bună mamă din oraşu' ăsta, îi răspunse el prompt.
— Oh, nu mă poţi duce la ea? Poate îmi va zice ea ce să fac, îl rugă Nan.
— Bine, atunci vino! răspunse băiatul, mai mult în silă.

— Vino şi tu, Tode, spuse Nan. Că ştii că s-ar putea să ne-ntâlnim cu Mary Leary.
— Bine. Nu te-îngrijora! spuse Tode cu un aer foarte protectiv şi li se alătură, mergând în partea dreaptă a lui Nan.
— Cum o cheamă pe mama ta? îl întrebă Nan cu sfială pe noul venit, în timp ce mergeau alături toţi trei.
— Hunt. Eu sunt Dick Hunt, fu răspunsul scurt. Apoi Dick se întoarse spre Tode, ca să stea de
vorbă cu el.
Casa lui Dick nu era prea departe. Era una din cele mai bune dintre casele de închiriat. Familia Hunt avea trei camere curate şi confortabil mobilate. Tode privi în jur cu admiraţie, după ce Dick deschise uşa şi-i conduse înăuntru. Tode nu mai fusese niciodată până acum în astfel de camere. Nan, după ce aruncă o privire rapidă în jur, se uită serioasă şi plină de dor la faţa blândă, de mamă a doamnei Hunt. Dick nu făcu risipă de cuvinte:
— Mama, spuse el, fata asta vrea să stea aici. Doamna Hunt confecţiona pungi din hârtie.
Degetele-i ocupate nu se opriră niciun moment, dar aruncă o privire fugară spre Nan şi Tode.
— Ce vrei să spui, Dick? întrebă ea.
— Oh, doamnă Hunt, dacă ati vrea să mă lăsaţi
să stau aici, până găsesc un loc de muncă, v-aş fi aşa de recunoscătoare! Dacă nu vreţi, eu şi Frăţiorul va trebui să stăm în stradă, o rugă Nan cu înflăcărare. Inima plină de bunătate a doamnei Hunt fu atinsă de tonul rugător al fetei. Avea şi ea fete şi se gândi: *Cum ar fi dacă Nellie a mea ar trebui să petreacă o noapte pe stradă?* Totuşi, spuse doar atât:
— Stai jos, draga mea, şi spune-mi totul. Tonul blând şi acele două cuvinte, „draga
mea", aproape că au fost prea mult pentru sărmana şi îngrijorata Nan. Ochii i s-au umplut de lacrimi, iar vocea îi tremura, în timp ce îşi depănă încă o dată trista ei povestioară, iar când încheie, şi ochii mamei erau umezi.
— Dă-mi mie bebeluşul ăla, exclamă ea, uitând
pe moment de munca ei şi luând cu gingăşie micuţa făptură în braţe. Sărman copil, îi spuse ea lui Nan, bineînţeles că poţi rămâne aici în seara asta. E un loc destul de modest şi suntem cât de înghesuiţi se poate, dar, oricum ar fi, o să facem cumva să-ţi dăm şi ţie o îmbucătură şi un colţ pentru o zi sau două.
Pe faţa lui Tode se citea mulţumirea, când se întoarse să plece. Şi Dick părea mulţumit.
— Nu ţi-am zis eu că am cea mai bună mamă din oraşu' ăsta? se dădu el mare când îl urmă pe Tode pe scări.

— Ba mi-ai zis şi n-ai minţit, fu de acord Tode, accentuând cuvintele. Da' ascultă-aici, poţi să-i zici mamei tale că o să plătesc pentru pâinea şi laptele micuţului ăluia.
Dick se uită la el curios:
— Ai de gând să munceşti iar? întrebă el.
— Sigur că da.
— Cineva ţi-a luat locu'.
— Cine?
Tode se opri, înfuriindu-se, surprins de cele auzite.
— Roşcatu' ăla mare căruia i se spune Carrots (Morcovi).
— Ei bine, Carrots o să falimenteze, declară fără frică Tode.
Puţin mai târziu, când „băieţii cu ziarul" se strânseră la oficiul ziarului, Dick răspândi imediat remarca lui Tode şi, curând, cu toţii erau în alertă, să vadă ce se va întâmpla. Tode fu întâmpinat mai degrabă cu răceală şi indiferenţă, dar asta nu-1 tulbură. îşi cumpără ziarele şi se făcu remarcat la locul lui obişnuit. Aşa cum îl informase Dick, Tode îl găsi acolo pe băiatul mare, strigând din răsputeri ca să-şi vândă ziarele. Tode merse direct la el.
— Uite-aici, Carrots, ăsta-i locu' meu. Şterge-o, m-auzi? strigă el.
Carrots se holbă la el plin de dispreţ şi, fără să-i răspundă, continuă să strige pentru ziarele sale.
Uitând de posibilii clienţi, Tode striga şi el, iar ceilalţi băieţi priveau. Roşcatul era mai mare şi mai puternic, dar la fel de hotărât ca Tode şi nu ar fi renunţat cu una cu două, dacă disputa nu ar fi fost încheiată de apariţia unui poliţist.
— Ce se-ntâmplă aici? întrebă el tăios, în timp ce se uita când la Tode, când la celălalt băiat.
— Mi-a luat locu'! Vând ziare aici de trei ani, se plânse Tode furios.
— Ce ai de spus? îl întrebă poliţistul pe celălalt.
— El a renunţat la locu' ăsta. Nu a mai vândut aici vreun ziar de mai bine de o săptămână, răbufni indignat Carrots.
— Al cui loc este ăsta? întrebă poliţistul, întorcându-se către ceilalţi băieţi.
— Socot că-i a Iu' Tode.
— A fost plecat doar pentru un timp.
— E destul de sigur că-i a Iu' Tode.
Astfel, ei răspunseră, iar ofiţerul se întoarse iarăşi spre Carrots:

— Tu eşti mai mare decât el. Lasă-1 aici pe el şi tu du-te de-ţi caută alt loc şi-aveţi grijă să nu vă mai prind că vă certaţi în stradă, că vă pun pe-amândoi într-un alt fel de loc dacă nu vă cuminţiţi. Şi-acum, împrăştiaţi-vă cu toţii!
„Distracţia" se terminase, iar băieţilor nu trebui să li se mai spună o dată.

O luară care încotro, iar, în momentul următor, vocea stridentă a lui Tode răsuna triumfătoare, în timp ce rivalul său pândea furios şi posomorât, gândindu-se la o răzbunare crâncenă, în viitorul apropiat.
între timp, după ce Tode şi Dick plecaseră, Nan îşi exprimă recunoştinţa faţă de doamna Hunt, iar, după ce aşeză bebeluşul pe sofa, spuse cu toată seriozitatea:
— Vă rog, arătaţi-mi cum se fac pungile alea. Sunt sigură că pot şi eu.
Nu era ceva greu de făcut şi nu-i luă multe minute să stăpânească detaliile. Ochii ei ageri şi degetele-i îndemânatice o ajutară să facă toată munca doamnei Hunt la fel de bine şi de rapid ca ea.
— Ei bine, e clar că eşti iute! exclamă buna femeie, când îi dădu lui Nan scaunul ei. Acum, dacă tu poţi face treaba asta în locul meu, atunci eu pot să cos puţin, înainte de lăsarea întunericului.
— Sigur că da. Pot termina asta uşor, spuse entuziasmată Nan, încântată că era ceva ce putea face pentru a răsplăti bunătatea ce-i fu arătată.
Unul câte unul, Jimmy, Nellie şi copiii mai mici
29,
veniră de la şcoală şi se uitau surprinşi la *cei* doi străini, care păreau aşa de mult că sunt de-ai casei. Nan se împrieteni imediat cu ei, dar îi era frică de apropiata venire acasă a tatălui.
Dacă el nu va dori ca noi să rămânem ? se gândea ea îngrijorată, când auzi nişte paşi greoi pe scări şi când Nellie strigă:
— Vine tata!
Toţi copiii îl luară cu asalt pe tată, iar acesta intră în cameră, cu băieţii şi fetele căţăraţi pe el. Temerile lui Nan se risipiră încă din primul moment când privi spre faţa sinceră şi plină de bunătate a tatălui şi după ce-i auzi salutul vesel pe care i-1 adresă.
— Aşa-i cel mai bine, spuse el din suflet, după ce ascultă scurta explicaţie pe care i-o dădu soţia lui. Niciodată nu pot avea prea multe fetiţe pe lângă mine, iar flăcăul ăsta, şi-1 ridică uşor în braţe pe Frăţior în timp ce vorbea, se potriveşte în familia asta precum o carte. Ted seamănă tot mai mult a bărbat, ca să mai fie bebeluşul nostru.
Faţa rotundă a lui Ted se alungi când tatăl ridică în braţe bebeluşul, dar se lumină la aceste ultime cuvinte şi îşi îndreptă spatele şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonaşilor pe care îi purta.
— Voi fi un bărbat mare destul de curând, remarcă el, iar tatăl îl bătu încetişor pe cap, când îi spuse:
— Aşa vei fi, fiule, aşa vei fi; şi cu cât eşti mai de folos semenilor tăi cu atât vei creşte mai repede.
Era o seară fericită pentru Nan. Şi când stătea
30 «N
la cină în partea dreaptă a „tatălui", singura umbră care plana asupra stării ei de bine era teama că s-ar putea să nu i se permită să rămână în acest

cămin prietenos. Dar cumva, chiar şi acel gând nu putea umbri prea mult inima ei, când privea spre strălucirea feţei simple a tatălui Hunt sau când întâlnea zâmbetul matern al bunei sale soţii. Ea dădu o mână de ajutor ori de câte ori văzu vreo ocazie şi, astfel, masa fu strânsă şi vasele spălate aşa de repede, că domnul Hunt îi propuse soţiei sale:
— Ia uite-aici, mama, de ce nu am merge noi doi la cumpărături în seara asta? Nu ai mai ieşit cu mine la cumpărături de mai bine de un an.
Doamna Hunt îl privi îndoielnică, dar Nan interveni imediat:
— Da, mergeţi, doamnă Hunt. Mi-ar face plăcere să vă ajut având grijă de copii.
— Aşa-i! Aşa-i! aprobă domnul Hunt. Bineînţeles că vei avea şi cred că veţi petrece un timp aşa de frumos împreună, că vă va părea rău când ne vom întoarce.
Ted îşi puse degetul în gură şi feţişoara rotundă i se posomori când auzi sugestia tatălui, dar i se lumină apoi din nou când Nan îi spuse:
— Teddy, pot face soldăţei frumoşi şi animale din hârtie. După ce tatăl tău şi mama ta vor pleca, voi decupa câţiva pentru tine.
Faţa lui Teddy se însenină când auzi această promisiune şi nu vărsă nicio lacrimă când uşa se
închise în spatele mamei lui.
Nan îl puse pe Frăţior la culcare, apoi toţi copiii se adunară în jurul mesei, iar ea le desenă oameni şi animale pe hârtie maronie şi apoi îi decupa, spre marea lor încântare. Mai ales, Teddy era aşa de atent la ceea ce făcea Nan că la un moment dat, Nellie remarcă:
— Nu-i nevoie să intri chiar în gura lui Nan, Ted.
Nan râse.
— Numai să nu-şi taie degetele în loc de hârtie, spuse ea.
— Uite! Am o întreagă paradă de cai, observă Ted, pe un ton plin de satisfacţie în timp ce aranja un şir lung de figurine pe masă, două câte două.
— Ai grijă, Ted, o să dai peste lampă! strigă dintr-odată Jimmy.
Avertizarea veni însă prea târziu. Chiar dacă cuvintele fură deja rostite, scaunul pe care stătea Ted alunecă sub el şi, în încercarea de a se salva ca să nu cadă, el lovi lampa şi o răsturnă pe masă. Sticla acesteia se rostogoli pe podea spărgându-se, iar uleiul care ardea se împrăştie pe masă, peste caii lui Ted şi peste bucăţile de hârtie înşirate acolo. Apoi, o bucată de hârtie aprinsă ajunse pe şorţul lui Nellie, iar în momentul următor acesta ardea şi fata ţipa îngrozită. Ceilalţi copii fugiră ţipând în altă cameră, toţi, mai puţin Ted. El rămase împietrit de teroare cu gura deschisă şi ochii mari de spaimă, uitându-se la şuvoiul învăpăiat care se rostogolea
pe masă.
Totul se petrecu în două sau trei secunde, dar Nan nu-şi pierdu cumpătul. Smulse imediat şorţul lui Nellie, fără să ţină cont de nodurile cu care era

prins, şi-l înghesui în chiuvetă, apoi, apucând vechiul ei şal care fusese aşezat pe sofa, îl aruncă peste lampa care ardea şi-l strânse în jurul acesteia şi peste hârtie şi celelalte, stingând astfel flăcările, în două minute, pericolul trecuse. Nan aprinse o altă lampă, pe care i-o aduse Nellie, iar copiii, speriaţi, reveniră tiptil la masă.

Lui Teddy nu-i mai pasă în acea noapte de oamenii sau de animalele din hârtie. El era pregătit să meargă la culcare, iar Nellie îl schimbă şi-l pregăti pentru somn, dar ceilalţi aşteptară, până când mama şi tata reveniră acasă, nerăbdători, să povestească despre pericolul în care se aflaseră şi despre curajul de care dădu dovadă Nan. Ochii mamei se umplură de lacrimi când îşi întinse braţele peste câţi copii putea cuprinde cu ele şi se uită la Nan cu o tăcută recunoştinţă, în timp ce tatăl îşi puse blând mâna pe părul castaniu al fetei şi spuse cu seriozitate:

— Copilă, ţi-ai câştigat locul în această casă. Atâta timp cât voi putea munci, eşti la fel de binevenită aici precum ceilalţi, şi tu, şi bebeluşul.

Ochii lui Nan străluceau de fericire.

— N-a fost mare lucru, răspunse ea, şi voi găsi nişte mijloace să plătesc pentru Frăţior şi pentru mine, doar să avem voie să rămânem aici.

Dick ajunse acasă la puţin timp după venirea părinţilor şi ascultă supărat, în tăcere, povestirea copiilor.

Aş! îşi spuse, ca pentru sine. *N-afost mare scofală să stingă focu' ăla. Eu l-aş fi stins cât ai clipi dacă aş fi fost aici.*

Lui Dick i se părea că tatăl şi mama lui fac prea mult pentru această fată străină, iar spiritul malefic al geloziei îşi scoase capul urât în inima lui. îşi dori să nu-i fi adus pe cei doi acasă cu el.

Ziua următoare, când Tode se întâlni cu el pe stradă şi se interesă de Nan şi de Frăţior, Dick îi răspunse ţâfnos:

— O, ei sunt prea bine!

— Da' o să stea la tine acasă? întrebă Tode.

— Aşa se pare.

Vocea lui Dick era şi mai ţâfnoasă.

— Trec pe-acolo să-i văd azi, adăugă Tode. Dick nu-i răspunse.

Tode repetă:

— Tu auzi? Am zis că merg să-i văd azi.

— Am auzit ce-ai spus. Crezi că-s surd? Dick îi întoarse spatele şi plecă.

Fără să se lase descurajat de atitudinea neprietenoasă a lui Dick, Tode se prezentă la uşa doamnei Hunt, în acea după-amiază. El o întâlni pe blânda femeie şi pe Nan, ocupate cu confecţionarea pungilor din hârtie. Toţi copiii erau la şcoală cu excepţia lui Dick, iar Frăţiorul stătea aşezat pe vechiul şal, la picioarele surorii sale. Tode făcu un

semn stângaci cu capul în loc de salut şi se aruncă jos, pe podea, lângă copilaş.

— Salut, micuţule! spuse el.
Cu siguranţă era un fel de atracţie reciprocă între cei doi, pentru că bebeluşul îi răspunse din nou la salut cu un zâmbet şi-şi întinse din nou mânuţele slăbuţe spre el.
Tode era încântat. El ridică bebeluşul în braţe şi se aşeză într-un balansoar vechi.
Nan aruncă o privire rapidă, deranjată spre cei doi. Ea îmbrăcase micuţul cu nişte hăinuţe pe care i le dăduse doamna Hunt, din cele câteva care supravieţuiseră după ce le purtase Ted. Erau vechi, dar curate, iar lui Nan îi era greu să vadă feţişoara dulce şi pură a Frăţiorului şi hainele abia îmbrăcate, atinse de mâinile murdare ale lui Tode şi de jacheta lui şi mai murdară. Dar bebeluşul nu era deranjat de asta. El era la fel de încântat ca Tode, iar, când degetele soioase ale băiatului îi atinseră obrăjorul subţire, Frăţiorul scoase un chiot cristalin şi fericit, asemenea unui clipocit, râset care era ca o muzică pentru urechile băiatului. Dar, dintr-odată, băiatul deveni conştient de contrastul dintre mâinile sale negre şi feţişoara bebeluşului. Pentru moment ezită, dar apoi se ridică în grabă şi aşeză din nou, cu grijă, bebeluşul pe vechiul şal, adresându-se doamnei Hunt:
— N-aveţi puţin săpun să-mi împrumutaţi? Doamna Hunt îl privi nedumerită, apoi
răspunse, fără tragere de inimă, pentru că până şi
săpunul costa bani:
— Poţi lua bucata aia de pe raftul de acolo. Tode îl apucă şi dispăru.
Puţine lucruri reuşeau
să scape privirii sale agere, aşa că el observase o chiuvetă şi un robinet pe hol, afară. Acolo el îşi frecă şi perie mâinile cinci minute întregi, în mare pentru a le îmbunătăţi aspectul, deşi chiar şi după ce termină, el încă le mai privea îndoielnic:
— Nu pot mai bine de atât, bombăni el, în timp ce le ştergea bine şi avea doar un singur loc unde le putea usca şi făcu aşa cum putu mai bine.
Când reveni, se uită oarecum sfios la doamna Hunt, în timp ce aşeză restul de săpun înapoi pe raft şi luă din nou bebeluşul. Nan îi zâmbi, dar nu făcu nicio remarcă şi încerca să nu se uite la jacheta lui.
După ce el plecă, doamna Hunt întrebă gânditoare:
— De când îl cunoşti pe băiatul acela, Nan?
— Nu l-am mai văzut niciodată până ieri. Atunci a fost bun cu mine.
— Da, ştiu; şi, bineînţeles că tu nu vrei să uiţi asta, dar, Nan, mă tem că el este un băiat rău. Dick aşa spune. El spune că minte şi fură. Cred că nu vrei să ai prea mult de-a face cu el.
Nan o privi încurcată. Apoi răspunse încet:
— Cred că el nu prea a avut parte de bine în viaţă. Nu-şi aminteşte nimic de tatăl şi de mama lui şi spune că nu a avut vreodată o altă casă decât strada. Vă deranjează dacă vine aici uneori, să-l

vadă pe Frăţior? Se pare că asta îl ajută să devină un băiat mai bun. Ii place de Frăţior.
Pentru câteva clipe, doamna Hunt nu spuse nimic. Ea se gândi cât de greu încearcă să-şi îndrume copiii să fie băieţi şi fete cuminţi şi, cu toate astea, ei nu au fost întotdeauna buni. Se întreba ce fel de băiat ar fi fost Dick dacă şi el, asemenea lui Tode, nu ar fi avut casă şi pe cineva care să-1 ţină departe de căile rele.
— Dacă-i aşa, atunci este scuzabil, spuse ea ca răspuns la pledoaria lui Nan, în favoarea lui Tode. Posibil că îl ajută cumva, dacă a ajuns să ţină la acel bebeluş inocent şi nu mă deranjează să vină aici din când în când. Doar să fii atentă, draga mea, să nu înveţi ceva rău de la el. Apoi se aplecă şi sărută obrazul fetei.
— Oh, doamnă Hunt! Ştiţi, trebuie să fiu mereu bună, de dragul Frăţiorului! Nu pot uita sau călca promisiunea făcută mamei mele, răspunse Nan cu seriozitate.
Iar doamna Hunt, văzând privirea solemnă din ochii negri, îndreptaţi spre ea, simţi că nu trebuia să se îngrijoreze de Nan şi de Tode.

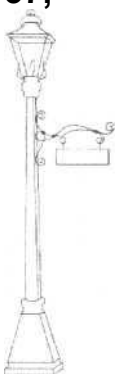

CAPITOLUL 3
G\ *fi)*
Un accident
Tode Bryan hoinărea pe stradă cu mâinile în buzunare, aşa cum îl vedeai de obicei când nu vindea ziare. Fluiera un cântec vesel, dar totodată era atent să observe vreun eveniment interesant care s-ar fi putut întâmpla. Pe când trecea prin dreptul unei tarabe cu fructe a unei bătrâne, şterpeli pe furiş o mână plină de alune pe care le mancă din mers. Terminase de vândut ziarele mai repede decât de obicei pentru că era încă seara devreme, iar străzile erau pline cu oameni de afaceri aflaţi în drum spre casele lor.
Deodată, băiatul se opri şi ascultă, iar în momentul următor se produse o învălmăşeala generală înspre uşile de la intrarea caselor şi înspre trotuare când o maşină de pompieri năvăli de după colţ, în timp ce un poliţist alerga dintr-o parte într-alta eliberând drumul pe strada îngustă.
Când maşina trecu, Tode, la fel ca oricare băiat care s-ar fi aflat în

apropiere sau ar fi auzit sirena, alergă nebuneşte după ea, strigând şi ţipând „foc"
39
cu toată puterea plămânilor lui sănătoşi. Auzind pe cineva spunând unde era incendiul, se strecură pe o străduţă îngustă de la intersecţie apoi pe o alee şi astfel reuşi să ajungă înaintea maşinii de pompieri care imediat după aceea apăru, legănându-se, de după cel mai apropiat colţ. Un bătrân care tocmai traversa strada şi care auzise dangătul gongului maşinii şi huruitul motorului, căută năucit şi speriat o cale de ieşire şi în loc să se grăbească să traverseze, se întoarse nesigur înapoi.
Şoferul făcu tot ce putu pentru a-1 evita, dar când maşina trecu mai departe, bătrânul rămase inconştient pe stradă.
Imediat, o mulţime de oameni se strânse în jurul lui, iar Tode îşi făcu loc până în rândul din faţă. Un poliţist ridică puţin capul bărbatului, iar un altul întrebă dacă îl cunoştea cineva pe cel rănit.
Tode, uitându-se curios la faţa palidă, spuse:
— II ştiu. Cumpără ziare de la mine.
— Care îi e numele? Unde locuieşte? întrebă poliţistul.
— Nu ştiu. Are o tarabă cu cărţi pe strada Şcolii.
— Va trebui să-1 trimitem la spital. Dick, sună la ambulanţă, îi spuse poliţistul camaradului său.
Tode tocmai se pregătea s-o ia la fugă după maşina de pompieri când unul dintre poliţişti îl apucă de guler.
— Hei, tu! exclamă el. în nici un caz nu o zbughești! Dacă-1 cunoşti pe omul ăsta, atunci tre' să mergi la spital ca să-1 legitimezi.

Stânjenit, Tode încercă să se smucească din strânsoarea poliţistului, însă fără niciun rezultat pentru că puterea lui era nimic pe lângă încleştarea de oţel cu care era ţinut de mâna ofiţerului. Băiatul nu avea nicio idee ce ar putea însemna „legitimare", dar avea motivele sale pentru care prefera să se ţină la distanţă de gardienii legii. Nu avea ce face, aşa că deşi avea multe presimţiri sumbre în interiorul lui, se supuse şi rămase în aşteptarea ambulanţei. Când aceasta ajunse, bătrânul, care încă era în stare de inconştienţă, fu ridicat înăuntru, iar lui Tode i se ordonă să urce în faţă, unde avea să meargă în siguranţă, între şofer şi poliţist. Băiatul nu mai fusese într-un spital şi, nu se simţi în largul lui când se trezi în clădirea cu camere mari şi holuri lungi şi pustii. El rămase singur împreună cu poliţistul pentru un timp, după care amândoi fură chemaţi într-o altă cameră şi întrebaţi despre accident, într-un final, lui Tode i se dădu voie să plece, nu înainte de a i se da ordine stricte de a reveni a doua zi.
— Va fi aici. Eu îl cunosc şi dacă nu apare, doar trimiteţi-mi vorbă şi o să vi-1 aduc eu, spuse ofiţerul doctorului, aruncând o privire ameninţătoare spre băiat.

Tode nu scoase niciun cuvânt, dar era hotărât în inima lui să nu se mai întoarcă a doua zi. Cu toate acestea, poliţistul rămase cu ochii pe el, iar în după-amiaza zilei următoare se năpusti asupra lui şi îl băgă într-o maşină de pe stradă, cu ordine
stricte către şofer să nu-1 lase până nu va ajunge la spital. Aşa că, aflându-se astfel sub pază şi protecţie, Tode concluziona că ar putea totuşi să împlinească ordinele şi sună la soneria de la uşa spitalului. îl întâmpină doctorul pe care îl văzuse cu o noapte înainte şi fu condus imediat la salonul unde era internat bătrânul rănit.
Uitându-se în jur la camera lungă cu rândurile sale de paturi albe, pe Tode îl cuprinse un sentiment de înfiorare. Dori să scape pentru că nu ştia ce să facă sau să spună.
Bătrânul stătea întins ca şi cum ar fi dormit, dar când doctorul îi vorbi, el îl privi, iar ochii săi înceţoşaţi se luminară când văzură faţa familiară a băiatului.
— Oh, păstorule, tu eşti, nu-i aşa? Mi-ai adus un ziar? spuse el cu un zâmbet slab.
Tode se fâţâi neliniştit când răspunse aspru:
— Cre' că azi nu vrei unu', aşa-i?
— Nu, nu cred că vreau. Poţi să-mi aduci unu' mâine, păstorule, şi în timp ce vorbea, bătrânul închise ochii din nou şi-şi întoarse faţa oftând greu.
— Hai acum! spuse doctorul şi, odată ajunşi în afara salonului adăugă: Nu a mai vorbit aşa de mult până acum. Faptul că a văzut pe cineva cunoscut, 1-a trezit aşa cum şi speram că se va întâmpla. De ce îţi spune „păstor"?
— Nu ştiu, răspunse Tode indiferent.
— Ei bine, trebuie să revii şi mâine. Uite un bilet de maşină şi 25 de cenţi. îţi voi da şi mâine când te
vei întoarce. Să fii aici cam pe la ora asta, da?
— Bine. Voi veni, răspunse băiatul pentru care cei 25 de cenţi erau un stimulent.
Bătrânul rămase în spital câteva săptămâni, iar Tode continuă să-1 viziteze acolo, la început pentru bani şi pentru că nu îndrăznea să nu asculte de directivele doctorului, dar după un timp, deveni mândru de afecţiunea evidentă pe care o avea bătrânul pentru el şi adesea venea şi stătea de vorbă cu acesta şi câte o jumătate de oră odată.
într-o zi Tode întrebă curios:
— De ce-mi spui păstor? Nu aşa mă cheamă. Bătrânul îi răspunse visător:
— îmi aduci aminte de un băiat pe care l-am cunoscut când eram cam de vârsta ta. El obişnuia să spună că se va face păstor când va creşte mare, aşa că noi, băieţii îi spuneam mereu „păstorule".

— Şi s-a făcut? întrebă Tode.
— Păstor? Nu. S-a înrolat şi a murit în prima luptă.
— Da' ce-i un păstor până la urmă? fu curios să ştie Tode după ce se aşternu un moment de linişte.
— Un păstor este un predicator, înţelegi? Tode încuviinţă din cap:
— Mai bine să fiu soldat ca băiatul ăla pe care-1 ştiai tu, fu remarca lui.
Veni şi ziua când bătrânului i se spuse că e destul de bine încât să părăsească spitalul, iar doctorul îi ceru lui Tode să stea pe-aproape ca să-1 ducă acasă. Băiatul nu se împotrivi. Mai degrabă era curios
să vadă mica locuinţă din spatele tarabei cu cărţi, locuinţă în care bătrânul trăia singur. Tode ajută la descuierea şi aerisirea camerei, iar apoi aprinse un foc în sobă. Bătrânul îi dădu bani să cumpere cele necesare pentru cină pe care bineînţeles că au împărţit-o.
După aceea, el veni zilnic la locuinţa bătrânului pentru a îndeplini diverse comisioane sau pentru a face orice altceva era nevoie şi, încetul cu încetul, acesta deveni tot mai dependent de Tode. Astfel, mica afacere de la taraba cu cărţi ajunse aproape în totalitate în mâinile băiatului deoarece proprietarul acestuia nu-şi revenise complet după accident şi încă îl mai deranja capul nereuşind să gândească limpede. Era o mare uşurare pentru bătrân să aibă pe cineva care să aibă grijă în locul lui de tot ce era nevoie. Lui Tode îi plăcea acest lucru, iar afacerea prospera în mâinile lui. Deşi nu avea experienţă, era mai iute şi mai ager decât bătrânul. Cei doi serveau mesele împreună, iar noaptea Tode dormea pe o pătură pe podea şi avea mai mult confort şi prosperitate decât avusese în toată viaţa lui. Avea şi bani de cheltuială pentru că bătrânul domn Carey nu-i cerea socoteală de banii care treceau prin mâinile băiatului. Aşa că Tode nu se deranja să pună întrebări referitoare la bani, bătrânul fiind mulţumit acum, deşi, pe zi ce trecea, se simţea tot mai slăbit şi mai neputincios. Tode observă acest lucru, dar nu-i dădu importanţă. De ce să-şi umple mintea cu necazuri când avea atâtea
la care să se gândească? Tode trăia prezentul.
Continua să vândă ziarele de seară, considerând că este înţelept să-şi păstreze postul pentru orice eventualitate, în cazul în care s-ar fi ivit vreo nevoie în viitor. în plus, nu trecea nicio săptămână fără să-1 vadă pe Frăţior cel puţin de două ori. Lui i-ar fi plăcut să vadă copilaşul în fiecare zi, dar ştia că nu este tocmai preferat de familia Hunt şi din cauza , asta nu se simţea în largul lui în prezenţa lor. Totuşi, nu-1 puteau îndepărta de tot. îl împlinea prea mult afecţiunea pe care i-o dăruia Frăţiorul. Nu o dată i-a spus doamna Hunt lui Nan că nu înţelege „ce anume îl determina pe bebeluş să fie atât de ataşat de acest băiat necioplit şi murdar". Chiar şi Nan se întreba asta, deşi îşi amintea întotdeauna cu recunoştinţă de bunătatea pe care i-o arătase Tode când 1-a întâlnit prima oară.
Tode îi aducea mici cadouri copilaşului şi i-ar fi dăruit mult mai mult, dar

nu-i dădea voie Nan. Cei doi avură o lungă discuţie în contradictoriu pe această temă într-una din zile. Era o dimineaţă însorită, iar doamna Hunt îi spusese lui Nan că ar trebui să-1 ducă afară la aer proaspăt, aşa că Nan îl scoase la izlaz şi se aşezaseră acolo, fiind mereu în alertă în cazul în care ar fi apărut duşmanul lor, Mary Leary. Tode mergea pe strada Beacon (Farului) şi, zărindu-i pe cei doi, uită cu totul de îndatorirea pe care o avea de îndeplinit şi li se alătură imediat.

— E tot **mai grăsuţ, nu?** spuse băiatul punându-şi degetul în gropiţa din obrăjorul bebeluşului, apoi retrăgându-1 repede jenat.

Lui Tode nu-i păsa niciodată cât de murdare erau mâinile lui decât atunci când le vedea în contrast cu faţa curată a Frăţiorului.

— Da. E tot mai sănătos şi mai puternic, aprobă Nan cu un zâmbet fericit.

— Auzi, Nan, de ce nu mă laşi să plătesc eu pentru laptele lui? întrebă Tode după un timp.

Fu rândul lui Nan să se simtă nelalocul ei, iar obrajii i se înroşiră când răspunse:

— De acum pot plăti eu pentru toate nevoile lui. Ştii că doamna Hunt ia o cantitate dublă de pungi şi lucrez la ele în fiecare zi.

Dar acest răspuns nu-1 mulţumi pe Tode:

— Nu contează! vocifera el. Nu vezi că nu mă laşi să fac nimic pentru el? şi-i aruncă o privire întunecată bebeluşului, dar Frăţiorul râse la el, aşa că umbra de pe chipul său se risipi imediat.

După un moment de tăcere, adăugă încet:

— Vine frigul. O să aibă nevoie de o jachetă sau ceva, nu?

— îi vor trebui nişte haine călduroase, răspunse Nan gânditoare, dar pot să i le iau eu, cred.

Tode se întoarse ameninţător spre ea:

— Cre' c-o să-1 laşi să îngheţe de frig înainte să mă laşi pe mine să-i iau nişte haine, izbucni el mânios. Aş vrea să ştiu ce-i cu tine la urma urmei? Ţi-a spus Dick lucruri rele despre mine?

Obrajii lui Nan se înroşiră din nou şi-şi lăsă privirea în jos.

— Zi-mi, ţi-a spus? Ii arăt eu data viitoare cân' îl prind! ameninţă Tode lovind sugestiv cu călcâiul în pietriş.

— Oh, Tode, nu! Te rog nu te bate cu Dick, pleda Nan. Cum ai putea face aşa ceva când mama lui a fost aşa de bună cu Frăţiorul?

— Nu-mi pasă că-i ea bună, el nu-i, fu replica morocănoasă. El nu vrea ca tu şi Frăţiorul să locuiţi acolo.

Ochii lui Nan exprimau neliniştea.

— A spus el aşa? întrebă ea pentru că observase răceala lui Dick şi fusese oarecum deranjată de ea.

Tode încuviinţa:
— Da, mi-a spus mie. A zis că-i destul pentru tatăl lui cât te-a hrănit pe tine şi pe el, spuse Tode arătând spre bebeluş.
— Dar muncesc. Plătesc pentru tot ce mâncăm.
— Da' nu plăteşti pentru chirie şi căldură şi toate celelalte, fu replica lui Tode în care se simţea un aer triumfător. Aşa că ar fi bine să mă laşi pe mine să plătesc pentru Frăţior şi tu poţi plăti restu'.
Nan ezita şi pe faţă i se citea neliniştea. într-un final, îşi ridică ochii negri şi spuse curajoasă:
— Tode, cred că trebuie să-ţi spun care este de fapt motivul pentru care nu te-am putut lăsa să faci ceea ce ţi-ai propus pentru Frăţior. E din cauză că tu nu-ţi câştigi banii în mod cinstit.
— Cine zice că nu? Aşa ţi-a zis Dick Hunt? O să-1... începu ameninţător Tode.
47,

— Tode, interveni ea pe un ton serios, dacă te poţi uita drept în ochişorii Frăţiorului şi să spui că nu-i aşa, te cred.
— Niciodată - începu băiatul apăsat, apoi întâlni o privire serioasă şi dulce în ochii mari şi albaştri ai bebeluşului şi atunci ezită.
Cuvintele neadevărate amuţiră pe buzele sale şi, întorcând-şi faţa de la feţişoara micuţă pe care o adora atât de mult, spuse mâhnit:
— Şi pân' la urmă de ce contează asta? Ce dacă uneori mai iau câte-un pumn de alune. Asta nu-i mare lucru.
— Tode, ţie ţi-ar plăcea să-1 vezi pe Frăţior cum ia câte un pumn de alune din când în când atunci când va fi mare? întrebă Nan încet.
Băiatul îşi îndreptă din nou privirea spre feţişoara copilaşului şi obrajii i se înroşiră când răspunse repede:
— Sigur că nu. El nu va fi un astfel de om.
— Nu, nu va fi dacă am eu grijă de asta, răspunse cu gravitate Nan.
Tode se juca tăcut cu degetul în praful de pe jos. Nan adăugă:
— Şi Tode, pe măsură ce timpul trece şi el va creşte mai mare, ai vrea să ştie că tu ai fost un hoţ?
Când Tode îşi ridică privirea, se putea citi acolo o seriozitate ciudată, iar buzele exprimau o hotărâre fermă:
— Tre' să mă las! declară el solemn, şi-o să reuşesc. Ş-auzi, Nan, adăugă el gânditor, dacă mă
48
las acum, nu o să-1 laşi să afle vreodată că am fost ce-ai spus tu că sunt, da?
— Nu, Tode, niciodată, fu răspunsul imediat şi serios al fetei. Şi, Tode, dacă te ţii de cuvânt şi nu vei mai spune minciuni şi nu vei mai fura, nu mă voi supăra dacă mă vei ajuta să cumpăr cele necesare pentru Frăţior.

Faţa băiatului se însenină şi-şi îndreptă spatele cu mândrie.
— Atunci, ne-am înţeles, spuse el. Nan îl privi îngândurată:
— Cred că nu ştii cât va fi de greu, Tode. Pentru mine este foarte greu să renunţ la obiceiurile rele şi bănuiesc că tu nu ai încercat vreodată să faci acest lucru, nu-i aşa?
Tode luă aminte la întrebarea ce-i fu adresată:
— Cre' că nu, răspunse el încet după un timp.
— Apoi, mă tem că îţi vei da seama că nu te vei putea opri din a face toate acele lucruri rele dintr-odată. Dar tu vei continua să încerci, Tode. Şi nu te vei da bătut pentru că e greu, îl încuraja Nan îngrijorată.
— Nu, răspunse băiatul scurt privind spre degeţelele moi care ţineau strâns unul din degetele lui.
Când Nan porni cu Frăţiorul înapoi spre casă, el îi conduse până la uşă, pentru că nu dorea să se despartă de singura fiinţă din lume la care ţinea. După ce uşa se închise în urma celor doi, începu să se gândească, în timp ce mergea, la cele spuse de

Nan. Parte din acestea i se părură un nonsens: *De parcă cineva care vrea să nu mai şterpelească lucruri, n-ar putea!* îşi spuse în sinea lui.
Continuând să meargă, trecu pe lângă o tarabă cu fructe de unde un bărbat cumpăra banane. Când îşi puse restul de bani primit în buzunar, scăpă o monedă de 5 cenţi care apoi se rostogoli spre Tode, iar el îşi puse imediat piciorul peste ea, apoi, pref ăcându-se că-şi aşează un petic de la pantaloni, ridică moneda de jos şi merse mai departe bucuros de „norocul" care-a dat peste el. Dar dintr-odată se opri pentru un moment, obrajii i se înroşiră şi exclamă cu o înjurătură:
— Iar am făcut-o!
Se uită înjur să vadă dacă-1 mai vede pe bărbatul care a scăpat moneda, dar acesta dispăruse. Tode azvârli cu un geamăt moneda într-o canalizare şi merse mai departe, dându-şi seama imediat că obiceiurile rele nu pot fi învinse doar cu o simplă hotărâre. Tode nu mai avusese o asemenea experienţă, aşa că această descoperire pe care tocmai o făcuse, avu asupra lui un efect deprimant mai degrabă. îl aduse şi la o răscruce în viaţa sa, dar spre binele lui, gândul de a renunţa la luptă nici nu i-a trecut prin minte.
Când ajunse, îl găsi pe bătrânul domn Carey dormind pe scaunul său şi-1 trezi cu asprime:
— Fii atent aici! exclamă el. Aşa ai tu grijă de afacere când nu-s io? Putea să fure oricine foarte uşor orice carte sau ziar de pe tarabă şi toţi banii.

Deschise apoi sertarul şi spuse:
— Nu datorită ţie ăsta nu-i gol, vocifera el mânios.

Niciodată nu-i mai vorbise aşa de aspru înainte, dar bătrânul părea prea puţin deranjat de tonul lui. Se ridică şi mergând cu greutate încoace şi încolo prin cameră, îşi trecea degetele tremurânde prin părul nins şi, vădit îngrijorat răspunse încet:
— Da, da păstorule, ai dreptate. A fost o mare neglijenţă din partea mea să adorm aşa. Nici nu ştiu cum s-a întâmplat. Mă ramolesc, băiatul meu, mă ramolesc, adăugă el cu tristeţe.
Uitându-se la ochii slăbiţi şi la mâinile tremurânde, în inima lui Tode se strecură un sentiment de milă şi compasiune, iar vocea îi deveni mai blândă când spuse:
— Oh, nu-i nimic de data asta. Socotesc că va trebui să am grijă de întreaga afacere, pân' te faci bine.
— Mă tem că da, păstorule. Oricum nu sunt de prea mare folos zilele astea.
Spunând aceste lucruri, bătrânul se aşeză din nou pe scaunul său oftând din greu.
Următoarele săptămâni au fost cele mai mizerabile din scurta viaţă a lui Tode Bryan. A descoperit nişte lucruri despre sine despre care înainte nici nu bănuia că ar exista. A fost o cunoaştere de sine folositoare, dar nu era plăcut să afle că, până şi în ciuda celor mai dârze hotărâri pe care le luase, degetele sale agere tot apucau
51.
alune şi mere de pe tarabele amplasate pe stradă şi limba-i iute tot îndruga minciuni şi rostea cuvinte murdare înainte ca măcar să-şi amintească să se oprească. Ceilalţi băieţi îl considerară o companie foarte neplăcută în acele zile, deoarece eşecurile sale repetate îl făcură supărăcios şi prost dispus. Dacă nu ar fi fost Frăţiorul ar fi renunţat imediat la acea zbatere. De câteva ori a şi renunţat timp de o săptămână sau două şi atunci stătea la distanţă de casa familiei Hunt, până când dorinţa de a-1 vedea pe Frăţior devenea atât de insuportabilă că nu mai putea să reziste. Nan ajunse să înţeleagă ce însemnau acele absenţe şi de fiecare dată când el reapărea, ea îi spunea cuvinte de încurajare şi-şi exprima încrederea în reuşita sa finală. La început, lui Tode nu-i păsa deloc de Nan, dar în acele zile de luptă şi eşec începu să pună preţ pe încrederea ei susţinută în el şi mereu el îşi reînnoia f ăgăduiala de a deveni „potrivit să ajute la creşterea Frăţiorului", aşa cum obişnuia el să spună.
Era într-una din zilele din apropierea iernii când Tode observă că domnul Carey era mai fără vlagă şi mai absent decât în mod obişnuit, aţipind chiar şi atunci când băiatul îi vorbea, şi mergând la culcare imediat după cină. A doua zi dimineaţă când băiatul se trezi, îl găsi pe bătrân în aceeaşi poziţie în care adormise, iar când Tode îi vorbi, nu-i răspunse. Când băiatul îi luă mâinile, observă că erau reci ca de gheaţă.
Tode nu ştiu ce să facă, dar într-un final, îl căută

pe poliţistul pe care-l cunoştea, merseră împreună acasă şi observară că bătrânul era mort. Cum nu apăruse nicio rudă, autorităţile locale se ocupară de funeralii, cărţile şi cele câteva piese de mobilier fură vândute pentru a plăti cheltuielile, iar Tode se trezi din nou un copil hoinar fără casă. înainte nu fu deranjat de asta, dar scurta experienţă de a avea chiar şi căminul sărăcăcios al bătrânului drept casă, îl făcu să se simtă inadecvat pentru traiul şi dormitul pe străzi.
De asemenea, nu era plăcut să nu aibă bani în afara puţinului câştigat din vânzarea ziarelor. Aşa că decise să-şi înfrunte viitorul cu seriozitate şi ajunse la concluzia că era timpul să se implice în nişte afaceri mai bine plătite. După ce analiză această chestiune timp de câteva zile, merse la Nan.
— Ştii gogoşile alea pe care le-ai făcut tu într-o zi? începu el.
— Da, răspunse nedumerită Nan.
Doamna Hunt o învăţase să facă diferite feluri de mâncare şi, cum se întâmplă ca Tode să fie prin preajmă în ziua când făcu primele ei gogoşi, îi dădu şi lui câteva, despre care el declară că sunt „a-ntâia".
Apoi continuă:
— Nu vreau să mai dorm pe străzi. M-am săturat, da' nu câştig destui bani cu ziarele ca să fac ceva. Mă gândesc să deschid o tarabă.
— O tarabă cu cărţi, Tode? îl întrebă Nan cu interes.

— Nu. O tarabă cu mâncare pentru băieţii care-i ştiu, băieţii cu ziarele şi alţii ca ei. Dacă tu faci gogoşi şi turtă dulce şi sandvişuri pentru mine, ere' că toţi băieţii vor vrea să le cumpere.
— Asta nu-i o idee rea, Tode, spuse doamna Hunt ridicându-şi privirea de la treaba ei. Bineînţeles că băieţii vor cumpăra mai degrabă mâncare bună, gătită în casă decât gunoaiele de la chioşcurile cu mâncare ieftină şi Nan, nu m-aş mira dacă vei câştiga mai mult în felul acesta decât lucrând la pungile alea.
Nan consideră chestiunea demnă de luat în seamă şi, într-un final fu de acord să încerce, iar Tode plecă foarte mulţumit.
I-au trebuit două săptămâni pentru a pune deoparte destui bani ca să deschidă taraba şi, chiar dacă era foarte modestă, din momentul când o deschise se dovedi o afacere prosperă. La început, băieţii îi deveniră clienţi parte din curiozitate, parte din prietenie, dar talentul de a găti a lui Nan îi cuceri imediat, iar „Colţu' lui Tode" deveni în curând tejgheaua favorită de luat gustarea pentru băieţii cu ziarul, aşa că buzunarele lui Tode erau mai pline decât au fost de la moartea domnului Carey.
Timp de câteva săptămâni totul a decurs bine, iar băiatul începuse să creadă că se află pe drumul ascensiunii spre înavuţire când, dintr-odată interveni ceva neprevăzut şi nedorit.

într-una din zile taraba lui era înconjurată de

o mulţime de băieţi care insistau să fie serviţi în acelaşi timp, când apăru băiatul masiv care îi luase locul de vândut ziare a lui Tode, cu câteva luni în urmă. El nu a iertat şi nici nu a uitat deloc că Tode ieşise în avantaj cu acea ocazie şi acum se gândi că are o şansă bună de răzbunare.
Apropiindu-se pe furiş prin spatele grupului de băieţi flămânzi, dintr-odată îi împinse pe câţiva dintre ei cu toată puterea peste taraba lui Tode. Aceasta era veche şi şubredă pentru că Tode o cumpărase la mâna a doua, aşa că se prăbuşi cu un trosnet şi odată cu ea şi prăjiturile, gogoşile, turta dulce, ceaiul, sandvişurile, cănile, farfuriile, împreună cu băieţii, totul transformându-se într-o amestecătură împrăştiată. înainte ca băieţii să reuşească să se ridice în picioare, Carrots, cu mâinile pline cu turtă dulce, dispăru după primul colţ.
Se produse aşa o învălmăşeală şi o bătălie pentru alimentele împrăştiate, că două minute mai târziu, când Tode se holba la resturi cu o expresie jalnică pe faţă, nu mai rămăsese nicio fărâmă comestibilă. Băieţii considerară că li se cuvine de drept răsfăţul de a-şi însuşi alimentele răsturnate şi fiecare şterpeli cât putu. Ceva mai târziu, după purtarea lor necuviincioasă, simţul justiţiar îi conduse pe unii din ei să-şi exprime mila faţă de Tode şi dezaprobarea pentru actul de răzbunare al duşmanului său. Mai mult, câţiva dintre ei au avut destulă conştiinţă încât să recunoască faptul că nu erau chiar nevinovaţi. Rezultatul a fost acela

că şase dintre ei au mers la Tode a doua zi şi s-au oferit să-şi achite consumaţia pentru a-1 ajuta să o ia de la capăt.
Tode aprecie dorinţa care determinase oferta, dar era destul de perspicace să prevadă că dacă ar fi acceptat-o, acei băieţi ar fi aşteptat apoi anumite privilegii în ce priveau preţurile şi cantităţile când ar fi avut de a face cu ei în viitor, aşa că refuză.
— Cre' că pot să mă pun iar pe picioare, băieţi, răspunse el. Am meşterit vechea tejghea şi o să-ncep din nou de mâine. Voi veniţi aici şi cumpăraţi-vă micul dejun şi ăsta-i tot ajutorul pe care-1 cer de la voi.
Şi astfel, a doua zi, simpatia lor luă formă practică, aşa cum le sugerase Tode, pentru că fiecare din ei care avea bani de cheltuit, îi cheltuia la „Colţu' lui Tode", aşa că taraba lui fu din nou golită, dar de data aceasta într-un mod satisfăcător, umplându-i buzunarele cu monede de zece şi cinci cenţi.
CAPITOLUL 4
Tode îl întâlneşe pe păstor
Duminicile erau cele mai plictisitoare zile pentru Tode. După ce petrecea o ora cu Frăţiorul şi Nan, îi rămânea o grămadă de timp liber. Uneori se lăsa absorbit de un ziar, iar, în restul timpului, lenevea pe la colţurile

străzilor sau pe debarcadere, alături de alţi băieţi fără casă, asemenea lui.
într-o duminică, dimineaţa, se opri să citească, în treacăt, nişte afişe postate pe un geam, când îi atrase atenţia cuvântul „păstor". Citi tot anunţul, în care scria că un binecunoscut păstor va veni să vorbească la biserica „Sfântul Marcu", în acea după-amiază.
Ei bine, aş vrea să văd un păstor în carne şi oase. Cre' c-o să merg, îşi spuse el. Apoi, uitându-se la pantalonii săi jerpeliţi şi la jacheta murdară, adăugă zâmbind strengăreşte: *Cre' că unii din oamenii de acolo o să fac-o criză cân' o să mă vadă înăuntru.*
Cu toate acestea, se hotărî să meargă. Bătrânul domn Carey nu-l strigase niciodată altfel decât „păstorule", iar acum băiatul avea o senzaţie stranie,
57,
de când citise acest cuvânt pe anunţ, senzaţia că acest păstor, pe care nu-l văzuse niciodată, avea totuşi, într-un fel, de-a face cu el, chiar dacă într-un mod pe care nu şi-l putea imagina.
Reflectă asupra chestiunii în orele care urmară, uneori fiind hotărât să meargă, apoi să nu mai meargă, dar aflase unde este biserica „Sfântul Marcu", aşa că, la ora trei, se afla acolo.
Simţi un mic fior şi o umbră îi întunecă faţa, când văzu poarta sprijinită de coloane şi scările din piatră. Se vedea, parcă aievea, pe sine alergând pe acele scări şi ascunzând acea poşetă furată în cutia pastorală, pe care şi-o amintea aşa de bine. Aceste gânduri nu-i erau pe plac acum, aşa că se opri ezitând şi nehotărât, neştiind dacă ar trebui să-şi vadă de drum sau să intre. Era încă devreme şi nimeni nu intra, chiar dacă uşile stăteau îmbietor deschise.
în timp ce el ezita, paracliserul ieşi, coborând scările. Tode îşi aduse aminte şi de el şi se uită la acesta cu un rânjet care îl exaspera pe bărbat.
— Şterge-o de-aici! porunci el aspru. Nu vrem să vedem pe-aici golani de teapa ta.
Bineînţeles că aceste cuvinte îl făcură pe Tode să se decidă. Era hotărât acum să intre cu orice chip, dar ştia bine cum să-l ducă în eroare pe paracliser:
— Cine ar vrea să intre în biserica ta? bombăni el în timp ce făcu stânga împrejur.
Bărbatul îi dădu o replică nesociabilă, strigând la el, dar Tode nu privi înapoi.
58
Se opri la colţ, gândind cum ar putea mai bine să-l ocolească pe paracliserul neprietenos şi să se strecoare în clădire, fără ca acesta să afle. Se aşeză pe bordură şi rămase acolo, să se gândească puţin, într-un final, deasupra lui se auzi o voce care spuse încet:
— Deci, băiete, nu intri în biserică?
Tode îşi ridică privirea în sus şi avu senzaţia că faţa care se uita spre el se

afla foarte sus, cu un chip cum nu mai văzuse niciodată. Instinctiv, se ridică în picioare şi se dădu înapoi, ca să vadă mai desluşit acei ochi limpezi şi albaştri şi acele buze puternice şi blânde. Băiatul rămase holbându-se, uitând cu totul să mai răspundă la întrebare.
— Intri în biserică împreună cu mine, nu-i aşa? Deci întrebarea fu repetată, iar Tode, continuând
să privească serios faţa bărbatului, dădu aprobator din cap.
— Aşa, fiule, vino! îl îndemnă el, punându-şi cu gingăşie mâna mare şi bună pe umărul băiatului.
Fără niciun cuvânt, Tode păşi alături de străin.
Paracliserul era în antreu, când cei doi se apropiară. Când îl văzu pe băiat într-o asemenea companie, rămase uluit. Totuşi, nu rosti niciun cuvânt, ci doar se dădu deoparte, cu o plecăciune, deşi privirea îi rămase aţintită asupra celor doi, care intrară împreună în biserică şi murmură în barbă câteva cuvinte mânioase.
în ce-l priveşte pe Tode, o influenţă stranie părea că pusese stăpânire pe el, pentru că uitase

să jubileze în faţa paracliserului morocănos. Deci, trecu pe lângă el, fără să-i acorde vreo atenţie, pentru că tot ce simţea era o senzaţie minunată de ciudată fericire, în compania celui alături de care se afla.
Străinul îl conduse pe culoar, spre unul din cele mai bune locuri şi îl îndemnă să se aşeze. Băiatul se supuse în tăcere. Apoi, cu zâmbetul său frumos, fără seamăn, bărbatul privi în jos, spre faţa băiatului, care rămase îndreptată în sus, şi-i scoase cu gingăşie şapca, pe care apoi o aşează pe scaunul tapiţat de alături, scoţând astfel la iveală părul neîngrijit al lui Tode. După ce se îndepărtă, Tode se simţi ca şi cum lumina soarelui fusese dintr-odată întunecată.
Urmări, cu dor, silueta înaltă şi puternică a bărbatului până când acesta dispăru, apoi îl căută uitându-se după el prin interiorul frumos al bisericii. Băiatul nu mai fusese într-un asemenea loc, aşa că se holba uimit la fresce, la abundenţa de culori de pe ferestrele cu vitralii, la sculpturile în lemn negru şi la altarul şi amvonul masive.
— Mă-ntreb pen' ce-s toate astea? spuse el destul de tare, iar apoi tresări şi se înroşi, când propria-i voce rupse frumoasa şi solemna tăcere.
Oamenii începură să intre şi să ocupe locurile de primprejurul lui, multe priviri curioase şi consternate oprindu-se asupra băiatului, dar el nu le observa.
Apoi tăcerea fu ruptă pentru că din depărtare,
se auziră voci cântând, apropiindu-se tot mai mult, până când un şir lung de bărbaţi şi băieţi în robe albe apărură, continuând să cânte, în timp ce înaintau. Interpretau o arie muzicală dulce, în surdină, care învăluia pe nesimţite liniştea din biserică. Băiatul străzii încremeni ca o statuie,

ascultând cu nesaţ sunetele dulci şi, dintr-odată, se trezi că are obrajii umezi. Şi-i şterse repede cu mâna, enervat, întrebându-se ce se întâmpla cu el, pentru că nu-i erau familiare lacrimile. In ciuda împotrivirii sale, ochii i se umplură din nou cu lacrimi, aşa că aproape îşi dorea ca muzica să înceteze. Aproape, dar totuşi nu chiar să înceteze, pentru că inima lui vibra de o fericire stranie ascultând-o. Apoi, apăru din nou nobilul străin care îl adusese pe Tode în biserică. Acesta merse la pupitru şi începu să citească.
— Păstoru'! rosti Tode încet, simţind un amestec de uimire şi încântare, când îşi dădu seama cine trebuie să fie acest om.
Restul serviciului religios, Tode rămase într-o stare de visare şi bucurie ciudată. Nu înţelese de ce oamenii din jurul său, din când în când, se ridicară în picioare sau îngenuncheară. Când păstorul începu să se roage, Tode se uită în jur, întrebându-se cui i se adresa.
El ascultă cu nesaţ şi cu răsuflarea întretăiată predica, fără să înţeleagă mai nimic din ce se spunea, ci doar absorbind cuvintele rostite de acea voce pătrunzătoare şi dulce, care atinsese ceva în lăuntrul său, ceva ce doar Frăţiorul reuşise să
mai atingă. Totuşi, ceea ce trăia acum era diferit de sentimentul pe care bebeluşul îl trezise în inima băiatului. Iubea mult copilaşul, dar acest om minunat şi nobil, care stătea acolo, în faţa lui, făcea ca întreaga sa inimă de băiat să dea pe dinafară în admiraţie reverenţioasă şi dorinţă. Ştia că ar face orice i-ar cere acest bărbat. Nu i-ar fi putut refuza nimic.
— Voi nu sunteţi ai voştri. Aţi fost cumpăraţi cu un preţ.
Aceste cuvinte, care fură repetate iar şi iar, se fixară în mintea lui Tode, fără ca el să facă vreun efort să le reţină. Activităţile de vânzare şi cumpărare erau acum oarecum domeniul lui, dar nu putea înţelege cele auzite. Analiză un timp această chestiune, dar apoi o lăsă deoparte, ca să se gândească la ea altă dată.
Când serviciul se încheie, Tode văzu cum şirul lung de băieţi corişti ieşi încet afară şi urmări cu privirea silueta înaltă a păstorului, până când dispăru din faţa ochilor săi visători. Apoi, se uită la congregaţia care îngenunchease, întrebându-se dacă oamenii aveau să stea acolo întreaga zi. Păstorul plecase, cântecul încetase, iar Tode nu dorea să mai zăbovească acolo. Se strecură încet afară şi părăsi biserica.
In acea seară, hoinări de unul singur, evitând locurile unde se strângeau duminica băieţii şi se gândi la noile experienţe de care avu parte în acea după-amiază. Cuvintele pe care păstorul le repetă,
de multe ori răsunau iar şi iar în urechile lui. „Voi nu sunteţi ai voştri. Aţi fost cumpăraţi cu un preţ."
Oricum, n-a vrut să spună că io, se gândi el, *că io ştiu sigur că-mi aparţin mie. Din câte-am auzit, nimeni nu m-a cumpărat vreodată. Mă întreb cine-i Isus ăla de care a vorbit aşa de mult. Aş vrea, aş vrea să fi stat de vorbă cu*

minepăstoru ăla...
Toată fericirea aceea stranie, care-i umpluse inima în timpul serviciului din biserică, dispăruse acum. Nu se mai simţea deloc fericit. în ultimul timp începuse să fie mândru şi satisfăcut de sine însuşi, mai ales de când încetase să mai mintă şi să fure şi de când intrase în afaceri pe cont propriu dar, mai ales, de când doamna Hunt îl privea cu ochi buni, din câte ştia el. Totuşi, cumva toate acestea păreau acum inutile. De asemenea, nu înţelesese predica păstorului. Părea că tulburase mintea lui Tode şi trezise în el o oarecare nemulţumire mizerabilă faţă de sine însuşi. Nu era obişnuit cu astfel de trăiri. Nu-i plăceau şi se simţi deranjat şi rău, când descoperi că nu se poate descotorosi de ele.
Hoinări spre colţul liniştit de la debarcader, unde şi-a petrecut primele ore ale întâlnirii sale cu Nan şi Frăţiorul, şi se sprijini de acelaşi stâlp, privind mâhnit spre apă, când, deodată, se târî încet spre el un câine sfrijit şi jerpelit, dând din coada-i scurtă şi privindu-1 cu nişte ochi care tânjeau după un cuvânt prietenos. De obicei, Tode răspundea apelului mut, dar acum se simţea el însuşi aşa de nefericit, că îşi dorea să facă şi pe altcineva să se simtă la fel, aşa că, în loc să-i ofere câinelui o atingere prietenoasă, îl lovi aşa de tare, că acesta fugi şchiopătând şi chelălăind de durere. Reuşise să facă şi o altă creatură să se simtă la fel de mizerabil ca el, dar asta nu-i micşoră cu nimic propria-i amărăciune. într-adevăr, nu se putea abţine să nu simtă că făcuse un lucru rău şi laş, iar lui Tode nu-i plăcu niciodată să se simtă un laş. Se uită după câine. Acesta se ghemui într-un colţ şi-şi lingea rana. Tode se îndreptă spre biata făptură, care-1 privea cu suspiciune şi, totuşi, dând încetişor din coadă, ca şi cum ar arăta că era dispus să ierte şi să uite imediat şi, în acelaşi timp, că este gata să fugă, în cazul în care ar fi. tratat din nou abuziv. Tode se opri şi-1 chemă:
— Aici, băiete!
După un moment de ezitare, câinele se târî încet, cu un scâncet uşor, ţinându-şi ochii strălucitori aţintiţi în cei ai băiatului.
— Bietu' de tine! spuse Tode cu blândeţe, mângâind capul rugos al câinelui. Doare? Dă să văd!
îi verifică piciorul, în timp ce câinele stătea în picioare lângă el.
— Nu-i rupt. O să se facă bine repede. Cum te cheamă? întrebă Tode, iar câinele se gudură cu capul pe lângă genunchiul băiatului, încercând parcă să spună cu privirea ceea ce nu putea rosti.
— Vrei să zici că n-ai nume? Eşti un câine vagabond ca mine, adăugă băiatul. Cre' c-o să
merg acasă să iau cina, şi astfel porni agale, uitând imediat de câine.
în ultima vreme, închinase o cameră mică într-un pod mansardat, unde dormea şi-şi păstra proviziile, când era închisă taraba. Deci, porni într-acolo şi servi cina de unul singur. Nu se mai simţise singur înainte, dar în seara asta oarecum se simţea. Se grăbi să termine de mâncat şi se pregăti

să iasă din nou afară. Când deschise uşa, auzi un sunet slab şi sesiză ceva, mişcându-se pe palierul
întunecos.
— Cine-i acolo? întrebă el cu asprime.
îi răspunse un scheunat şi, în întuneric, văzu doi ochi licărind sclipitori. Tode se uită cu atenţie în umbră, apoi începu să râdă.
— Deci tu eşti, aşa-i? Cre' că m-ai urmărit până acasă. Atunci vino-ncoa', dacă vrei! Tode deschise uşa larg şi se dădu în spate, ca să-i facă loc să intre.
Apoi, dintre umbrele coridorului întunecos, câinele înainta încetişor şi atent, gata oricând să o zbughească, dacă s-ar fi simţit în pericol, dar Tode era dispus să stea chiar şi în compania unui câine, mai degrabă decât a lui însuşi. Hrăni creatura pe jumătate moartă de foame cu nişte sandvişuri mai vechi, apoi îi vorbi şi încercă să-1 înveţe câteva trucuri până când, spre surprinderea lui, auzi ceasurile oraşului bătând ora nouă, iar seara lungă şi singuratică, de care îi era groază, trecuse.
— Ei bine, se pare că eşti o companie pe cinste, îi spuse el câinelui. Mă gândesc să te păstrez. Ce

zici, ai vrea să rămâi, bătrâne?
Câinele dădu din coada-i scurtă. Linse degetele lui Tode şi se gudură cu capul pe lângă pantalonii noului său prieten.
— Vrei, nu? Ei bine, oricum în seara asta te ţin la mine. Hai să vedem cum să te strig? Tre' să ai un nume. O să-ţi spun Tag (Codiţă). Merge, nu? Tag.
Imediat câinele latră scurt şi şchiopată vesel, pe lângă picioarele băiatului.
— Bine. O să-ţi spunem Tag atunci. Uite-aici e patul tău.
Aşează într-un colţ o bucată veche de covor, pe care o luă de pe un spaţiu liber. Câinele înţelese şi se instala acolo, cu un oftat lung de mulţumire ca şi cum ar fi spus: „In sfârşit, am găsit un stăpân şi un cămin."
După o zi sau două, lui Tag îi trecu şchiopătatul, iar devotamentul faţă de noul lui stăpân era neîngrădit. Şi Tode găsi câinele folositor, pentru că păzea cu atenţie taraba, când băiatul era ocupat, şi nu tolera ca vreo mână hoţomană să şterpelească vreun lucru de pe ea, când atenţia lui Tode era îndreptată spre altă treabă şi nu o putea păzi. Câinele era o mică fiinţă, atât de iubitoare şi inteligentă, că reuşi să câştige imediat inima lui Nan şi, bineînţeles că se consideră gardianul Frăţiorului, din prima zi când îl văzu pe Tode împreună cu copilul. Unii câini au un dar de a citi inimile şi Tag înţelese, în cel mult două minute, că Tode iubea până şi fiecare fir de păr din căpşorul

însorit al Frăţiorului.

La câteva zile de la acea duminică, pe care băiatul nu avea să o mai uite vreodată, merse să o vadă pe Nan şi pe bebeluş şi, cu acea ocazie, spuse:
— Nan, l-am văzut pe păstor duminica trecută.
— Ce păstor? întrebă Nan.
— Ăla care a vorbit la biserica mare de piatră. Sfântu' Marcu-i spune.
— Mă mir că te-au lăsat să intri, dacă purtai hainele astea jerpelite, fu remarca doamnei Hunt.
— Păstoru' mi-a spus să intru înăuntru şi m-a condus chiar el, ripostă el ţâfnos.
— Ca să vezi! exclamă doamna Hunt. Tre' să fi fost un păstor neobişnuit de blând.
— Un păstor extraordinar, mă gândesc eu, interveni Nan, iar băiatul răspunse repede:
— Chiar aşa şi este. N-am mai văzut un om ca
el.
— N-ai mai văzut un om ca el? Ce vrei să spui, Tode? întrebă doamna Hunt.
Tode o privi şi răspunse încet:
— E un om mare, minunat, - arată ca un rege - iar ochii lui privesc ţintă în lăuntru tău, da' nu rănesc. Nu-s aspri. Sunt blânzi şi ere' că arată aşa cum ar trebui să arate ochii de mamă. Nu ştiu prea multe despre mame, că n-am avut niciodată una, da' mă gândesc că ar arăta ca a' lui. Vă spun sincer, spuse Tode serios, uitându-se la doamna Hunt, oricine ar face orice i-ar cere păstoru' ăla. Nu s-ar putea abţine.
67.
Doamna Hunt se uita uimită la băiat. Ochii lui străluceau, iar în vocea lui se auzea ecoul unei trăiri profunde, aşa cum nu mai auzise înainte. Şi asta o făcea să se simtă oarecum incomod. Dick al ei nu vorbise niciodată aşa despre vreun păstor, de fapt despre nimeni altcineva, şi, iată că pe băiatul ăsta necizelat, de pe stradă, pe care ea îl considera o companie destul de nepotrivită pentru Dick, păstorul însuşi 1-a condus în biserică.
Doamna Hunt spuse cu o oarecare asprime în glas:
— Tre' să spun că arătai ca un ciudat într-o bancă a unei biserici precum Sfântu' Marcu.
Nan îl privi neputincioasă, iar Tode se uită stânjenit la îmbrăcămintea lui. Cu siguranţă nu puteau fi mai rele de atât. Nici chiar acele de siguranţă şi şnururile nu le mai puteau ţine multă vreme laolaltă.
— Tode, continuă doamna Hunt, cred că e timpul să-ţi cumperi nişte haine mai bune. E clar că ai neapărată nevoie de ele şi, cu siguranţă că acum ai şi destui bani.
— Cre' că am. Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse Tode.
— Ei bine, cred că ar fi bine să te gândeşti imediat şi să iei şi atitudine degrabă. Dacă mergi la biserică cu păstori, trebuie să arăţi oricum

cuviincios.
Ceva din tonul şi convingerea cu care doamna Hunt rostise acele cuvinte, coloră obrajii bronzaţi ai lui Tode, în timp ce Nan o privea surprinsă

şi tulburată pe buna femeie. Nan nu ştia cât de îngrijorată era în ultima vreme inima ei de mamă pentru propriul ei băiat, pe care îl vedea cum devine tot mai bădăran şi nepăsător şi cât de greu îi era să-1 vadă pe acest copil al nimănui, de pe stradă, prosperând, în timp ce Dick al ei decădea.
Tode reflectă asupra celor ce i se spuseră şi astfel, data viitoare când apăru, era atât de schimbat, că buna femeie trebui să se uite la el de două ori, pentru a-1 recunoaşte. Hainele şi le cumpărase de la un magazin de mâna a doua şi erau cam mari pentru el, dar, şi aşa, erau o mare îmbunătăţire faţă de cele pe care le purtase înainte. îşi spălase şi faţa, şi mâinile, de data aceasta, şi se pieptănă cât de bine putu, cu bucăţica rămasă dintr-un pieptene. Nu era treabă uşoară pentru un băiat să se păstreze bine spălat şi pieptănat, fără prosop sau perie de păr şi fără lavoar cu scurgere spre canalizarea publică. Oricum, Tode făcuse tot ce putu, iar Nan îl privi plăcut surprinsă.
— Tu chiar arăţi respectabil, spuse ea, iar faţa băiatului străluci cu satisfacţie.
Pe parcursul întregii săptămâni, Tode îşi repetă întruna că nu va mai merge la biserică din nou, totuşi, zi după zi, dorul de a revedea faţa păstorului şi de a-i auzi vocea încă o dată, creştea tot mai mult.
Care-i rostul Nu face altceva decât să te facă să te simţi mai rău şi mai mizerabil, îşi repetă el iar, şi iar şi, totuşi, duminica următoare după-amiază, se trezi stând pe lângă biserica Sfântul Marcu, sperând că păstorul îl va întâlni şi-1 va chema din nou să intre. Dar minutele trecură şi păstorul nu apăru.
Poate a intrat deja 'năuntru, se gândi băiatul, încercând să se uite printre coloanele de la intrare. Nu reuşea să vadă pe nimeni, aşa că Tode se strecură tăcut pe lângă poartă spre antreul spaţios, până la uşa bisericii. Doar paracliserul era acolo, cu spatele la băiat, uitându-se spre uşa din partea opusă.
Acum e timpul, gândi Tode şi alergă repede şi pe nesimţite spre culoar, până la locul de pe banca unde îl aşezase păstorul. Acolo ezită. Nu mai ştia care era locul exact, dar, aruncând o privire iute la spatele paracliserului, se strecură spre cel mai apropiat loc şi, pentru că auzi paşii bărbatului apropiindu-se, se lăsă în jos pe podea şi se ghemui sub bancă.
Paracliserul înainta încet pe culoar, oprindu-se ici-colo ca să aranjeze câte o carte sau ca să perie câte un loc prăfuit. Intră chiar şi pe rândul unde era Tode şi mută cărţile pe etajera din faţă, dar băiatul rămase nemişcat în umbră, astfel că bărbatul trecu mai departe, fără să-1 observe.
Apoi, începură să intre oamenii şi, tocmai când Tode se pregătea să se

aşeze pe bancă, o doamnă şi fiica ei intrară pe acel rând, ca să ocupe locuri.
Băiatul se revoltă în lăuntrul lui: *Vor ţipa dacă mă ridic acum. N-am ce face, decât să stau aici până-i gata. Măcar bine că-l pot auzi pe el.*
Când spunea: „pe el", Tode se gândea la
păstor şi aşteptă răbdător desfăşurarea primei părţi a serviciului religios, dornic să audă din nou acea voce care-i dădea fiori. Dar vai! Nu păstorul predică în acea zi, ci un străin, al cărui glas monoton abia se auzea până la Tode, aşa că băiatul renunţă repede la orice efort de a-1 mai asculta şi, înainte să se termine nici jumătate din predică, dormea dus. Din fericire, el era obişnuit să se odihnească pe suprafeţe tari şi adormi atât de liniştit, că oamenii care stăteau pe bancă nici nu-i sesizaseră prezenţa.
Cântecele corului se amestecară cu visele băiatului, dar nu-1 treziră, iar, când oamenii plecară şi paracliserul încuie biserica şi merse acasă, Tode continua să doarmă singur, în întuneric.
în mod obişnuit, mai era un serviciu religios seara, dar de această dată nu se mai ţinu, pentru că predicatorul era bolnav, aşa că, atunci când, într-un târziu, deschise ochii, Tode se trezi învăluit de întuneric şi linişte. Când vru să se ridice, dădu cu capul atât de tare de marginea băncii, că strigă de durere şi căzu din nou la podea. Apoi, aşa cum stătea acolo, îşi puse mâinile pe banca tapiţată de deasupra capului său şi îşi dădu seama unde se află şi ce se întâmplase.
— Am fost un tolomac c-am adormit aici, murmură el încet, întinzându-şi mâinile în sus. Cre' că tre' să ies pe geam.
Luminile de pe stradă treceau prin ferestrele colorate, lăsând în biserică un crepuscul slab, dar era ceva ciudat şi straniu să te afli acolo singur la

acea ora şi asta făcu ca inima băiatului să bată mai repede decât de obicei. Merse la una dintre ferestre şi încercă să ajungă la încuietori, dar nu reuşi. Erau prea sus. încercă la toate, dar nu reuşi să găsească niciuna la care să poată ajunge. Apoi se aşeză pe una din bănci, întrebându-se ce ar trebui să facă mai departe. Acum era treaz de-a binelea. I se părea că nu va mai fi în stare să închidă vreun ochi în acea noapte şi, într-adevăr, era cu mult trecut de miezul nopţii când reuşi. Se simţea ciudat de singur, stând acolo, în acele ore care nu se mai sfârşeau, auzind vag zgomotul monoton al vocilor şi paşilor de pe stradă, până când nu se mai auzi nimic decât bătăile ceasurilor, care răsunau în urechile lui obosite, anunţând scurgerea orelor, într-un final, ochii lui obosiţi se închiseră şi adormi pe banca tapiţată timp de câteva ore, dar se trezi înainte de răsăritul soarelui.
Afară se luminase de-a binelea până să pătrundă în biserică destulă lumină cât Tode să vadă desluşit. Apoi, se uită neputincios la încuietorile ferestrelor, aflate foarte sus. încercă fiecare uşă, dar toate erau încuiate.
N-am ce face decât să-l aştept pe omu' ăla să se-ntoarcă, îşi spuse el.

Apoi îl străfulgera un gând, un gând care-i opri inima-n loc: *Şi dacă nu vine pân' duminica viitoare?*
Tode nu ştia nimic despre serviciile religioase de peste săptămână sau despre cele zilnice. Totuşi, decise să lase deoparte gândul teribil care îi venise.
— Ies eu cumva, chiar dacă pentru asta o să stric câteva picturi, spuse el cu voce tare, privind la ferestrele frumoase.
Minutele păreau interminabile, când băiatul se plimba încoace şi încolo pe culoare, gândindu-se la taraba lui şi la clienţii care vor căuta în zadar să-şi primească micul dejun în acea dimineaţă, într-un final, auzi paşi apropiindu-se, apoi o cheie răsucindu-se în yală, iar Tode se rostogoli instinctiv sub cel mai apropiat rând de bănci şi rămase acolo nemişcat, ascultând zgomotul greoi al paşilor paracliserului care venea să deschidă uşile şi ferestrele. Băiatul aşteptă, cu toată răbdarea de care era capabil până când bărbatul merse în altă parte a bisericii, apoi se târî pe covorul de pe culoar, până ajunse la uşă, de unde o luă la picior şi se repezi înspre stradă. îl auzi pe paracliser strigând furios în urma lui, dar nu-1 băgă în seamă. Alergă până ajunse la camera lui, unde Tag îl întâmpină cu multă bucurie şi, la scurt timp după aceea, la taraba de la „Colţu' lui Tode", afacerea era în toi.

f

CAPITOLUL 5
î (®

In casa păstorului

Clienţii lui Tode erau mai ales băieţii cu ziarul, pe care el îi cunoştea. Aceştia veneau cu regularitate la taraba lui pentru micul dejun şi pentru gustarea de la amiază, când se putea. Tode nu ştia unde serveau băieţii cina, dar, de obicei, el închidea taraba după ora unu şi petrecea câteva ore cutreierând străzile şi făcând orice ciudăţenie de slujbă ce i se ivea în cale, dacă se întâmpla să aibă chef sau dacă avea nevoie de bani.
După întâlnirea cu păstorul, adesea hoinărea prin vecinătatea bisericii „Sfântul Mar cu", sperând că-1 va reîntâlni pe bărbatul care, în imaginaţia sa băieţească, părea un rege printre oameni. Ambiţia secretă a lui Tode era, de mult timp, aceea de a deveni un bărbat puternic şi mare, mai mare şi mai puternic decât oamenii obişnuiţi. Acum, ori de câte ori se gândea la asta, îşi spunea: *Să fiu exact ca păstorii'.*
Dar nu se mai întâlnise cu el şi, pentru că aflase că nu predică întotdeauna la biserica „Sf. Marcu",

<
Tode nu mai merse la serviciile religioase de acolo, după ceea ce se întâmplase ultima dată.
într-o după-amiază, pe la sfârşitul lunii septembrie, băiatul lenevea, cu Tag la picioarele sale, în apropierea bisericii, când auzi un uruit teribil de roţi şi tropăit de copite, iar de după colţ, apăru o pereche de cai înhămaţi la o trăsură care se legăna sălbatic dintr-o parte în alta, în timp ce caii se smuceau în hăţuri, gonind pe stradă. Nu era nimeni în trăsură, dar birjarul gâfâia în urma lor, la mică distanţă, strigând de numa', ca un ieşit din minţi:
— Opriţi-i! Opriţi-i! De ce nu opriţi bestiile?
Nu erau mulţi oameni pe stradă, iar puţinii bărbaţi din apropiere nu păreau prea dornici să-şi rişte viaţa sau braţele în încercarea de a opri caii, care alergau ca o tornadă.
Tode nu era decât un băieţel de nici paisprezece ani, dar era puternic şi sprinten ca un indian tânăr, iar, în ce priveşte frica, nu ştia ce este aia. Văzând caii gonind în direcţia lui, sări în mijlocul străzii şi rămase acolo, atent şi cu braţele pregătite, exact în calea lor. Ei încercară să se ferească într-o parte pe măsură ce se apropiau de el, dar Tode, cu un salt rapid, apucă *zăbala* celui aflat mai aproape şi se agăţă de aceasta cu toată greutatea. Asta înspăimântă şi înnebuni calul care plonja, şi se cabra şi-şi scutură capul într-o parte şi-n alta până reuşi să se descotorosească de băiat. Oricum, întârzierea, deşi scurtă, îi dădu birjarului răgazul necesar să ajungă la ei şi, repede, să recâştige controlul perechii sale de cai, între timp, adunându-se acolo o mare mulţime de oameni.
Tode fusese aruncat într-o parte, lovindu-se cu capul de bordura trotuarului şi rămase acolo fără vlagă, în timp ce Tag se ghemui lângă el, lingându-i din când în când degetele şi scheunând jalnic, privind când la o faţă, când la alta, ca şi cum ar fi spus:
— Nu vrea vreunul din voi să-l ajute, că eu nu pot?
Mulţimea se strânse pe lângă băiatul inconştient cu un fel de curiozitate morbidă, unul propunând ceva, iar un altul altceva, până când veni un poliţist care imediat solicită o ambulanţă. înainte ca aceasta să ajungă, veni pe stradă un bărbat înalt, cu părul grizonat, şi se opri să vadă ce se întâmplase. Era aşa de înalt că putea să vadă peste capetele majorităţii celor prezenţi şi, când văzu faţa palidă a băiatului care zăcea acolo în stradă, imediat îşi făcu loc, dându-i la o parte pe spectatori de parcă ar fi fost oameni din paie şi, oprindu-se în dreptul băiatului, îl ridică în braţele-i puternice.
— Daţi-vă deoparte! strigă el, cu glasul răsunându-i ca o trompetă. Lăsaţi copilul să moară pe stradă?
Ei se dădură din calea lui, şuşotind unul altuia:
— Epăstoru'!

Unii alergară înaintea lui să-i deschidă poarta şi alţii ca să sune la soneria uriaşei case, în faţa căreia
se întâmplase accidentul.
Le mulţumi mecanic, dar nu se uita la niciunul dintre ei. Ochii săi erau aţintiţi asupra chipului sprijinit de umărul său. Dintr-o rană aflată pe o parte a capului, curgea sânge.
Servitorul care-i deschise uşa, se holbă, nedumerit pentru un moment, la stăpânul său, care ţinea copilul în braţe şi la gloata care se înghesuia curioasă după el, dar, în momentul următor, îşi reveni şi îi permise păstorului să intre, apoi, politicos şi totodată ferm, închise uşa în faţa gloatei, care ar fi fost în stare să intre după ei. Un câine deşirat şi cu părul rugos încercă să se furişeze pe lângă picioarele păstorului, dar servitorul îl lovi, aşa că se dădu înapoi chelălăind de durere şi se adăposti sub scări, unde rămase toată noaptea, fără odihnă şi mizerabil, atent să audă în orice moment vocea sau paşii celui pe care îl cunoştea.
Când uşa se închise în urma lor, păstorul spuse imediat:
— Brown, cheam-o pe doamna Martin, şi apoi trimite după doctor. Băiatul ăsta a fost rănit chiar în dreptul porţii noastre.
Brown ascultă imediat ambele ordine, iar doamna Martin, menajera, pregăti în grabă o cameră pentru musafirul neaşteptat. Doctorul răspunse repede la chemarea păstorului, dar toate eforturile sale de a-1 trezi pe băiat în acea zi, eşuară. Păstorul îl veghe pe Tode cu atâta grijă, de parcă ar fi fost carne din carnea lui şi sânge din sângele lui.

Nu avea nici soţie, nici copii şi, poate, cu atât mai mult, din acest motiv, în inima lui mare, încăpea destulă dragoste cât să împartă cu fiecare copil care ar fi ieşit în calea lui.
Aproape de zorii zilei următoare, Tode deschise cu greutate ochii şi redeveni conştient, dar privirea-i rătăcea prin camera străină şi continuă să rămână tăcut şi fără vlagă. Atât doctorul, cât şi păstorul erau lângă el în acel moment, iar el se uita când la unul când la altul, într-un mod ciudat şi şovăitor. Oricum, nu întrebă nimic şi, în curând ochii lui se închiseră din nou obosiţi, de data aceasta cufundându-se într-un somn spre însănătoşire şi revigorare, un somn diferit de cel care-1 lăsase inconştient. Doctorul se întoarse şi rosti cu satisfacţie:
— O să-şi revină de-acum, afirmă el încet. E tânăr şi plin de viaţă. în curând va fi bine.
Păstorul îşi frecă bucuros mâinile una de alta:
— Asta-i bine! exclamă el din toată inima. Doctorul se uită la el curios:
— L-ai mai văzut pe cavalerul ăsta, înainte de a-1 lua de pe stradă, ieri? întrebă el.
— Nu, niciodată, răspunse păstorul, care bineînţeles că nu-şi aminti că Tode era băiatul pe care îl conduse în biserică, în acea

duminică, în urmă cu câteva săptămâni.
Doctorul clătină din cap în timp ce conducea şi-şi spuse sieşi:
— Cine-a mai văzut aşa un om? Cine altul în
afară de păstorul nostru s-ar gândi vreodată să ia un mic golan al străzii direct la el acasă şi să-1 trateze de parcă ar fi fost propriul său copil? Ei bine, e clar că are un comportament neobişnuit, dar e adevărat şi că lumea ar fi un loc mai bun, dacă ar fi mai mulţi ca el.
Şi dacă cuvintele doctorului erau puţin amestecate, totuşi, el ştia la ce se referise şi nimeni altcineva nu avea nimic de-a face cu asta.
în dimineaţa următoare, Tode se trezi din nou, de data acesta deplin conştient de ceea ce se petrecea în jurul său. Era încă devreme, iar infirmiera moţăia într-un fotoliu aflat lângă pat. Băiatul o privi curios, apoi se ridică în capul oaselor şi se uită atent la el însuşi, dar când făcu asta deveni conştient de o durere sfâşietoare de pe o parte a capului, şi-1 cuprinse o stare de leşin. Era prima lui experienţă de slăbiciune şi fu surprins când scăpă un geamăt stins, iar capul îi căzu din nou pe pernă. Sunetul o trezi pe infirmieră, care îi duse la gură o lingură cu medicament, spunându-i:
— Rămâi liniştit! Doctorul spune să nu vorbeşti deloc, până nu vine el.
Aşa deci, am un doctor. Mă-ntreb unde-s şi ce boală am pân' la urmă? se gândi băiatul.
Dar ciudata slăbiciune îl ajută să nu-i fie greu să se supună şi să rămână liniştit, în timp ce infirmiera îi spăla faţa şi mâinile şi-i împrospăta patul şi camera. Apoi îi aduse un castron cu supă
de pui, cu care îl hrăni. Era delicioasă, aşa că o înghiţi înfometat, dorindu-şi să fie mai multă. Apoi, aşa cum stătea pe perne, îşi aminti tot ce se întâmplase - caii galopând pe stradă, încercarea sa de a-i opri şi groaznica lovitură la cap, când se izbi de bordura trotuarului.
Mă-ntreb unde-s? Oricum, nu-i spital, se gândi el. *Măi, da mă simt bine şi curat şi aşa de uşor parcai Doar capu de nu m-ar durea aşa!*
Nu era de mirare că se simţea „bine şi curat şi aşa de uşor", când, pentru prima dată în viaţa lui, atât trupul şi hainele sale cât şi patul, erau cât se putea de curate şi de proaspete. Pe Tode nu-1 deranjase niciodată murdăria. De ce să-1 fi deranjat, devreme ce fusese născut în ea şi crescuse fără să aibă parte de ceva mai bun? Totuşi, această nouă experienţă era atât de încântătoare pentru el, că nu-i păsa că nu trebuie să vorbească. Era destulă fericire pentru el în acele momente, încât nu-i era greu să stea liniştit şi să se bucure de aceste noi condiţii şi astfel, adormi din nou, somnul fiindu-i plin de vise frumoase, amestecate cu un murmur încet de voci în jurul lui. Deschise ochii şi o văzu pe infirmieră şi pe doctor, uitându-se la el.
— Deci, băiatul meu, spuse doctorul ţinând degetele pe încheietura mâinii lui, arăţi mai bine. Te şi simţi mai bine, aşa-i?

Tode se uita la el, întrebându-se cine era, fără să dea vreo atenţie întrebării ce-i fu adresată.
— Domnule doctor, interveni infirmiera
81
dintr-odată, încă nu a rostit niciun cuvânt. Credeţi că ar putea fi surdo-mut?
Păstorul intrase în cameră chiar la timp pentru a auzi ultimele cuvinte.
— Surdo-mut? repetă el înspăimântat. Vai de mine! Dacă bietul copil e surdo-mut, atunci trebuie neapărat să-l ţin aici, până îi găsesc o casă mai bună.
Când îl văzu pe păstor, Tode scoase un strigăt de bucurie mic şi nearticulat, apoi, înţelegând ceea ce spusese păstorul, se opri, rămânând doar expresia de fericire întipărită pe chipul său.
Doctorul, privindu-l de aproape, nu avu ce face.
— Pare că te cunoaşte, păstorule, spuse doctorul. Păstorul strânse mâna micuţă şi neîngrijită a
băiatului în mâna sa mare şi bună.
— Nu, doctore, răspunse el, nu cred că l-am mai văzut înainte de ziua de ieri, dar tot suntem prieteni, nu-i aşa, flăcăul meu?
Zâmbi, privind în ochii cenuşii ai băiatului, care se uitau în sus la el cu ardoare şi fericire.
Tode deschise gura să vorbească, dar îşi aminti imediat că nu ar trebui şi doar scutură din cap, în timp ce obrajii lui palizi se înroşiră.
— E evident că se comportă ca un surdo-mut, murmură doctorul şi, mergând la capătul patului, îşi scoase ceasul şi îl ţinu mai întâi la o ureche a lui Tode, apoi la cealaltă, dar fără ca băiatul să vadă ceasul.
Auzul lui Tode era ascuţit ca al unui copoi şi mintea lui la fel. Ştia prea bine ce făcea doctorul, dar
82
nu schiţă nici un gest. Oare nu răsunau cuvintele păstorului în urechile sale: *Dacă bietul copil este surdo-mut, atunci trebuie neapărat să-l ţin aici, până îi găsesc o casă mai bună?*
Erau puţine lucrurile pe care băiatul ar fi ezitat să le facă, dacă ar fi fost vorba să-şi asigure şederea acolo. El înţelese acum că se afla în casa păstorului, a „păstorului meu", cum îl numea el în gândul său.
Aşa că, de la sine înţeles, toţi crezură că băiatul era surdo-mut, pentru că nimeni nu-şi imagină că s-ar fi putut preface. Tode gândi că va fi uşor să se prefacă mereu, dar, la început, îi veni foarte greu. Când se mai întrema, ar fi avut multe întrebări de pus, dar credea cu tărie că, dacă s-ar fi descoperit că putea să vorbească şi să audă, ar fi fost dat afară, iar el, pe zi ce trecea, tânjea tot mai mult să rămână acolo.
Pentru că devenea tot mai puternic şi reuşi să se ridice, i-au fost aduse cărţi şi jocuri pentru a-l bine-dispune, dar, cu toate acestea, orele treceau

tot greu uneori, totuşi, situaţia se îmbunătăţi când se simţi destul de bine, cât să se poată plimba prin casă.
La început, doamna Martin, menajera, admiră vitejia băiatului, apoi îl compătimi pentru suferinţa lui şi sfârşi prin a-1 iubi, pentru că şi ea avea o inimă mare şi bună, gata să iubească pe oricine ar fi avut nevoie de ea şi de serviciile sale. Aşa că, imediat ce Tode fu în stare să se plimbe prin cameră, doamna Martin se supuse cu mare bucurie
ordinelor păstorului şi cumpără lucruri bune, necesare băiatului.
îi pieptănă şi îi tunse părul des şi neîngrijit şi-1 ajută să se îmbrace cu unul din noile rânduri de haine. Uitându-se la el cu o mare satisfacţie, după ce îi aranja ţinuta, îşi spuse în sinea ei: *Cine ar putea crede că e acelaşi băiat? Dacă ar şi auzi, şi vorbi, asemenea celorlalţi băieţi, nu aş mai avea nimic să-i cer.*
Menajera îl luă de mână şi-1 conduse pe scări, până jos, la biroul de studiu al păstorului. Era o cameră lungă, cu multe cărţi, fotolii şi două birouri mari. La unul din birouri stătea păstorul şi scria, iar, peste celălalt, stătea aplecat un bărbat cu ochelari, scund şi cu faţa întunecată.
— Intraţi, doamnă Martin, intraţi! spuse păstorul, când o văzu stând în pragul uşii deschise. Dar cine este aici? adăugă el, întinzându-i băiatului mâna.
— Nu-1 recunoaşteţi? întrebă doamna Martin, zâmbind, când se uită la părul aranjat al lui Tode.
Păstorul se uită cu atenţie la băiat, apoi zâmbi mulţumit şi-1 trase pe micul flăcău aproape de el.
— Ca să vezi! spuse el, hainele pe care le purtăm contează foarte mult, nu-i aşa doamnă Martin? E un cavaler arătos. Gibson, acesta-i băiatul de care îţi spuneam.
In timp ce păstorul vorbea, omuleţul întunecat la chip se întoarse şi-1 privi pe Tode. Nu era o privire prietenoasă, iar băiatul simţi asta.
— O! răspunse domnul Gibson rar. Deci acesta
— este, aşa-i? A fost norocos să cadă în mâinile tale.
Spunând acestea, aruncă o privire piezişă şi tăioasă peste umăr şi se întoarse la munca lui.
Păstorul aduse un fotoliu mare aproape de masa lui şi acolo îl aşeză cu blândeţe pe Tode. Apoi, aduse o carte mare, plină de imagini şi o aşeză în mâinile băiatului.
— Lasă-1 să stea aici un timp, doamnă Martin. Lucrez întotdeauna mai bine când am un copil lângă mine, dacă e copilul potrivit, spuse el cu un zâmbet.
Doamna Martin ieşi, iar Tode, răsuflând lung, uşurat şi fericit, se lăsă pe spate în fotoliul masiv şi se uită la mulţimea de cărţi, la capul cu păr negru al omului aplecat peste biroul din alcov şi, în cele din urmă, la chipul nobil al păstorului, concentrat asupra a ceea ce scria.

Acesta a fost începutul multor ore fericite pentru Tode. Poate că slăbiciunea şi starea de oboseală datorate accidentului îl făcură să-şi dorească să stea tăcut o întreagă dimineaţă, sau după-amiază, în camera de studiu, lângă masa păstorului, deşi, înainte de accident, era aproape o pedeapsă de neîndurat să stea liniştit, chiar şi o jumătate de oră. Dar acum avea un alt motiv, mai puternic: iubirea profundă, reverenţioasă ce o avea faţă de păstor, o dragoste care zi de zi creştea şi se întărea într-o pasiune care izvorî în inima lui fragedă. Inima băiatului era asemenea unui loc din grădină unde solul bogat şi fertil este gata să primească orice sămânţă ar cădea pe el. Şi nu ar fi putut să cadă o sămânţă mai bună decât aceea pe care acest om al lui Dumnezeu, păstorul, o planta acolo, deşi fără să ştie, prin faptul că zi de zi împărtăşea mesajul Stăpânului său celor păcătoşi, bolnavi şi necăjiţi, care veneau la el să primească ajutor şi alinare.
Păstorul avea şi mici pauze pentru timp liber, deoarece doleanţele care-i ocupau timpul şi gândul erau multe şi grele şi întotdeauna rezerva cu sfinţenie două ore libere pe zi, fără să facă altceva decât să stea la dispoziţia oricărui sărac al lui Dumnezeu sau a oricărui om aflat în nevoie care dorea să-l vadă şi, crezând că Tode nu putea auzi ceea ce se vorbea, adesea îl ţinea lângă el în timpul acestor ore.
Noi şi minunate au fost lecţiile învăţate de micul băiat al străzii, învăţături rostite de pe buzele dedicate ale bunului păstor, lecţii despre dragostea lui Dumnezeu pentru om şi despre slujirea plină de dragoste cu care omul este dator nu numai lui Dumnezeu, dar şi semenului său. Erau neobişnuite şi totodată triste, lecţii despre păcat şi durere şi despre marea lor influenţă asupra vieţilor umane. Tode nu trăise aproape paisprezece ani pe stradă fără să înveţe să facă pact cu păcatul care este în lume, dar niciodată, până acum, nu a înţeles şi nici nu a fost conştient de răul dintr-o astfel de viaţă şi de soluţia salvatoare. Nu o dată a tânjit el să-i pună păstorului unele întrebări care-i invadau mintea, dar nu îndrăznea.

Printre aceşti vizitatori, veni într-o dimineaţă în camera de studiu, o femeie îmbrăcată simplu cu un chip pe care Tode îl plăcu de la prima privire. Cât timp ea îi vorbi păstorului, Tode îşi ţinu privirea în cartea pe care o ţinea în poală, dar auzi tot ceea ce se vorbi. La început ascultă cu o tresărire de surprindere, care apoi se transformă într-o senzaţie de rău, ruşine şi mizerie, pentru că iată care era povestea pe care o auzi:
Era vorba de doamna Russel. Păstorul fusese cândva păstorul ei, iar ea continua să vină la el pentru ajutor şi consiliere. Ea fusese mult timp preocupată de un băiat în vârstă de şaisprezece ani, care frecventa clasa ei la şcoala de misiune, un băiat complet singur pe lume. Ajunsese să trăiască pe străzi, cam la fel cum păţise Tode, iar în final căzuse într-un anturaj rău şi intrase în probleme.

Doamna Russel deveni preocupată de binele lui şi, în baza promisiunii sale că va fi responsabilă pentru el, băiatul îi fu încredinţat ei, în loc să fie dus la o şcoală de corecţie. Merse la câteva mercerii mici şi primi câteva promisiuni că băiatul va fi angajat pe post de curier pentru pachete. Pentru a practica această slujbă, avea nevoie de o tricicletă, iar doamna, plină de energie, pentru că găsise una la mâna a doua, care costa treizeci de dolari, se pregăti să obţină această sumă de la câţiva prieteni de-ai săi. Asta şi făcu şi era pe cale să cumpere tricicleta, când îşi pierdu poşeta. Proprietarul tricicletei, fiind nerăbdător să o vândă şi având un alt client, nu o păstră pentru ea, ci o vânduse. Băiatul, foarte dezamăgit, îşi pierdu speranţa şi dorinţa şi părăsi chiar în acea noapte, locul unde îl instalase doamna Russel. De atunci, femeia îl căută zadarnic, iar acum, pentru că nu dorea să renunţe la el, veni să ceară ajutorul păstorului în căutările ei.

Toate acestea, Tode le ascultă cu obrajii arzând şi cu inima bătându-i cu putere, după ce cu puţin timp înainte îi reveni în minte imaginea în care el, ud, murdar şi zdrenţăros, se lăsă să alunece sub picioarele cailor pe strada noroioasă şi apucă strâns poşeta cu pricina. A doua imagine care îi apăru înaintea ochilor fu aceea în care îndesa poşeta golită în acea cutie a capelei Sf. Marcu.

Păstorul deschise unul din sertarele biroului său şi scoase la iveală o poşetă ruptă şi mânjită cu noroi. I-o înmâna doamnei Russel, care îl privi uimită, în tăcere, când îşi văzu numele pe faţa interioară a poşetei.

— Cum de a ajuns la dumneavoastră? întrebă ea într-un târziu.

— Nu veţi ghici niciodată cum, răspunse păstorul. A fost găsită în cutia pastorală de la biserica Sf. Marcu, iar parohul a venit şi m-a întrebat dacă ştiu pe cineva cu acest nume. Nu am avut adresa dumneavoastră actuală, dar intenţionam să vă caut cât de repede aş fi găsit timp.

— Nu pot să înţeleg, spuse doamna Russel, examinând cu atenţie fiecare compartiment al

poşetei. De ce să fi pus hoţul poşeta goală tocmai acolo, când ar fi fost atâtea alte locuri?

— Bineînţeles că şi-a dorit să se descotorosească de ea, răspunse păstorul gânditor, dar cu siguranţă că acea cutie este un loc neobişnuit.

— Dacă acel hoţ ar şti că acea pierdere 1-a condus pe bietul şi nesăbuitul meu băiat înapoi în păcat şi mizerie, cu siguranţă că şi-ar dori să nu fi atins vreodată poşeta, asta dacă ar avea vreun dram de conştiinţă, spuse doamna Russel. Este ceva bun în acel biet băiat al meu şi nu pot suporta să renunţ la el şi să-1 las să-şi ruineze viaţa.

Păstorul o privi şi-i răspunse cu un zâmbet grav:

— Doamnă Russel, încă nu v-am văzut gata să vă abandonaţi vreunul din mieluşeii rătăciţi. Asemenea Stăpânului însuşi, inima mare pe care o aveţi

este întotdeauna deschisă în fata celor care s-au abătut de la calea bună. Mă-ntreb dacă nu am putea lua pe unul sau doi dintre băieţii cu ziarul să ajute în această căutare. Mulţi dintre ei sunt nişte flăcăiaşi foarte descurcăreţi şi isteţi şi ei pot, la fel de bine ca oricine altcineva, să-1 cunoască pe Jack şi să ştie unde locuieşte, dacă se mai află în oraş. Să vedem, numele lui e Jack Finney şi are în jur de cincisprezece, şaisprezece ani, aşa-i?

— Da, aproape şaisprezece.

— Să spunem că îmi faceţi o descriere a lui, doamnă Russel. Aş putea să-mi amintesc cât de cât cum arată, dar ştiţi, văd atât de mulţi... adăugă păstorul, scuzându-se.

— Bineînţeles că nu vă puteţi aminti toţi băieţii de la şcoala noastră de misiune, fu replica doamnei Russel. Jack este înalt şi mare pentru un copil de cincisprezece ani. Are părul de culoarea nisipului, ochii albaştri şi, ei bine, gura îi este cam mare. Jack nu-i o frumuseţe şi e necizelat şi bădăran şi mă tem că face adesea lucruri pe care nu ar trebui să le facă, dar gândiţi-vă numai, la cât de greu i-a fost în lume până acum.

— Aşa este, aprobă păstorul cu un oftat, i-a fost greu şi nu e de mirare că a luat-o pe căi greşite. Mulţi băieţi procedează aşa, deşi au parte de tot ajutorul pentru a duce o viaţă decentă. Doamnă Russel, o să văd ce pot face pentru a vă ajuta în această privinţă. Va trebui să rămâneţi încrezătoare în băiat, ca să-1 puteţi ţine pe calea dreaptă, dacă îl vom putea găsi.

Păstorul îşi conduse musafira pe hol. Când se întoarse, îl găsi pe Tode cu ochii în cartea aflată în poala sa, deşi privea dincolo de ea.

Nu-1 mai putu privi pe păstor cu zâmbetul său luminos pe care i-1 oferea de obicei, când acesta se aşeză din nou lângă el. în acea noapte nu putu să mănânce şi, când merse la culcare, nu reuşi să adoarmă.

Hoţ! Hoţ! Eşti un hoţ! Eşti un hoţ!

întruna aceste cuvinte răsunau în urechile lui Tode. Bineînţeles că ştiuse că era un hoţ, dar niciodată nu fusese conştient de asta până

în această zi. Cât timp a stat acolo, ascultând povestirea doamnei Russel, parcă vedea desluşit cum sufletul îi fusese mânjit de păcat, la fel cum trupul îi fusese murdărit de noroi şi, tot aşa cum acum gândul de a se întoarce la vechiul său trai, îl îngrozea, tot astfel amintirea răului de care era conştient că-1 făcuse, acum îi părea oribilă. Era ca şi cum ar fi privit spre sine şi spre viaţa sa trecută prin ochii puri ai păstorului şi ura tot ce vedea, încet, încet, începea să vadă că era ceva ce trebuia să facă, dar ce anume, nu ştia deocamdată. De fapt, nu era dispus să facă lucrul pe care recent trezita sa conştiinţă îl îndemna că ar trebui să-1 facă.

Dimineaţă, erau aşa de vizibile efectele nopţii sale nedormite şi ale primei sale lupte morale, că păstorul se îngrijoră foarte mult.

De ceva vreme, încerca să-l înveţe pe băiat să scrie, pentru a reuşi să comunice cu el în acest fel, dar până la acel moment, Tode nu reuşise să progreseze atât cât comunicarea cu el să fie uşoară, deşi începu să citească destul de repede scrisul de mână citeţ şi clar al păstorului.
în această dimineaţă, observând obrajii palizi şi ochii grei ai băiatului, păstorul propuse o plimbare, în locul unei lecţii de scriere. Tode era încântat să iasă, deci cei doi se pregătiră. Acum, băiatul avea ocazia să vadă şi mai mult în inima şi viaţa acestui om excepţional şi bun. Merseră şi merseră, departe de străzile largi şi casele frumoase, în zona cu locuinţe de închiriat, unde multe familii şi-au

găsit un adăpost, aşa sărăcăcios cum era. Păstorul îl conduse pe băiat pe scările şubrede, urcând câte una pe rând. într-un final, se opri şi bătu la o uşă de pe un palier întunecos.
Uşa fu deschisă de o femeie ai cărei ochi arătau de parcă uitaseră să mai zâmbească, dar, totuşi, se văzu un licăr de lumină la vederea musafirului ei. Curăţă repede cu şorţul ei un scaun, iar după ce se aşeză, păstorul ridică pe genunchiul său pe unul din micuţii care stătea agăţat de fustele mamei sale. Erau patru copii, dar unul dintre ei zăcea nemişcat, pe un pat dintr-un colţ al camerei.
— E bolnavă? întrebă păstorul cu compasiune, în timp ce se uita la chipul mic şi palid.
Ochii femeii se umplură de lacrimi:
— Da, bănuiesc că o s-o pierd şi simt că ar trebui să mă bucur, de dragul ei, dar nu pot, răspunse ea.
Apoi se aplecă asupra fiinţei mici şi-i sărută pleoapele grele.
— Spune-mi tot ce te apasă, copila mea, o îndemnă păstorul.
Atunci femeia îşi vărsă inima, spunându-şi povestea, vechea poveste a unui soţ care îşi susţinea financiar familia când era treaz, dar o lăsa să moară de foame când era posedat de duhul demonic al băuturii. Deja era plecat de trei săptămâni şi nu aveau bani pentru medicamentele necesare copilului bolnav sau pentru mâncare.
înainte ca femeia să termine de povestit necazul ei, mâna păstorului era deja în buzunar şi-i înmâna
femeii nişte bani, spunându-i:
— Du-te şi cumpără ce ai nevoie. E mai bine să mergi tu decât să merg eu. O să-ţi facă bine o gură de aer, iar eu voi avea grijă de copii până te întorci.
După un moment de ezitare, femeia rosti un cuvânt de mulţumire, apoi îşi aruncă un şal pe cap şi plecă.
Păstorul îi adună pe cei trei copii mai mari lângă el, câte unul pe fiecare genunchi, iar pe al treilea aproape de el şi le spuse poveşti care îi captivară cu totul, până când bebeluşul bolnav începu să se foiască şi să

scâncească slab. Păstorul se ridică şi luând cu blândeţe în braţele-i puternice micuţa fiinţă, se plimbă dintr-o parte într-alta a camerei mici, până când scâncetul încetă şi copilul adormi. Tocmai o aşeza din nou pe pat, când se întoarse mama cu braţele încărcate. Expresia de neagră disperare dispăruse de pe chipul ei îngrijorat, lăsând loc unei licăriri de speranţă când se grăbea să pregătească medicamentul pentru bebeluş, în timp ce păstorul desfăcu iute unul dintre pachete şi aşeză pâinea în mâinile celorlalţi copii.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, şi sigur aşa va fi! spuse femeia serioasă, când păstorul se îndepărta să plece, cu promisiunea de a reveni în curând.

Tode privi şi ascultă totul din scaunul pe care era aşezat, într-un colţ, iar acum îl urma pe păstor pe stradă şi astfel, ajunseră la o clădire mare. Băiatul nu ştia ce era acolo. După aceea, află că aceea era

casa săracilor.

In mulţimea adunată aici, era şi un bătrân care fusese cizmar, şi care muncise atâta timp cât fu în putere. Păstorul îl cunoscuse cu mult timp înainte ca acesta să renunţe la meseria sa, iar acum, singura bucurie în viaţa bătrânului era aceea de a fi vizitat de păstor, iar acesta din urmă, ştiind acest lucru, îl vizita de câteva ori pe an. Bătrânul cizmar trăia cu amintirea acestor vizite pe parcursul săptămânilor de singurătate care le urmau, abia aşteptându-le. Vizitele păstorului erau singurele momente luminoase din viaţa lui tristă.

— Vreţi să vă rugaţi cu mine înainte de a pleca? ceru el, în acea zi, când păstorul se pregăti să plece.

— Cum să nu? veni imediat replica. Păstorul se aşeză pe genunchi, trăgându-1 pe Tode lângă el, şi, astfel, bătrânul cizmar, copilul şi omul lui Dumnezeu, îşi plecară capetele împreună.

La început, Tode rămase uimit când ascultă acea rugăciune, iar apoi, inima lui păru că se înmoaie înlăuntrul lui. Când se ridică de pe genunchi, deja învăţase cine şi ce este Dumnezeu şi ce înseamnă să te rogi şi, chiar dacă nu putea înţelege cum era sau de ce, ştia că viaţa lui, de atunci înainte trebuia să fie cu totul diferită. Ceva în el se schimbase şi era plin de o fericire neobişnuită, când păşea alături de prietenul său spre casă. Dar noua sa bucurie, fu spulberată imediat de amintirea acelei poşete.

Am găsit-o. Am luat-o, încerca el să se apere, dar

apoi îl năvăliră amintirile despre celelalte lucruri pe care le furase, despre mulţimea de alte fapte rele pe care le făcuse şi despre satisfacţia de a le face. Acum, amintirea acestor lucruri, îl făcea să se simtă nefericit.

Păstorul ieşise în acea seară să ducă un mesaj, iar Tode era singur, pentru că nu dorea să meargă în camera menajerei.

Era liber să meargă oriunde ar fi dorit în casă, aşa că hoinări dintr-o

cameră într-alta şi ajunse într-un final în camera de studiu. Acolo era întuneric, dar el cunoştea bine drumul, până la locul lui de lângă biroul păstorului şi, stând acolo în întuneric, băiatul îşi confruntă trecutul şi viitorul şi, de asemenea, se confruntă cu o datorie care stătea înaintea lui, o datorie atât de grea, că părea că nu va fi niciodată în stare să o îndeplinească, deşi ştia că trebuie. Trebuia să-i spună păstorului cum 1-a înşelat în toate acele săptămâni.
Nu era obişnuit să plângă, dar lacrimile curgeau în voie pe obrajii lui Tode, acolo în întuneric, gândindu-se la zilele fericite pe care le petrecuse în acel loc şi că acum trebuia să se îndepărteze de toate şi de păstor, ca să se întoarcă la viaţa nefericită şi mizerabilă, care era tot ceea ce cunoscuse înainte.
— Oh, cum să-i spun? Cum să-i spun? rosti el cu glas tare, printre hohotele de plâns, stând cu capul pe birou.
în momentul următor, o mână aspră şi puternică îl apucă de urechea dreaptă atât de tare, că îl făcu

să sară ca ars, în timp ce o voce cu un tremur de satisfacţie în ea, exclamă pe un ton jos şi precaut:
— Aşa deci, te-am prins, pungaşule! Te bănuiam eu de ceva vreme că îl abureşti pe păstor, dar erai aşa de şiret, că nu am putut să te înhaţ mai devreme. Eşti un specimen şmecher, nu-i aşa? Ce crezi tu că va spune păstorul despre toate astea?
Tode recunoscu vocea domnului Gibson, secretarul. Ştia că acesta avea un fel de a merge pe nesimţite, asemenea unei pisici. încercă să-şi elibereze urechea, dar domnul Gibson i-o răsuci atât de tare că Tode abia se putu abţine să nu strige de durere. Totuşi se abţinu, iar în momentul următor secretarul îi dădu drumul şi, cu un chibrit, aprinse lampa, apoi închise încetişor uşa.
— Acum, zise el revenind la birou, ce ai de spus în apărarea ta?
— Nimic ţie, replică Tode, uitându-se direct în faţa întunecată şi în ochii cruzi ai bărbatului. O să-i spun chiar eu păstorului ce este de spus.
— O, o să-i spui, nu-i aşa? răspunse bărbatul cu un rânjet sarcastic. Socotesc că înainte să termini tu de povestit, vei dori să nu te fi născut. Păstorul este cel mai blând dintre oameni, până descoperă că a fost înşelat. Şi tu, tu, pe care te-a cules de pe stradă, tu, pe care 1-a tratat ca pe propriul său copil, îţi spun, băiete, te vei simţi ca lovit de fulger când păstorul va porunci să dispari din faţa lui. El nu iartă niciodată înşelătorii precum a ta.
Chipul lui Tode deveni palid, iar buzele îi

tremurau în timp ce asculta, dar nu se pierdu în faţa chinuitorului său. Tăcerea lui îl înfurie şi mai mult pe secretar:

— De ce nu vorbeşti? întrebă el cu asprime.

— O să-i vorbesc păstorului, nu ţie! replică băiatul cu fermitate.

Tonul său sfidător şi privirea neînfricată îl făcură pe secretar să se înfurie. Se aruncă spre băiat, dar Tode era în gardă acum aşa că se strecură din fotoliul său spre cealaltă parte a biroului, unde se opri şi-şi înfruntă din nou duşmanul, privindu-l în ochi, pentru că ştia că acest om era vrăjmaşul lui, deşi nu putea ghici motivul duşmăniei sale. Secretarul făcu un pas înainte, dar Tode fugi spre uşă şi apoi în camera sa, a cărei uşă o încuie.

Se aşeză, reflectând asupra celor întâmplate şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că spusele secretarului erau adevărate.

Mult, mult timp, băiatul rămase acolo, gândindu-se cu tristeţe şi amărăciune. La urmă, cu un suspin greu, îşi înălţă capul şi privi camera luminoasă şi drăguţă, ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în minte, astfel încât să nu o uite niciodată. Privi covorul moale şi elegant, patul mic şi alb, cu lenjeria sa curată, mirosind a proaspăt, lavoarul mare şi încăpător şi, în acelaşi timp, părea că vede mica debara murdară şi mohorâtă, ca fiind camera în care trebuia să se întoarcă, iar inima îl duru încă o dată.

La urmă, căută prin buzunare o bucată de hârtie

şi un creion şi începu să scrie. Hârtia lui era foarte mototolită şi o găsi în acea dimineaţă în coşul de gunoi şi, chiar dacă încă nu ştia să scrie bine, ştia ce dorea să spună şi asta a şi scris:

Draga P ăst ovule,

Am *fost mincinos şi rau nu-s surd şi mut da!* m-am *purtat aşa pen' c-am crezut că no să mă mai ţii daca ştiai, îmi pare rău acu*[1] *aşa că plec dar o să merg pe calea dreaptă şi no să* mai *fiu rău. Mulţumesc şi te iubesc foarte mult.*

Tode Bryan

I-a luat mult timp băiatului să scrie aceste rânduri şi erau multe mâzgăleli şi ştersături acolo unde ştersese şi rescrisese cuvintele. Privi hârtia nemulţumit atunci când termină, pentru că făcea comparaţie cu caligrafia îngrijită şi frumoasă a scrisorilor pe care adesea păstorul le scria la biroul lui.

N-am ce face. Nu pot mai bine de-atât, îşi spuse el cu un suspin. Apoi rămase pentru câteva minute ţinând gânditor hârtia în mână. *Ştiu!* exclamă el apoi, şi alergă încet spre camera de studiu. Acolo era din nou întuneric şi ştia că domnul Gibson plecase.

Mergând la birou, găsi Biblia pe care păstorul o păstra întotdeauna în acel loc. Când o ridică, Biblia se deschise la unul dintre cele mai iubite

capitole. Băiatul aşează acolo scrisoarea şi închise cartea.
99.

III

Ezită un moment, dar apoi, îngenunchind lângă birou, îşi puse faţa peste coperta Bibliei şi şopti cu solemnitate:
— O să merg pe calea dreaptă. Aşa voi face. Era aproape ora nouă când Tode se întoarse la cea care fusese camera lui şi care nu avea să mai fie. Se dezbrăcă încet, apoi se uită şi atinse îndelung fiecare articol de îmbrăcăminte pe care îl purtase, înainte de a-1 pune deoparte.
Cre' că el ar fi vrut să păstrez hainele astea, da nu ştiu. Poate că nu ar mai vrea când va afla cum l-am minţit. Doamna Martin mi le-a ars pe cele vechi şi tre' să iau ceva să port, da' o să iau doar ce tre' să port neapărat, se gândi băiatul.
Aşa că, oftând, lăsă deoparte cămaşa albă, cu guler şi manşete lucioase, şi batista. Ezită în privinţa pantofilor şi a şosetelor, dar până la urmă, scuturând din cap, îi lăsă şi pe aceia deoparte, păstrând doar jacheta, pantalonii şi căciula.
Apoi stinse lampa şi se strecură în pat. Puţin mai târziu o auzi pe doamna Martin intrând în camera ei, dar oprindu-se pentru un moment să arunce o privire în camera băiatului, ca să vadă dacă era în pat. Ceva mai târziu, îl auzi pe păstor intrând şi mergând în camera lui şi, la scurtă vreme după aceea, se stinseră luminile şi toată casa rămase cufundată în tăcere.
Tode rămase cu ochii larg deschişi până când ceasul mare de pe hol bătu ora douăsprezece. Apoi, se ridică, puse pe el cele câteva haine şi se pregăti
să părăsească încăperea când, deodată, se întoarse şi luă un mic Nou Testament.
El mi-a spus să-l ţin mereu cu mine şi să citesc puţin în fiecare zi, se gândi băiatul, când se furişa coborând în tăcere scările. Acestea scârţâiau sub paşii uşori ai picioarelor sale goale, deşi nu scârţâiau niciodată în timpul zilei. Traversă holul larg, descuie uşa şi păşi în noapte.

%5l(
CAPITOLUL 6
Noul început al lui Tode
Inima lui Tode era cuprinsă de înfrigurare, când stătea pe scările de piatră, privind spre ferestrele camerei unde dormea păstorul, iar ochii îi erau înlăcrimaţi, când ieşi încet şi trist pe poartă şi se întoarse în stradă. Dintr-odată, se auzi un lătrat scurt şi plin de bucurie. Era Tag, care dansa în jurul băiatului, sărind ca să-i lingă degetele, aproape nebun de fericire.

Tode se aşeză pe bordură şi-şi îmbrăţişa prietenul rugos şi credincios, iar dacă ar fi şoptit atunci la urechea câinelui câte ceva din durerea acelei ore pline de amărăciune, Tag era de încredere şi nu ar mai fi spus-o la nimeni. Nu spuse nici cum noapte de noapte, veghease lângă casa mare înăuntrul căreia îşi văzu stăpânul purtat pe braţe sau cum, de multe ori, a fost alungat dimineaţa de către servitori. Dar grijile lui Tag luară sfârşit acum. îşi regăsise stăpânul.

— Bătrâne, nu putem sta aici toată noaptea. Tre' să mergem mai departe, spuse Tode într-un final,

^

şi cei doi porniră spre casa unde dormise băiatul înainte de accident. Uşa de la intrare era deschisă, ca de obicei, iar Tode şi câinele urcară scările.

Tode încercă să deschidă uşa de la camera sa. Era încuiată pe dinăuntru.

Au dat-o altcuiva, îşi spuse el.

— Tag, se pare că va trebui să ne găsim un alt loc. Haide!

Cândva băiatul nu s-ar fi supărat să doarmă pe ciment sau pe scări, dar acum i se părea greu şi jalnic. Dârdâia de frig şi ezita să meargă la vreo unul din vechile adăposturi, unde era destul de probabil să găsească pe cineva cunoscut, vreun alt copil al străzii ca şi el. Până la urmă, găsi o cutie de împachetat goală, pe o alee, şi se strecură înăuntrul ei, bucuros că-şi putea adăposti picioarele goale lângă trupul cald al lui Tag. Dar a fost o noapte jalnică pentru el şi, deşi era epuizat, nu dormi decât foarte puţin. Stând acolo întins şi privind stelele, reflectă adânc la viaţa nouă, pe care avea s-o trăiască de acum înainte. Ştia prea bine că nu avea să fie uşor să trăiască o astfel de viaţă, dar obstacolele din calea sa nu au reuşit niciodată să-1 oprească pe Tode să facă, sau cel puţin să încerce, ceea ce şi-a pus în minte să facă. De asemenea, se gândi mult la păstor, iar aceste gânduri îi provocau o durere atât de ascuţită în inimă, că aproape dorea să le facă să dispară, dacă ar fi putut, totuşi, doar „aproape", pentru că până şi cu acea durere, era

o bucurie să-şi aducă aminte de fiecare privire de pe chipu-i nobil, de fiecare modulaţie a acelei voci, care părea să vibreze în inima sa, chiar şi prin simpla ei amintire.

Apoi îi veniră gânduri despre Nan şi Frăţior şi acestea aduseră mângâiere inimii întristate a lui Tode. El nu-1 uitase pe Frăţior pe parcursul săptămânilor trecute. Nu trecuse nici o zi fără să se gândească la copilul care îi arătase mereu că era foarte dornic să-1 vadă, deşi, chiar de dragul lui, cu greu ar fi renunţat la o zi petrecută împreună cu păstorul. Acum, după ce plecase pentru totdeauna din casa păstorului, cea care pentru el fusese paradisul, gândurile sale se întoarseră din nou, cu dragoste, spre micuţ şi, abia aşteptă să se facă dimineaţă, aşa de nerăbdător era să

meargă la el.
Din fericire pentru nerăbdarea sa, ştia că familia Hunt şi Nan se vor trezi devreme şi, dis-de-dimineaţă, plecă să-i întâlnească. Alergă pe scări cu Tag pe lângă picioarele lui şi, aproape tremurând de nerăbdare, ciocăni la uşa familiei Hunt. îi deschise chiar doamna Hunt care rămase holbându-se la băiat înainte de a-şi da seama cine este.
— Ca să vezi, e chiar Tode! Unde-ai fost atâta timp? strigă ea ţinând uşa deschisă, pentru ca el să intre, în timp ce copiii se uitau lung şi miraţi la el.
— Am fost bolnav, am fost rănit, răspunse Tode, uitându-se nerăbdător prin cameră. Nu-i văd pe Nan şi pe Frăţior, adăugă el neliniştit.
— Ei nu mai stau aici, ciripi micuţul Ned. Tode se uită surprins la doamna Hunt.
— Nu stau aici? Da' unde-s?
— Nu prea departe. Doar treci de intrare, răspunse imediat doamna Hunt. Nan şi-a luat singură o cameră.
— Oh! strigă Tode uşurat. Mă duc s-o văd, şi, fără să mai aştepte să i se spună ceva, plecă.
— Ei bine, mă gândesc că ar fi putut să ne spună cum a fost rănit şi restu', înainte să o zbughească aşa.
— Ceva obişnuit pentru Tode Bryan. Nu ştie nimic, remarcă Dick, arţăgos.
Mama sa îl privi mustrător:
— Mă tem că sunt şi băieţi mai răi decât Tode Bryan, spuse ea.
— Iar începi! Mereu te iei de mine, vocifera Dick, fără respect. Cum să ajungă cineva departe în lume, dacă mama lui nu ţine cu el?
— Tu ştii că te susţin, Dick, răspunse mama cu lacrimi în ochi.
— Oricum, ai tot făcut insinuări zilele astea, bombăni Dick, în timp ce se întinse şi-şi luă cel mai mare cârnăcior din farfurie.
Doamna Hunt oftă, dar nu răspunse nimic, iar micul dejun fu servit mai mult în tăcere.
între timp, Tode alergă trecând de intrare, bătu la uşă, cu degetele tremurându-i de nerăbdare şi emoţie. Nan deschise şi scoase un ţipăt de bucurie la vederea lui, dar băiatul, cu un semn din cap, o
dădu la o parte şi-1 înşfacă pe Frăţior, care stătea pe pat.
Bebeluşul se uită la el un moment, iar apoi, pentru că Tode îl îmbrăţişa mult prea puternic decât îşi dădu seama, cu buziţele tremurându-i, începu să plângă în hohote. Asta aproape că frânse inima lui Tode. Puse copilul jos, strigând cu amar:
— Oh, Frăţiorule, doar nu te întorci împotriva
mea, nu?
în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi ţinea mâinile întinse cu dor, iar bebeluşul, care acum se uita cu atenţie la el, îşi recunoscu favoritul şi,

afişându-şi vechiul zâmbet, îşi întinse mânuţele spre băiat. Tode îl luă din nou în braţe, de data asta cu mai multă blândeţe şi se aşeză, ţinându-l pe genunchi.
Trecură câteva minute până când Tode dădu atenţie vreunei întrebări a lui Nan, atât de absorbit era de copil, dar, până la urmă, se întoarse spre ea şi-i spuse unde fusese şi ce i se întâmplase. Ea îi ascultă povestea cu mare interes, iar acest lucru îl
bucura.
— Nu-i ciudat? spuse ea când el se opri. Nu-i ciudat şi totodată grozav că ai fost dus chiar în casa păstorului şi ţinut acolo tot timpul ăsta? Ţi-a plăcut de el tot atât de mult acasă la el cât ţi-a plăcut şi la biserică, Tode?
— El e, el e! începu să spună Tode cu ochii strălucindu-i, apoi, ca şi când chipul păstorului ar fi apărut în faţa lui, se înecă şi rămase tăcut un moment. Nu cred că mai este vreun om ca el în

lumea asta, răspunse într-un final.
Nan îl privi gânditoare. Se uită la faţa curată şi schimbată datorită bolii şi mediului diferit în care trăise, în compania celor din casa păstorului. De asemenea, se uită la hainele îngrijite pe care le purta Tode, dar şi la picioarele lui goale.
— Poate n-ar trebui să spun asta, dar dacă e aşa de bun, de ce te-a lăsat să pleci aşa? rosti ea încet.
Tode se înroşi, încercând să-şi ascundă picioarele sub scaun:
— Asta nu-i vina lui, răspunse el repede. Apoi, pentru un moment, nu mai spuse nici el
nimic, după care îşi îndreptă spatele, citindu-i-se în ochii cenuşii hotărârea neînduplecată:
— Nan, o să-ţi spun totu', pen' că lucrurile o să fie diferite de-acu' înainte. O să merg pe calea dreaptă în toate. Aşa o să fac. Am promis!
Apoi îi spuse de-a dreptul, toată povestea: cum l-a înşelat pe păstor, pretinzând că era surd şi mut, cum a fost prins de domnul Gibson în camera de studiu şi ce i-a spus el, şi cum, până la urmă, a plecat din casa păstorului noaptea.
Nan ascultă totul cu cel mai mare interes.
— Şi a trebuit să dormi afară, spuse ea. îmi pare aşa de rău, Tode, dar dacă păstorul este un om aşa de bun, de ce nu te-ai dus să-i spui totul? Nu crezi că ar fi fost mai bine, decât să pleci aşa, fără să-i mulţumeşti pentru ce a făcut sau să-i spui măcar ceva?
Tode clătină energic din cap:

— Nan, tu nu-l cunoşti, răspunse el. Păstoru' e bun, oh, ere' că-i mai bun ca oricine din lume, da' nu-nţelegi? Tocmai pen' că-i aşa bun, urăşte înşelătoria şi minciuna, pur şi simplu le urăşte şi, oh, n-am putut să-i spun

că l-am înşelat tot timpu' cân' el a fost aşa bun cu mine!
— Ştiu că ţi-ar fi fost foarte greu să-i spui, Tode, dar eu zic că aşa ar fi fost cel mai bine, insistă fata.
— N-am putut, Nan! repetă Tode trist.
Apoi, lăsând deoparte propria durere şi regretele, adăugă:
— Hai acum, vreau să ştiu ce-aţi mai făcut voi cât am fost eu plecat. M-am tot gândit la tine şi la el, spuse el, uitându-se la bebeluş, şi m-am întrebat oare ce-aţi mai făcut?
— Oh, noi ne-am descurcat bine, răspunse Nan. Am fost foarte îngrijorată când nu ai mai venit, mai ales când unul dintre băieţii familiei Hunt a descoperit că taraba ta nu s-a mai deschis. Eram sigură că s-a întâmplat ceva cu tine pentru că ştiam că niciodată nu ai stat aşa departe de noi, decât dacă s-a întâmplat ceva.
— Aşa-i cum zici, aprobă Tode categoric. Nan continuă:
— Am fost sigură că s-a întâmplat ceva rău şi când Tag a venit aici ziua următoare. Bietul de el, mi-a părut aşa de rău pentru el. Unul din picioarele lui era tot umflat şi şchiopăta aşa de teribil şi era aşa de flămând. Tode, se comporta de parcă era înfometat. Dar, imediat după ce l-am hrănit, a
plecat iarăşi şi nu s-a mai întors, până a doua zi dimineaţă, şi aşa a făcut mereu de atunci.
Tag îşi ţinu ochii aţintiţi spre faţa lui Nan, cât timp ea vorbi, şi scoase un scâncet slab când Tode îl mângâie pe cap.
— Da' spune-mi ce-ai făcut tu, Nan? Cum de-ai făcut rost de bani ca să-ţi iei camera asta şi s-o aranjezi aşa de fain? întrebă Tode, uitându-se în jur cu ochi admirativi.
în timp ce vorbea, Nan trebăluia, mergând când la masă, când la sobă şi spuse, după ce termină:
— Micul dejun e pregătit, Tode. Adu-ţi scaunul aici şi dă-mi-1 pe Frăţior.
Tode i-1 dădu pe bebeluş, cu părere de rău, şi-şi aşeză scaunul faţă în faţă cu ei la mica masă.
— Ţi-ai luat lucruri bune, remarcă el, observând prosopul curat, folosit pe post de faţă de masă şi farfuriile curate şi albe şi mâncarea gătită bine.
Era destul de înfometat, aşa că înfulecă mâncarea lui Nan, iar fata îl privi cu multă satisfacţie. Ea mancă puţin, dar hrăni bebeluşul şi-şi continuă povestea.
— Când nu te-ai mai întors, am ştiut că trebuie să găsesc o cale să-mi vând prăjiturile şi turta dulce şi aşa am făcut unele proaspete şi am mers cu ele la fiecare familie din clădirea asta şi i-am întrebat dacă nu ar vrea să cumpere pâine de la mine, în loc să cumpere de la brutărie. Le-am spus că le voi cere acelaşi preţ ca la magazin, dar le voi oferi produse mai bune. Unii nu au vrut, dar cei mai mulţi şi-au
dat seama că era avantajos pentru ei şi, după ce au gustat o dată sau de

două ori, au fost gata să mai cumpere. Acum vând produse în clădirea asta şi în cea de alături. Asta mă ţine ocupată cu gătitul toată ziua, dar nu mă deranjează. Sunt mai mult decât bucuroasă că, astfel, pot să mă întreţin pe mine şi pe Frăţior. Bineînţeles că la plita familiei Hunt nu puteam coace toată ziua şi, în plus, nu aveau loc de împărţit şi îi înghesuiam, aşa că, de îndată ce am strâns destui bani, am închiriat camera asta. O să plătesc pentru mobilă cât de repede o să pot. Este toată la mâna a doua, bineînţeles.

Tode o privi cu admiraţie pe fată, când ea termină de povestit.

— Ţi-a mers mintea, remarcă el. Da' o să mai ai timp să găteşti şi pentru taraba mea?

— Sigur, fu replica promptă. O să găsesc timp cumva.

Tode ezită, se mişcă neliniştit pe scaunul său şi, într-un final, spuse:

— Cre' că tre' să ai încredere în mine pentru prima tură. N-am nici un ban, ştii?

— Tode, ai uitat de cei zece dolari pe care m-ai rugat să-i păstrez pentru tine?

— Nu, sigur că n-am uitat, da' m-am gândit că poate a trebuit să-i foloseşti. Ar fi fost în regulă.

— Oh, nu a trebuit să-i folosesc! Uite-i aici. Nan îi scoase dintr-unul din buzunarele ascunse
ale rochiei sale.

— Atunci, mă descurc! exclamă băiatul

mulţumit. Mai întâi tre' să-mi iau nişte haine ş-apoi sunt gata pentru treabă.

— Dar ce au hainele astea? întrebă Nan.

— Oh, tre' să le dau înapoi pe astea. Chipul lui Tode era serios, când rosti aceste cuvinte.

— Dar nu înţeleg de ce. El nu le va dori, protestă Nan.

— Aşa trebuie, Nan, spuse Tode cu multă seriozitate. Dacă aş fi fost cum a crezut el că sunt, ştiu că aş fi putut păstra tot ce mi-a dat, da', vezi tu, dacă el ar fi ştiut că-l înşel şi-l mint în tot acel timp, nu mi-ar mai fi dat nimic. Deci, nu tre' să le păstrez şi n-o să le ţin niciun minut mai mult decât trebuie.

Nan clătină din cap, pentru că nu fusese convinsă de argumentele lui Tode, dar, observând cât de hotărât era el, nu mai spuse nimic, iar, în câteva minute, băiatul plecă, cu faţa radiindu-i de bucurie, pentru că Frăţiorul plânse după el.

Jumătate din cei zece dolari îi investi în câteva haine la mâna a doua, inclusiv papuci şi şosete. Nu erau nici pe departe precum cele pe care le purtase în ultima vreme, dar îşi spuse în sinea lui: *Merg şi astea până o să-mi pot lua mai bune şi, cândva, o să am şi cămăşi şi o să le spăl în fiecare*

săptămână.
Câştigul lui Tode nu fu prea mare în acea zi, pentru că încă nu se ştia printre clienţii săi obişnuiţi că şi-a redeschis taraba, dar avu grijă să anunţe acest lucru printre cei pe care i-a întâlnit şi nu se temea deloc că afacerea lui nu ar prospera din nou cât de repede.
în acea după-amiază, reuşi să-şi facă rost de o cameră micuţă, în aceeaşi clădire cu Nan. Era o mică debara jalnică, luminată doar de lumina de pe hol, dar era tot ceea ce obţinuse, iar Tode se consideră norocos să aibă colţul lui întunecos pentru el, chiar dacă un scaun rupt şi un pătuţ din pânză, fără nici un fel de aşternuturi, alcătuiau toată mobila pe care reuşi să o aşeze înăuntru, deocamdată. Nan clătină din cap şovăind, când el îi arătă camera:
— întunecată şi murdară, spuse ea, strâmbând din nas, cu dezgust când băiatul deschise uşa. Trebuie să chemi pe cineva să ţi-o cureţe, Tode. Iar apoi să-ţi văruiască pereţii. Asta o va face mai drăguţă şi mai luminoasă.
— Aşa va fi, răspunse imediat băiatul, dar va trebui să curăţ şi să văruiesc eu singur.
Nan îl privi cu îndoială:
— Mă-ntreb dacă vei reuşi să o cureţi. Periatul e o muncă grea.
— O să vezi. Cu ce s-o perii? C-o mătură?
— îţi trebuie o perie pentru frecat, dar eu nu am. Va trebui să te descurci cu o mătură veche şi cu o cârpă. Pot să-ţi dau mătura mea şi cred că putem lua o cârpă de la doamna Hunt. Vrei s-o cureţi acum? adăugă ea, când văzu că Tode îşi scoate haina.
— Chiar acum, răspunse el. Ştii tu, Nan, am o grămadă de treburi de făcut, aşa că n-am timp de pierdut.
— Ce treburi? întrebă Nan curioasă.
/a 113 **<5**
— Oh, o să-ţi spun eu mai încolo, răspunse băiatul. Mătura-i la tine-n cameră?
— Da. Ţi-o aduc eu, spuse Nan şi se grăbi să o aducă.
Ea se întoarse cu o găleată veche, cu apă fierbinte, o bucată de săpun, o mătură şi o cârpă. Apoi începu să-i arate lui Tode cum să cureţe tâmplăria şi podeaua cu grijă, insistând asupra locurilor întunecoase, care, într-adevăr, arătau de parcă nu ar fi fost vreodată vizitate de o mătură. Nan era o mică gospodină, atentă la detalii, şi tânjea să facă ea întreaga treabă, dar Tode nu i-ar fi dat voie, aşa că nu putea face altceva decât să stea şi să se uite, întrebându-se în sinea ei cum de putea un băiat să mânuiască o mătură cu atâta stângăcie. Dar, chiar dacă era încet şi neîndemânatic, Tode era serios cu munca lui şi se uită cu multă satisfacţie la rezultat, după ce-şi termină treaba.
— Va trebui să mai cureţi o dată după ce vei vărui pereţii, spuse Nan, dar oricum era nevoie să cureţi de două ori.

Tode se uită la munca lui cu mâhnire:
— Oh, aşa? Credeam că o aşa curăţare o să ţină un an.
Nan începu să râdă:
— Dacă duci tu pâinea şi celelalte mâine în locul meu, o să văruiesc eu pereţii, spuse ea.
Dar Tode clătină din cap:
— O să le duc pentru tine, da' n-o să las o fată să facă munca mea.
Cumpără var şi închirie o găleată şi o perie şi, ziua următoare îşi îmbrăcă pereţii cu o haină albă, iar, când termină, era mult mai mulţumit de locuinţa lui. Nan se oferi să-i dea şalul ei pe post de pătură, dar el se gândi că ea avea nevoie de el, aşa că-i refuză oferta.
•g 115

y

CAPITOLUL 7

După plecarea lui Tode

Dintre oamenii din casa păstorului, doamna Martin era întotdeauna cea care se trezea cel mai devreme dimineaţa şi, chiar când Tode servea micul dejun cu Nan şi Frăţiorul, menajera cobora scările. Uşa camerei lui Tode era deschisă, iar ea observă că el nu era înăuntru. Ochii ei ageri observară şi grămada de haine împăturite cu grijă şi aşezate pe un scaun de lângă pat. Păşi în cameră şi se uită împrejur. Apoi se grăbi să ajungă în camera de studiu, pentru că ştia că băiatului îi plăcea mult să stea acolo, dar nu găsi pe nimeni.
Până la micul dejun, ea ştiu că băiatul plecase, dar păstorul refuză să creadă acest lucru, până când întreaga casă nu fu cercetată din pod până în pivniţă. Când domnul Gibson îşi făcu apariţia, în ochii săi străluci o scânteie de satisfacţie, când află de dispariţia lui Tode.
— Mă temeam eu că aşa ceva se va întâmpla, remarcă el cu gravitate. E inutil să încerci să faci ceva bun dintr-un astfel de material. Am avut suspiciuni legate de acel băiat de ceva vreme.
— Nu te grăbi să-1 condamni, domnule Gibson, exclamă repede păstorul. Poate a avut motive întemeiate că a plecat aşa. Nu mă îndoiesc că el a crezut că are motive, dar am ajuns să-1 iubesc pe flăcău şi, cu tristeţe, o să-mi fie dor de el.
— Te-ai gândit vreodată că el nu ar fi fost surd şi mut aşa cum pretindea că este? întrebă secretarul.
Păstorul privi imediat spre el:
— De ce? Nu. Niciodată nu mi-a venit aşa o idee, răspunse el.
Un zâmbet neplăcut miji pe buzele subţiri ale secretarului, când spuse mai departe:
— L-am auzit pe băiat vorbind de unul singur aseară, aici, în camera

asta. Poate auzi şi vorbi la fel de bine ca tine sau ca mine.
— Oh, îmi pare rău! îmi pare rău! spuse păstorul trist, iar apoi se întoarse la biroul său unde se aşeză şi rămase tăcut cu faţa în palme. Secretarul se uită de mai multe ori pe furiş la el, dar nu îndrăzni să spună mai multe.
După un timp, păstorul îşi trase Biblia mai aproape de el. Se deschise la capitolul paisprezece din Ioan şi, acolo, găsi bileţelul murdar şi boţit al lui Tode. Păstorul îl citi cu ochii înlăcrimaţi, din nou şi din nou, iar la urmă îl puse într-un plic, aşezându-1 între filele Bibliei sale. Nu-i pomeni secretarului nimic despre existenţa biletului, ci se retrase în camera lui, unde mult timp se plimbă încoace şi încolo, gândindu-se la băiat şi la cum ar putea să-1

găsească din nou.
Apoi Brown veni la el, aducându-i o telegramă prin care era solicitat să meargă la patul de boală al singurei sale surori şi, astfel, după cel mult o oră, păstorul părăsi oraşul şi lipsi timp de două săptămâni.
între timp, Tode, după operaţiunile sale de curăţare şi văruire, împături cu grijă hainele pe care le purtase când părăsise casa păstorului şi le împacheta într-un ziar vechi pe care apoi îl legă. într-unui din buzunarele jachetei sale, lăsă un bileţel pe care scrisese următoarele cuvinte:
Dragă doamna Martin,
Vă rog să daţi hainele astea la păstor şi să-i spuneţi ca nu le luam, daca aveam, altceva să port. Nu am luat pantofii şi şosetele. Ţin micul Nou Testament şi citesc din el în fiecare zi. Spuneţi-i că încerc să fiu bun şi, când o să fiu destul de bun, o să merg să-l văd. Aţi fost bună cu mine, dar el a fost aşa de bun că m-a făcut sa mă urăsc pe mine şi tot ce-i rău. Nu pot să mai fiu rău niciodată, cât timp ÎW *amintesc de el.*
Tode Sryan
Plăti un băiat, pe care-1 ştia să ducă pachetul la casa păstorului şi, din spatele unei cutii poştale aflată la o oarecare distanţă pe stradă, văzu cum acesta fu primit de Brown. Inima băiatului bătea repede când stătea acolo, tânjind şi, totuşi, temător, să-1 vadă pe păstor ieşind la uşă. Dar păstorul era departe, iar Tode plecă acasă trist, uitându-se de multe ori înapoi cu dor, zăbovind să meargă mai departe.
Brown duse pachetul cu grijă la doamna Martin, pentru că băiatul care-1 adusese nu era prea curat. Doamna Martin îl deschise cu suspiciune, dar

când văzu hainele, îşi dădu seama imediat că erau ale lui Tode. Găsi şi biletul în buzunarul jachetei şi-1 citi cu ochii înlăcrimaţi.
Am ştiut eu că nu-i un băiat rău, iar ceea ce tocmai a făcut dovedeşte acest lucru, îşi spuse ea. *E la fel de sincer ca lumina zilei, că altfel nu ar fi trimis înapoi hainele astea, bietul băieţel. Sper ca păstorul să-l găsească, atunci când se va întoarce, iar că băiatul s-a prefăcut că-i surdo-mut, sunt sigură că e ceva care l-a determinat s-ofacă şi ce bine ar fi să ştim şi noi. Oricum, sper să-l revăd pe micuţ cândva.*
Când păstorul se întoarse, munca acumulată în săptămânile de absenţă, îl presară atât de mult, că un timp nu avu vreme pentru altceva, iar când, în sfârşit fu liber să-l caute pe Tode, nu-i dădu de urmă.
în ce-1 priveşte pe Tode, el nu se gândi niciodată că păstorul l-ar putea căuta. Plănuia să-şi revadă prietenul cândva, dar acel moment părea îndepărtat. Atunci când el ar fi fost *„aşa cum trebuie",* cum obişnuia să-şi spună.
într-o seară, la scurtă vreme după întoarcerea

sa, Nan avu o discuţie lungă cu el, discuţie care o lăsă foarte mirată de schimbarea din gândurile şi planurile băiatului şi care o făcu să se raporteze la el cu un nou simţământ, acela de respect.
— Nan, ţi-am zis că am multe de făcut acum, începu el.
— Da?
Fata îl privea întrebătoare. Câteva momente Tode rămase tăcut. Era mult mai greu pentru el să vorbească decât s-a gândit că va fi.
— Vezi tu, continuă el încet, eu am fost rău toată viaţa mea. Tu nu ştii ce rele am făcut şi n-o să ţi le spun. Ştiu acum că tre' să mă îndrept şi să nu le mai fac. Tre' să fac din mine OM, spuse el îndreptându-şi spatele, un OM adevărat, dintr-ăla care îi ajută pe alţii. Nu pot să spun exact la ce mă refer, dar simt în mine, adăugă el, cu o privire care cerea puţin ajutor de la Nan în găsirea cuvintelor.
Ea ascultă cu multă atenţie, cu privirea aţintită spre faţa lui serioasă.
— Adică, zise ea încet, vrei să spui că îţi doreşti să fii acel fel de om cum este păstorul?
— Oh, n-aş putea niciodată să fiu chiar ca el, protestă imediat băiatul, dar, ei bine, o să-ncerc să fiu un fel de umbră a lui. O să încerc să ajung mai sus şi să fac tot ce pot să ajut alţi oameni săraci să se ridice, şi nu să cadă mai jos. O să întind o mână de ajutor celor de pe-aici, măcar puţin, la fel cum face el printre oamenii săraci la care se duce. Da' am şi alte lucruri de făcut. Tre' să dau înapoi nişte
bani şi tre' să găsesc un băiat care s-a dus în jos din cauza mea.

Apoi, Tode povesti întâmplarea cu poşeta doamnei Russel şi despre căutările ei în încercarea de a-1 găsi pe Jack Finney. Tode povesti totul direct, fără ocolişuri, fără să încerce să-şi găsească scuze sau să-şi micşoreze partea de vină pe care o avea în legătură cu această situaţie.
— O să-ţi ia mult timp să pui deoparte aşa de mulţi bani, Tode, spuse Nan, când el făcu o pauză în relatarea sa.
— Da, doar dacă aş găsi o cale să câştig mai mult, da' nu ţine de mine asta. O să fac tot ce pot şi m-am gândit la câte ceva.
îi spuse apoi lui Nan despre câteva din proiectele şi planurile sale, iar ea, în timp ce asculta, se gândea în sinea ei: *Mi-o ia înainte, dar mă tem că la început va da de bucluc.*
Şi ea nu greşea, gândind astfel. Tode era acum aşa de nerăbdător să treacă la acţiune, că uitase să ia în considerare faptul că unii dintre cei pe care va dori să-i ajute, vor vrea să rămână acolo jos, unde sunt. Vechii săi camarazi descoperiră repede că o mare schimbare se produsese în viaţa lui Tode Bryan, schimbare care nu le fu pe plac. Ei spuneau că, prin schimbarea lui, „se dădea mare" şi era un mod de „a-şi băga nasul" în treburile lor şi-i vor arăta ei că ar fi bine să înceteze. Şi aşa deveni Tode destul de repede foarte nepopular şi, mai rău de-atât, se afla sub ameninţarea unui boicot care ar
fi putut să-i ruineze afacerea.
Se obişnuise să-i povestească lui Nan necazurile şi dilemele sale şi să le discute cu ea. Ea avea abilitatea de a vedea bine lucrurile, ceea ce nu era chiar un simţ obişnuit pentru oricine şi, astfel, adesea îl ajuta să descopere motivele eşecurilor sale şi totodată, el era sigur de faptul că ea îl înţelegea.
într-o seară, Tode apăru în camera ei, cu micul său Nou Testament în mână. Părea dezorientat
când spuse:
— Nan, am încercat să-nţeleg prima parte, ştii, şi n-am priceput mai nimic. E doar un şir de cuvinte ciudate, ere' că-s nume. Da' nu le văd sensu'.
Nan se uită la pagina unde el deschisese cartea. Era primul capitol din Evanghelia după Matei.
— Doar atât şi este - o mulţime de nume. Poţi sări peste ele, Tode, răspunse ea cu uşurinţă.
— Nu, nu pot, spuse hotărât băiatul. Dacă-ncep să sar, n-o să ştiu cân' să mă opresc. Dacă să citeşti asta îi face pe oameni buni, tre' să ştiu totu' despre ea. N-ai vrea să citeşti asta cu mine?
Nan îl privi mai mult şocată, dar, observând că el este cât se poate de serios, se aşeză lângă el şi cei doi tinerei îşi aplecară capetele împreună asupra paginii cu pricina.
— Mi-amintesc că am citit capitolul ăsta cu mama mea, spuse Nan cu

blândeţe. Ea m-a învăţat cum să pronunţ aceste nume, dar nu mi le pot aminti pe toate acum. Totuşi, voi face tot ce pot.
Astfel, ea citi rar primele şaptesprezece versete,
■1
iar Tode repetă după ea fiecare nume.
— Phiu! exclamă el cu multă uşurare, când terminară. Cre' că-i cea mai grea treabă de care m-am apucat vreodată.
— Nu era nevoie să reciteşti toate numele. Restul capitolului este diferit. Este doar despre Isus, spuse Nan.
Tode citi versetele rămase rar, de unul singur, dar scutură din cap nemulţumit când închise cartea.
— Asta-i mai uşor de citit ca numele, da' nu-nţeleg prea mult. Cre' că-s prea greu de cap, spuse el descurajat.
— Tode, exclamă dintr-odată Nan, trebuie să mergi la o şcoală duminicală! Acolo o să înveţi totul despre Biblie şi lucrurile pe care vrei să le ştii.
— Ar putea fi o idee bună, răspunse el gânditor. Cel puţin o să-ncerc să văd cum merge.
— Da, încearcă! Mergeam mereu, înainte să se îmbolnăvească mama. Dacă o să ai un învăţător bun, sunt sigură că îţi va plăcea.
— E o şcoală de misiune lângă taraba mea. O să-ncerc duminica viitoare să văd cum e, spuse Tode.
Şi aşa, chiar în ziua următoare, merse la capela misiunii, află orarul, acesta fiind afişat pe uşă şi, duminica următoare, fu prezent acolo. Urcând scările, oarecum îndoielnic, văzu în vestibul un tânăr, care-i ieşi în întâmpinare şi-i întinse mâna, spunând cu cordialitate:
— Sunt bucuros să te văd aici. Eşti străin? Tode nu era prea sigur de ce putea să însemne
„străin", aşa că murmură:
— N-am mai fost aici.
— Atunci sunt bucuros că s-a întâmplat să te întâlnesc. Vrei să vii în clasa mea?
Tode fu de acord şi-l urmă pe tânăr într-o capelă, care era deja aproape plină de băieţi şi fete.
— Pe mine mă cheamă Scott. Pe tine cum te cheamă? întrebă străinul în timp ce-l conducea spre locul lui.
Tode îi spuse numele, iar domnul Scott îl prezentă celor şase băieţi, care-şi ocupaseră deja locurile în clasă. Unul dintre aceşti băieţi era Dick.
Tode dădu din cap indiferent, în semn de salut, apoi se aşeză pe scaunul de lângă Dick.
Spre marea satisfacţie a lui Tode, se întâmplă ca lecţia să fie despre naşterea Domnului Isus, iar domnul Scott le spuse copiilor întreaga poveste cu atâta claritate şi entuziasm, că Tode fusese acaparat cu totul de

aceasta şi foarte interesat. Totul era nou şi proaspăt pentru el şi asculta cu nerăbdare fiecare cuvânt când, dintr-odată, Dick îi dădu un şut puternic direct în picior. Durerea aproape că-1 făcu să strige, dar îşi înăbuşi strigătul şi, întorcându-se, îl ciupi cu forţă pe Dick, care se crispa de durere şi spuse pe un ton ameninţător:
— încetează!
Domnul Scott se întoarse serios şi nedumerit
spre cei doi şi întrebă:
— Ce se întâmplă, Dick?
— M-a pişcat. Tode Bryan. M-a ciupit de numa', când nu v-aţi uitat.
— Aşa este? întrebă domnul Scott, iar Tode, privind dispreţuitor şi sfidător spre Dick, răspunse prompt:
-Da.
— îmi pare rău, Tode. Poţi să stai aici, pe partea aceasta.
Tode se înroşi puţin pentru că-şi schimbase locul, dar acum, un alt băiat care avea ciudă pe Dick, strigă:
— Dick i-a tras una mai întâi. L-am văzut eu.
— Tu ţine-ţi gura, bombăni Dick încruntat. Chiar atunci sună clopoţelul, care anunţa că
lecţia a luat sfârşit.
Când clasa fu liberă să plece, domnul Scott îl opri pe Tode.
— De ce nu mi-ai spus că Dick te-a lovit primul? întrebă învăţătorul, în timp ce întorcea repede filele Bibliei sale.
— N-am vrut să-1 pârăsc, răspunse Tode scurt. Domnul Scott găsi locul din Biblie pe care-1
căuta şi ţinând degetele între pagini, privi gânditor spre băiatul din faţa lui.
— Mi-ai spus că te cheamă Tode. Aşa te strigă băieţii. Nu-i numele tău adevărat, nu-i aşa? întrebă el prietenos.
— N-nu, răspunse el rar. E mai lung, da' nu-1 ştiu. Aş vrea să ştiu.
— N-ai tată şi mamă?
— N-am avut de când mă ştiu, răspunse
indiferent.
Domnul Scott îşi puse mâna cu bunătate pe
umărul flăcăului:
— Băiatul meu, spuse el rar şi serios, cred că numele tău este foarte frumos. Trebuie să fie
Theodore.
— Ăsta-i, ăsta-i! exclamă entuziasmat Tode. Mi-amintesc că mi 1-a zis cineva odată şi ştiu că ăsta-i! Cum de-aţi ştiut aşa repede?
El privi spre faţa învăţătorului cu uimire, când puse această întrebare.
— Am cunoscut odată un alt Theodore care era strigat Tode, dar, băiatul meu, ştii tu ce înseamnă numele tău?

Tode dădu din cap că nu.
— N-am ştiut că un nume înseamnă ceva,
răspunse el.
— Dar înseamnă. Theodore înseamnă „darul lui Dumnezeu". Un băiat cu un astfel de nume trebuie să se remarce cumva în lume.
— Aşa şi vreau. Băiatul rosti cuvintele rar şi accentuat.
Faţa învăţătorului se lumină:
— Vrei să spui că tu doreşti să-I slujeşti Domnului Isus, Theodore? întrebă el cu blândeţe.
Băiatul dădu din cap jumătate trist, jumătate
încurcat:
— Nu ştiu aproape nimic despre El, răspunse

cu o duioşie foarte ciudată şi neobişnuită în cazul lui, da' am promis să fac ce trebuie de-acum înainte şi aşa o să fac.
— Cui i-ai promis, Theodore?
— Mie, da' nu ştiu mai nimic despre ce ar trebui să fac, adăugă el descurajat.
— Vei învăţa în curând, dacă eşti dornic, băiatul meu. Cartea asta îţi va spune tot ce trebuie să ştii. Ştii să citeşti?
— Puţin.
— Citeşte, te rog, pentru mine versetul de aici. Domnul Scott ţinu Biblia şi-i arătă cu degetul
versetul. Băiatul citi rar şi cu şovăială:
— „Preaiubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri" şi, din nou, „nu întoarceţi nimănui rău pentru rău".
Observând că Tode nu înţelesese ceea ce citise, domnul Scott îi explică pasajul. Băiatul ascultă cu o deosebită atenţie, iar apoi exclamă cu disperare:
— Da' asta înseamnă că n-ai voie să loveşti înapoi niciodată?
— Asta spune.
— Da' nu ştiu cum altfel poţi să faci decât să dai înapoi mai tare!
Domnul Scott deschise Biblia din nou şi îi arătă ultimele două versete din capitolul doisprezece al cărţii Romani.
Tode se întoarse acasă în acea zi, tulburat. Aceste noi idei nu-i conveneau deloc.
„Un cuvânt şi o lovitură", iar lovitura fusese metoda lui de a rezolva astfel de probleme până

acum şi i se părea cea mai bună cale.
în drum spre casă, alese o rută ocolitoare pentru că nu vroia să se întâlnească cu Nan, înainte de a se dumiri singur în legătură cu această chestiune. Să ajute oameni mai săraci şi mai slabi decât el, ori să „ţină

calea dreaptă" şi să-i ajute pe alţii să facă la fel, era una, dar să se lase tratat rău şi bătut de cineva, căruia ar putea să-i reziste uşor, asta era cu totul altceva, iar pentru cineva cu temperamentul lui Tode, era un lucru foarte dezagreabil.
Băiatul nu ajunsese la nicio concluzie, când se întoarse, într-un sfârşit, pentru a servi cina. El rămase pe gânduri şi tăcut toată seara, dar, imediat a doua zi, discută această problemă cu Nan.
Nan ascultă uimită şi tăcută ceea ce avu el de spus. Ea fusese învăţată bine cât timp mama ei trăise, dar nu dăduse niciodată atâta importanţă acestor subiecte, aşa cum făcea Tode acum. începea să simtă că acest băiat al străzii, necizelat şi neînvăţat, avea probabil să i-o ia cu mult înainte, dacă va continua să cugete aşa asupra unor astfel de întrebări. Chiar şi acum, ea nu-1 putea ajuta prea
mult.
Observând acest lucru, Tode îşi luă Noul Testament din nou şi citi până termină Evanghelia după Matei şi astfel îşi făcu o oarecare idee despre viaţa şi moartea Domnului Isus Hristos. Erau multe lucrurile pe care nu le înţelesese deloc. Multe cuvinte şi expresii nu aveau niciun înţeles pentru el, dar, totodată, pricepuse destul de bine
cum fusese acea Viaţă şi începu să-şi dea seama de ce păstorul acorda atât de mult din timpul şi gândul său săracilor lui Dumnezeu. Băiatul cugeta la acestea în inima sa şi o lume nouă părea că i se deschide înaintea ochilor.
— Nan, spuse el într-un final, am aflat care e numele meu adevărat. E Theodore.
— Theodore, repetă fata. Mă bucur să aflu, pentru că niciodată nu mi-a plăcut să-ţi spun Tode. Dar cum ai aflat?
— Domnu' Scott mi 1-a zis şi am ştiut de îndată ce l-am auzit, că ăsta este.
— Atunci n-o să-ţi mai spun niciodată Tode. O să te strig Theo. îmi place aşa.
Şi băiatului îi plăcu. Şi îl cuprindea un fior plăcut, de fiecare dată când se gândea la ce-i spusese domnu] Scott că însemna numele său.

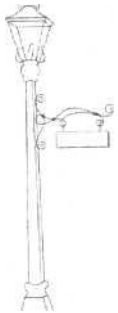

CAPITOLUL 8

Acţionând în „umbra păstorului

Zilele ce urmară fură pline, atât pentru Theo, cât şi pentru Nan. Fata îşi petrecu cea mai mare parte din timp pregătind aluat şi punându-1 la copt pe plită, iar băiatul distribuind produsele gătite celor mai multe dintre familiile care locuiau în cele două clădiri mari, cu camere de închiriat. De asemenea, se ocupa şi de tarabă şi vindea ziarele de seară şi rareori îi ajungea timpul pentru tot ceea ce dorea
să facă.

Mergând din uşă în uşă pentru a duce pâinea, supa şi turta dulce pregătită de Nan, ajunsese să cunoască destul de multe despre familiile la care mergea şi găsi destule prilejuri să fie „umbra păstorului" în aceste cămine sărăcăcioase. Nu avea bani de dat, pentru că fiecare bănuţ pe care-1 putea pune deoparte era dedicat acum unui scop special, dar descoperi nenumărate alte căi să ajute şi să aducă o rază de soare în inimile triste şi suferinde, fără să aibă nevoie de bani.

într-una din dimineţi, părăsi camera lui Nan,
/s.131
cărând într-o mână un coş plin cu pâine albă şi intermediară, iar în cealaltă un ciubăr plin cu un fel de mămăligă dulce, fierbinte. Merse pentru început la etajul aflat cel mai sus, oprindu-se la fiecare uşă pe rând. La auzul fluieratului său vesel, deschideau femei murdare şi îngheţate de frig şi copii. Le înmâna franzelele sau porţiile de mămăligă, spunându-le şi câte un cuvânt încurajator care, nu o dată, reuşea să alunge privirea încruntată a vreunei femei năpădite de îngrijorări sau să şteargă lacrimile de pe obrajii vreunui copil obosit şi flămând. Copiii ajunseseră să se ataşeze de băiat acum, iar lui îi plăcea acest lucru.

într-una din camere, locuiau două familii şi şase copii. într-un colţ, pe o canapea şubredă, stătea un copil infirm, care zăcea acolo în fiecare zi din lungile şi plictisitoarele luni care veneau şi treceau.

Aşteptă cu multă atenţie să audă fluieratul lui Theo în spatele uşii şi, când în sfârşit îl auzi, ochii lui stinşi se luminară şi strigă cu nerăbdare:

— Oh, spune-i să intre un minut, doar un minut! Femeia care deschise uşa spuse indiferentă:

— Tommy vrea să intri un minut.

Theo se îndreptă spre canapeaua răvăşită şi zâmbi când întâlni ochii plini de dor ai băiatului bolnav.

— Bună, micuţule! salută el vesel. Ţi-am adus ceva.

Scoase din buzunar o crizantemă aurie, pe care
132 o culesese de pe stradă cu o zi înainte, şi pe care o păstrase în apă toată noaptea. Nu mai arăta ca proaspăt culeasă, dar Tommy o apucă imediat şi o privi zâmbind fericit.

— Oh, cât de drăguţă, cât este de drăguţă! strigă el, atingând uşor

petalele cu degetul său mic şi slab. Chiar pot s-o păstrez?
— Cum să nu? Ţie ţi-am adus-o, răspunse Theo, a cărui faţă pistruiată reflecta încântarea băiatului. Da' tre' s-o şterg. Oamenii or să mă dojenească, dacă întârzii cu pâinea.
O zbughi lăsându-l pe băiatul bolnav ţinând floarea lângă obrazul său palid şi uitându-se după silueta plină de viaţă şi vigoare a lui Theo.
Un etaj mai jos, o bătrână gârbovită şi chinuită de reumatism, stătea singură întreaga zi, copiii săi fiind plecaţi la lucru. Ea nu se putea ridica din scaun. Micul ei dejun era o măsură în valoare de un penny din mămăliga pregătită de Nan, dar în această dimineaţă copiii ei au plecat, fără să-i pună nici măcar o cană de apă la îndemână.
Tode îi aduse o farfurie şi o lingură, îi umplu o cană de apă proaspătă de la robinet şi trase la o parte perdelele, ca să intre soarele.
— Aşa, doamnă, spuse el cu bucurie după ce termină. Acum sunteţi în regulă şi o să mă-ntorc să vă pregătesc prânzul.
Bătrâna îl urmări cu privirea-i stinsă şi apoi murmură un cuvânt de mulţumire când se întoarse spre micul dejun.

Băiatul nu mai pierdu nicio clipă, pentru că nu avea timp de irosit, dar chiar şi când nu trecea deloc pragul vreunei case, avea pe faţa lui un zâmbet sau un cuvânt bun pentru fiecare client. în vieţile unde păcatul şi sărăcia chinuitoare au distrus întreaga speranţă şi a rămas doar monotonia încăpăţânată a îndurării suferinţei, un cuvânt vesel sau un zâmbet au o putere minunată. Aceste femei sărmane şi copilaşi oropsiţi îl aşteptau deja pe „băiatul cu pâinea", cum îl strigau cei mici, ca pe o clipă luminoasă în zilele lor. în aproape fiecare cameră, reuşea să lase în urmă măcar puţină bucurie sau cel puţin să lumineze un pic atmosfera apăsătoare. Alerga cu ciubărul şi coşul gol înapoi la camera lui Nan, pentru a-şi lua proviziile sale. îşi deschidea taraba şi-şi întâmpina clienţii, mâncând propriul mic dejun în momentele libere. Vindea şi ziarul de dimineaţă tot de la taraba sa, iar între orele douăsprezece şi unu era cât se poate de ocupat. După acea oră, apăreau câţiva clienţi, iar apoi, îşi servea prânzul din ce mai rămânea nevândut, îşi închidea taraba şi mergea acasă. Urma, după aceea, timpul său pentru ceva mai mult din ceea ce Nan numea „lucrarea lui de umbră". în acel timp, umplea cu apă proaspătă cana bătrânei bolnave de reumatism sau îi ducea o cană de ceai pregătit de Nan pentru ea, adăugând pe lângă aceasta şi o prăjiturică sau un sandviş rămas de la taraba sa. Sau arunca o privire în vreo cameră unde erau încuiaţi toată ziua vreo doi sau
trei copii, în timp ce mamele lor erau plecate la muncă, iar el avea grijă de foc pentru ei. Adesea îşi făcea timp pentru a sta la taclale cinci minute cu Tommy, băieţelul infirm şi, din când în când, se plimba încoace şi încolo cu câte un bebeluş bolnav în braţe, aşa cum îl văzuse făcând pe

păstor în acea zi, cu mult timp în urmă. Toate erau lucruri mici, dar făcându-le zi după zi, băiatul descoperi o aşa bucurie în a-i sluji pe alţii, cum nu mai cunoscuse înainte.
încântarea lui Tommy când primi crizantema pe jumătate ofilită, îl puse pe gânduri pe Theo, iar rezultatul fu acela că începu să frecventeze standul unei florării şi să culeagă florile care erau aruncate deoparte din când în când.
Intr-una din zile, o femeie care vindea acolo îl întrebă:
— Hei, băiete, ce faci tu cu florile pe care le iei? Te-am văzut de mai multe ori venind după ele în ultimul timp.
— Le dau la bolnavi şi săraci, care nu pot ieşi nicăieri, răspunse băiatul cu promptitudine.
Femeia îl privi cu atenţie să vadă dacă spune adevărul, dar nu văzu nimic îndoielnic sau ascuns în ochii senini, care o priveau fix.
— Hmm, murmură ea gânditoare. Ce faci tu în serile de sâmbătă, băiete?
— După ce vând ziarele, nu prea multe.
— Sâmbăta seara aici e multă treabă. E pentru mine un timp foarte aglomerat şi, dacă vrei să vii

şi să-mi dai o mână de ajutor o oră sau două, te plătesc în florile care rămân.
Ochii lui Theo se luminară, dar era isteţ şi nu avea de gând să se angajeze la ceva care ar fi putut să nu-i aducă nici un beneficiu.
— Mă-ntorc sâmbăta ce vine şi-o să-ncerc, fu el de acord.
— Bine, spuse femeia şi se întoarse spre un
client.
Theo se prezentă la florărie sâmbăta următoare seara, aşa cum promisese. Florăreasa îi ceru băiatului să livreze ghivece cu flori la domiciliile clientelor. Această activitate îl ţinu ocupat până la ora nouă, dar primi ca plată un coş mare plin cu violete, trandafiri, heliotrope şi garoafe. Unele aveau tulpini scurte, iar altele erau puţin ofilite, dar băiatul fu mulţumit de plata lui.
— Multe din ele se vor înviora şi vor arăta mai frumoase ca niciodată dacă le pui în noaptea asta în apă proaspătă, într-o găleată în care să aibă mult spaţiu, îl sfătui femeia. Uite aici ai şi un bonus, spuse ea şi îi înmâna un ghiveci mic cu o muşcată plină de flori roz.
Asta aduse un zâmbet de încântare pe faţa băiatului.
— Oh, strigă el, da' asta-i de primă clasă! O să i-o dau lui Nan.
— Şi cine-i Nan? Sora ta? întrebă femeia.
— N-nu chiar. Totuşi, ere' că-i la fel de bună ca o soră. Vin şi sâmbăta ce vine, doamnă? întrebă
Theo.
— Da, vino şi sâmbăta viitoare, şi celelalte, dacă vei face treabă la fel de

bună ca în seara asta.
Theo aproape că alergă până acasă, aşa de nerăbdător era să-i arate lui Nan comorile sale. înainte nu-i păsa de flori, dar începu să observe care era valoarea lor pentru alţii şi era sigur că Nan va fi încântată de muşcată. Şi nu avea să fie dezamăgit. Ochii fetei străluciră la vederea inflorescenţei delicate şi roz şi îi mulţumi din toată inima, aşa că băiatul nu putu decât să murmure:
— Oh, nu-i mare lucru.
Apoi îi arătă coşul cu flori, iar ea, deosebit de încântată, le luă cu multă gingăşie, de parcă ar fi fost vii, şi le aşeză cu tandreţe într-o găleată cu apă proaspătă în care presărase puţină sare.
— Mama obişnuia să pună sare în apă ca să ţină florile proaspete, spuse ea. Oh, nu va fi minunat când le vei duce mâine la bolnavi, Theo? Cred că şi doamnei Hunt i-ar plăcea să primească vreo câteva, adăugă ea.
— Bine, alege câteva care-ţi plac şi du-i-le acum. Nan alese dintre cele mai proaspete şi i le duse
vecinei sale, lăsându-l pe Theo cu bebeluşul care dormea. Fu plecată pentru o vreme, iar când se întoarse avea faţa foarte serioasă.
— Ce s-a-ntâmplat? Nu i-au plăcut? întrebă Theo.
— Ba a fost foarte mulţumită de ele şi mi-a

spus să-ţi mulţumesc pentru că i le-ai trimis, dar Theo, e aşa de îngrijorată de Dick. Ea crede că el se îndreaptă tot mai mult spre rău.
— Chiar aşa e, aprobă Theo cu sobrietate.
— Şi nu ai putea face tu ceva?
— Nu văd cum. S-a înhăitat c-o grămadă de băieţi răi şi nu e prea bine cu el în ultimu' timp.
— Dar trebuie să fie ceva bun în el. Mama şi tatăl lui sunt oameni aşa de buni, insistă Nan. Doamna Hunt plângea când am fost la ea. Spunea că Dick stă adesea afară până după miezul nopţii şi îi este teamă că va sfârşi la închisoare.
— Nu ere' că-l pot ajuta, murmură Theo pe sub
barbă.
Nan dădu din cap supărată, gândindu-se la mama lui Dick. Theo nu spuse mai multe, şi puţin după aceea, părăsi camera ei. Nan crezu că el plecase în camera lui, dar, de fapt, Theo ieşi afară, îndreptându-se încet şi,

totodată, îndoielnic, spre un bar, unde îl văzu adeseori pe Dick în ultima vreme. Theo însuşi obişnuia să meargă acolo, dar nu mai fusese acolo de mai bine de o săptămână. Nu voia să intre înăuntru acum, aşa că rămase afară, dorindu-şi să-1 vadă pe Dick ieşind şi, totodată, neştiind ce ar fi trebuit să facă dacă ar fi ieşit. Până la urmă, deschise uşa şi urcă pe scări. Erau acolo în jur de doisprezece băieţi. Pe cei mai mulţi îi cunoştea şi printre ei se afla şi Dick.
Proprietarul localului îi făcu băiatului o primire călduroasă şi unii dintre băieţi îl salutară bucuroşi,
dar Dick se încruntă când Theo se aşeză lângă el.
Aşteptă până când reîncepu gălăgia, apoi spuse şoptit:
— Dick, am venit după tine. Vrei să vii de-acum acasă cu mine? Mama ta-i foarte îngrijorată.
Dick se înfurie:
— Cin' te-a pus pe tine şef peste mine? strigă el ca ars, repezindu-se spre Theo ameninţător. Vezi-ţi de treburile tale!
Văzând că era inutil să mai zăbovească, Theo plecă în strigăte şi huiduieli, care răsunau din toată încăperea. Se îndreptă posomorât spre casă, spunându-şi în sinea lui că a fost un prost pentru că a încercat să facă ceva pentru Dick Hunt. Dar, când trecu prin dreptul uşii doamnei Hunt, ea tocmai o deschisese ca să se uite afară. Ochii ei erau umflaţi şi roşii şi se pregătea să plece, dezamăgită, când îl văzu pe Theo. Totuşi, în momentul următor, ieşi pe hol, închizând uşa după ea.
— Tode, ştii cumva unde-i Dick al meu? şopti ea.
Băiatul răspunse fără nicio tragere de inimă:
— E la Todd's.
Doamna Hunt îşi duse şorţul la ochi şi începu să plângă încetişor:
— Oh, Doamne! suspină ea. Tatăl său a plecat să-1 caute şi, dacă-1 găseşte acolo, i se va frânge inima.
Theo nu mai spuse nimic, pentru că nu ştia ce să mai zică. Apoi, doamna Hunt se întoarse
în camera sa, iar băiatul la a lui, câţiva paşi mai încolo. Tocmai ajunsese la uşa camerei sale, când auzi strigăte şi zgomote, ca ale unei încăierări, pe scări şi ştiu că domnul Hunt îl găsise pe Dick şi îl adusese acasă.
După ce Theo plecă de la ea, Nan a aşezat toate florile în două vase mari, cu destulă apă, iar în dimineaţa următoare, se trezi devreme şi le împărţi în buchete formate din două sau trei garoafe roz sau un trandafir cu boboci şi frunze sau un bucheţel de muşcate înflorite şi verdeaţă.
Când Theo veni după ele, ea aşeză cu grijă bucheţelele într-un coş şi le stropi cu apă proaspătă, apoi îşi îngropa faţa în florile parfumate şi frumoase şi exclamă:
— Oh, Theo, aş vrea să am timp să merg cu tine şi să văd cât de fericiţi îi vei face pe toţi cei cărora le vei oferi aceste flori frumoase şi

încântătoare!
— O să-ncep cu tine, râse băiatul. Ia-le pe cele care îţi plac cel mai mult.
Dar Nan îşi puse hotărâtă mâinile la spate şi scutură din cap:
— Nu, eu nu sunt bolnavă şi deja am avut plăcerea de a le vedea şi de a le aranja, şi mai am şi ghiveciul cu muşcata. Asta-i destul pentru mine.
Theodore o privi critic, apoi alese dintre inflorescenţe trei garoafe roz şi delicate.
— Nu, nu! Te rog, nu, Theo! începu să zică fata. Dar răspunzându-i cu un zâmbet, Theodore
aşeză florile în mânuţa mică a Frăţiorului şi apoi se
grăbi să plece.
Mai întâi merse la Tommy O'Brien. Faţa palidă a băiatului bolnav se lumină când îl văzu pe Theo şi străluci de-a binelea când musafirul său îi arătă coşul spunându-i:
— Alege-o pe care vrei, Tommy! I-o pe cea mai frumoasă!
— O-oh! strigă Tommy. N-am mai văzut atâtea în viaţa mea! Oh, Theo, de unde le-ai luat pe toate?
Theo îi răspunse, în timp ce mama şi ceilalţi copiii se adunaseră în jurul coşului, minunându-se de ceea ce vedeau înăuntru.
Tommy alese un fir de lăcrimioară, iar Theo adăugă un trandafir roz şi un boboc. Dărui şi celorlalţi copii şi mamei lor câte o floare şi pleca, lăsând în urma lui feţe senine şi zâmbete, în loc de încruntaturi şi cuvinte aspre.
Bătrâna de al cărei mic dejun se uita adesea, nu era singură astăzi. Fetele ei erau acasă, dar nu-i dădeau prea multă atenţie. La început, se uită fără nicio noimă în coşul lui Theo, pentru că era pe jumătate oarbă, apoi exclamă dintr-odată:
— Oh, le simt mirosul! Simt miros de violete! Oare unde-s? Oare unde-s?
în coş era doar un mic buchet de violete. Theo le scoase şi le aşeză în mâinile ridate şi tremurânde ale bătrânei. Aceasta le duse la obraji, apoi le presă pe buze şi două lacrimi mari se rostogoliră încet pe faţa ei.
— Ia! Mama plânge de la violete. Tode, ia dă-mi
şi mie dintre cele albe! Dă-mi un trandafir! strigă una dintre tinerele femei, iar Theo înmâna fiecăreia câte un trandafir şi se retrase în tăcere.
Când părăsi camera, privi în urma lui. Bătrâna încă mai ţinea violetele lângă obraji şi era clar, chiar şi pentru băiat, că gândurile ei erau departe.
Şi aşa, merse din cameră în cameră şi peste tot avu parte de câte o primire călduroasă, datorită darurilor pe care le oferea. în cele mai murdare încăperi, până şi cele mai înrăite femei şi cei mai bădărani şi obraznici copii păreau că devin pe moment amabili şi sensibili, când le erau puse în mâini florile.
După ce le împărţi pe toate şi-i mai rămase doar un trandafir, Theodore se opri şi se gândi. Mai erau câteva camere pe care nu le vizitase încă. La

care dintre ele să lase acest ultim trandafir?
Cu siguranţă că nu bătrânului domn Schneider, în faţa uşii căruia stătea în acel moment. Bătrânul era spaima tuturor copiilor din clădire, aşa era de urâcios şi hidos. Deşi nu era uşor de speriat, chiar şi Theodore se înfiora de fiecare dată când îl vedea pe bătrânul domn Schneider, aşa că băiatul încă nu reuşise să îi vorbească.
în timp ce stătea acolo, încercând să decidă cui să-i dăruiască trandafirul, auzi un geamăt adânc şi răsunător, care cu siguranţă venea din camera domnului Schneider. Theodore ascultă cu atenţie. Se auzi încă un geamăt şi încă unul, aşa că bătu la uşă. Pentru că nu i se răspunse, deschise şi intră

înăuntru. Fusese în multe alte camere murdare şi jalnice, dar niciuna parcă nu era atât de murdară şi de jalnică precum aceasta. Arăta de parcă nu fusese niciodată curată. Mobila era alcătuită doar dintr-un pat şubred, aşezat într-un colţ, un scaun şi o sobă stricată. Pe pat stătea bătrânul, învelit cu nişte zdrenţe. îl fixă pe Theo cu ochii săi adânciţi în orbite şi-1 întrebă aspru ce doreşte, dar, chiar şi în timp ce vorbea, gemu din nou.
— Sunteţi bolnav. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă băiatul.
Bătrânul se holbă la el pentru un moment, apoi izbucni într-un torent de cuvinte pline de mânie care se încheie cu:
— Piei din ochii mei! Urăsc băieţii! Urăsc pe toţi şi tot!
Theodore rămase liniştit. Trandafirul din mâna sa părea cu totul nepotrivit în acea cameră sordidă. Era nepotrivit datorită frumuseţii sale şi pentru că emana lumină, culoare şi parfum în atmosfera închisă şi nesănătoasă dinăuntru.
— Şterge-o, ţi-am zis! De ce nu pleci? Bătrânul încercă o mişcare ameninţătoare, dar braţul îi căzu înapoi neputincios şi nu se putu abţine să nu geamă de durere.
— Nu pot s-aduc un doctor sau pe cineva care să vă ajute? întrebă Theo cu blândeţe.
— Nu este nimeni care să mă poată ajuta. Nu ţi-am zis că urăsc pe toată lumea? veni replica îngrozitoare.
Theodore îl privi cu atenţie. Părea că nu avea ce face. Ezită un moment, apoi păşi înainte şi aşeză frumosul trandafir pe zdrenţele care acopereau patul şi plecă, închizând uşa în urma lui. Se opri doar ca să lase coşul în cameră şi să încuie uşa şi se grăbi spre dispensar şi întrebă dacă ar putea fi trimis un doctor la bătrânul domn Schneider, cât de repede posibil.
Aşteptă până fu disponibil un doctor şi se întoarse împreună cu acesta. Nici de această dată nu primiră nici un răspuns când bătură la uşa, aşa că, încă o dată, Theodore deschise şi intră urmat de doctor.
Bătrânul nu se mişcă şi nici nu se uită spre doctor nici măcar când acesta

îi vorbi. El stătea întins aşa cum îl lăsase Theo, doar că degetele lui ţineau strâns tulpina trandafirului, iar pe pernă era o petală purpurie aproape de obrazul tras. Bătrânul era mort, dar cine ar putea spune ce gânduri despre zilele de altă dată, zile fără păcat, din trecutul de demult poate, nu au fost trezite în inima lui de acea părticică parfumată şi frumoasă din creaţia lui Dumnezeu?
Urcând scările tăcut, Theodore era bucuros că nu trecuse de uşa bătrânului domn Schneider.

CAPITOLUL 9
Theo are necazuri

Theo frecventa regulat şcoala de misiune duminica după-amiaza, iar domnul Scott devenise foarte preocupat de băiat.
într-una din zile, învăţătorul îi făcu o imensă bucurie lui Theo prin faptul că-şi cumpără prânzul de la taraba lui şi nu la mult timp după aceea, într-o seară dori să viziteze camera unde locuia băiatul. Pentru că nu-1 găsi acasă, se pregăti să plece, dar tocmai atunci apăru Theo alergând pe scări.
— Oh! strigă el plăcut surprins când îşi văzu învăţătorul. Aşteptaţi un minut să aprind o lumină.
Băiatul îşi aprinse lampa şi se aşeză pe patul său din pânză invitându-1 pe musafirul său să se aşeze pe scaunul rupt. Inima domnului Scott se umplu de milă când privi la camera mică şi pricăjită şi-şi aminti că aceea era tot ceea ce avea băiatul drept casă.
— Theodore, spuse el după ce discutară pentru o vreme, ce faci tu seara?
— Oh, uneori stau în camera lui Nan sau merg

să stau puţin de vorbă cu Tommy O'Brien sau cu alţi bolnavi din clădire, ori merg pe afară în altă parte. Sâmbăta seara ajut la florărie.
— De ce nu mergi tu la o şcoală cu cursuri serale? Cred că ar fi cel mai bun loc pentru tine ca să-ţi petreci serile, spuse domnul Scott.
Aceasta era o idee cu totul nouă pentru băiat. Reflectă în tăcere asupra ei.
Domnul Scott continuă:
— Theodore, nu-i vina ta că nu ai fost la şcoală până acum, dar acum

poţi frecventa o şcoală serală şi va fi vina ta dacă vei ajunge un ignorant. Vei fi în stare să faci mult mai multe şi o muncă mai bună în lume având o educaţie, decât dacă nu vei avea una. Cu cât tu cunoşti mai multe cu atât îi vei putea ajuta mai mult pe alţii, înţelegi?
— Da, fu de acord băiatul, ere' că aşa-i, da' ere' că învăţarea va fi o treabă tare grea.
— Nu cred că e chiar aşa. Mai degrabă va fi greu la început pentru că nu eşti obişnuit să studiezi, dar părerea mea este că tu eşti destul de isteţ cât să avansezi repede odată ce vei lua un start bun. Acum, ia spune-mi cine-i fata asta de care te-am auzit că ai amintit de câteva ori, Nan o cheamă?
— Oh, da, Nan. Haideţi, vreau s-o vedeţi pe ea şi pe bebeluş, replică băiatului nerăbdător.
Fiind cumva nesigur de ce fel de fată ar fi putut găsi şi totodată dornic să afle cât se putea de multe despre apropiaţii lui Theo, domnul Scott îl urmă pe băiat pe scări.

— Nan, uite-l pe învăţătoru' meu, domnu' Scott. Haideţi să vedeţi bebeluşu', exclamă Theo după ce deschise uşa neceremonios, împingând-o şi-l conduse pe musafir înăuntru.
Domnul Scott fusese luat prin surprindere mai mult decât Nan de această introducere fulger. Fata se înroşi puţin, dar se ridică fără să spună nimic şi dădu mâna cu domnul în timp ce Theo exclamă:
— Ce bine! Frăţiorul nu doarme încă. Ăsta-i bebeluşu', domnule Scott. Nu că-i un scumpei?
Luaţi-l!
Domnul Scott era un bărbat tânăr şi nu era deloc obişnuit cu „luatul" bebeluşilor, dar băiatul deja îl ridicase pe micuţ din pat şi-l întinse spre învăţătorul său cu aşa o bucurie pe faţă că tânărul simţi că nu l-ar fi putut dezamăgi. Aşa că primi bebeluşul cu multă grijă apucându-l cu ambele mâini şi-l aşeză pe genunchi, dar nu ştiu ce ar fi trebuit să spună sau să facă pentru a-l amuza pe copil şi răsuflă cu multă uşurare când Frăţiorul întinse mânuţele spre Theo, iar băiatul îl luă din
nou spunând:
— Nu-l cunoşti încă, nu-i aşa, Frăţiorule? Da' o
să-l cunoşti încet, încet.
Spunând acestea, Theo rostea o profeţie mai mult decât şi-a imaginat. Eliberat de copilaş, domnul Scott se întoarse spre Nan şi se înroşi când văzu o scânteie de amuzament în ochii negri ai fetei, dar limba oricând pregătită de conversaţie a lui Theo umplu
imediat momentul de tăcere şi în curând toţi trei discutau de parcă ar fi fost nişte vechi prieteni, iar când domnul Scott plecă, era convins că noul său elev era binecuvântat să aibă o prietenă precum Nan. Totodată, el îşi dădu seama că marea clădire cu amestecul colorat al comunităţii care o

popula era cel mai nepotrivit loc pentru o fată ca Nan şi hotărî că ea ar trebui să se mute într-un loc mai bun cât de repede posibil.
Interesul său pentru Theodore fu adâncit de această vizită în camera sa şi a prietenei sale. Simţi că era ceva neobişnuit cu acest băiat şi se hotărî să-1 supravegheze şi să-i ofere orice ajutor ar fi avut nevoie.
Era deja noiembrie, iar noaptea era răcoare. Când domnul Scott părăsi clădirea cu camere de închiriat, se încheie la haina subţire şi se înfiora când se gândi la patul de pânză a lui Theo fără pernă sau măcar vreo pătură.
— Nici un fel de aşternut, îşi spuse el. Şi nici foc. Nu e potrivit pe o vreme ca asta.
în ziua următoare, îi povesti despre asta mătuşii la care locuia, iar rezultatul fu acela că înainte de lăsarea nopţii, au fost trimise două perne şi o pătură călduroasă la camera lui Nan pentru Theodore Bryan şi, astfel, băiatul măcar nu avea să mai sufere de frig noaptea pentru restul iernii.
Lui Theodore ajunsese să-i placă tot mai mult de învăţătorul său cu cât treceau săptămânile şi adesea, după orele de şcoală duminicală, cei doi

mergeau spre casă împreună. Unii dintre băieţii care frecventau de mai mult timp clasa, nu prea puteau suferi această prietenie cu atât mai mult cu cât Theo nu mai era popular printre ei tocmai în acea perioadă.
— Se face prea bun Tode Bryan, spuse unul dintre ei într-o duminică. S-a dus cu învăţătoru' acasă săptămâna trecută şi acum iar.
în timp ce spunea acestea, băiatul se uita încruntat în urma celor doi.
— Aş vrea să mă revanşez faţă de el. Asta aş vrea, interveni un altul.
— Da, da' el se crede tare bun acum, ştii? spuse Dick Hunt cu dispreţ. Tre' să i-o plătesc că m-a pârât la taică-miu şi că 1-a trimis la Todd după mine în noaptea aia când s-a furişat acolo, spuse Dick. îs cu ochii pe el de-atunci.
Nu trecu mult până când Dick găsi ocazia de a-şi pune în aplicare ameninţările de răzbunare, într-o noapte, Dick pierdea vremea la colţul unei străzi cu Carrots şi alţi doi băieţi când Theodore trecu pe lângă ei în drumul său de la şcoală spre casă. Ii salută cu un semn din cap când trecu pe lângă ei, dar nu se opri. Dick îl urmări cu privirea până îl văzu cotind spre o stradă îngustă. Apoi Dick ţinu un scurt discurs lui Carrots şi celorlalţi doi după care toţi patru porniră în direcţia în care o luase Theo.
între timp, acesta îşi continua drumul fluierând vesel şi era fericit pentru că începuse să meargă la
şcoală şi, mai mult decât atât, avea în buzunarul său o bancnotă de cinci dolari care însemnau foarte mult pentru el în acel moment.
Chiar de când plecase de la casa păstorului, muncise mai mult ca niciodată fără să piardă nicio ocazie de a câştiga chiar şi o monedă de cinci cenţi şi fiecare bănuţ pe care îl putea economisi, i-1 dădea lui Nan

să i-l păstreze. El fusese foarte deschis cu ea, iar Nan ştia că imediat ce va reuşi să strângă treizeci şi şapte de dolari, avea să-i ducă păstorului pentru doamna Russel şi să-i spună întreaga poveste. Mai întâi să renunţe la toate obiceiurile sale rele, iar apoi, pe cât posibil să se împace cu cei cărora le-a greşit - acestea erau acum ţelurile ferme ale lui Theodore, dar simţea că nu ar fi fost în stare să dea din nou ochii cu păstorul până când nu ar fi putut să-i aducă dovada pocăinţei sale sincere.
De multe ori, în săptămânile care trecură, băiatul plănui cu Nan cum avea să meargă la casa păstorului şi ce-i va spune acestuia şi ce spera că-i va spune păstorul, iar Nan se bucura aproape la fel de mult ca băiatul când, săptămână după săptămână, suma de bani pusă deoparte se apropia tot mai mult de cea dorită. Nici măcar Nan nu cunoştea toată munca grea şi restricţiile la care se supunea Theodore pentru a reuşi să pună bani deoparte din micile sale câştiguri.
Cei cinci dolari aflaţi în buzunarul său în acea seară completau întreaga sumă de care avea nevoie şi chiar în ziua următoare intenţiona să meargă cu
banii la păstor.
Fericitul gând de a revedea acea faţă care pentru el nu avea asemănare, umplea inima băiatului de o încântare dulce şi profundă. Se gândea la asta în timp ce mergea grăbit pe aleea scurtă şi întunecoasă pe care erau doar două sau trei grajduri şi o casă părăsită.
în spatele lui se furişau cei patru cu paşi repezi, dar el nu le dădu nicio atenţie până când o lovitură puternică peste ceafă îl făcu să se întoarcă imediat şi dădu cu ochii de patru figuri întunecate gata de atac.
— Cine sunteţi? De ce mă loviţi? întrebă el. Nu primi niciun răspuns, dar Dick îl lovi din
nou. De data asta, Theodore era oarecum pregătit aşa că reuşi să pareze.
— Oho! Eşti tu Dick Hunt. Trebuia să-mi dau seama că nimeni altu' nu ar ataca furişându-se aşa. Ia spune, ce vrei?
— Ţi-o întorc pen' că te-ai furişat la Todd şi apoi te-ai dus fugind la taică-miu şi i-ai zis unde-s, răspunse furios Dick.
— N-am vorbit deloc cu tatăl tău în noaptea aia, se apără Theo.
Dar Dick răspunse răutăcios:
— Spune-i asta cui vrei!
Văzându-i pe ceilalţi îndreptându-se spre el, se propti de casa goală din spatele lui şi-i înfruntă pe toţi cu încăpăţânare, fără să spună nimic. Ei ezitară pentru un moment, dar Dick strigă:
— Haideţi, băieţi!
Cei patru se aruncară asupra lui Theo lovindu-1, îmbrâncindu-1 şi bătându-1 toţi deodată. Se apără cât de bine putu, dar discrepanţa era prea mare. Doar când băiatul căzu la pământ leşinând, agresorii săi se dădură înapoi uitându-se neliniştiţi unul la altul în întunericul nopţii.

— Ce facem acum? şopti Carrots.
— Fugiţi! Vine cineva! spuse Dick încet şi îşi luară picioarele la spinare, lăsându-1 pe Theo aşa cum căzuse pe pământ.
Băieţii se opriră din alergat doar când ajunseră pe o stradă luminată unde trecătorii i-ar fi putut observa, dar mergeau totuşi cu pas grăbit, discutând în şoaptă şi cu precauţie ceea ce tocmai se întâmplase.
— Doar nu crezi că s-a zis cu el, nu Dick? întrebă neliniştit Carrots.
Dick încercă să râdă nepăsător, dar nu prea reuşi.
— S-a zis cu el? Nici pe departe! răspunse el imediat. Cre' că mai mult se prefăcea şi nu a fost lovit nici pe jumate' cât trebuia.
Cei trei se întoarseră în curând, lăsându-1 pe Dick să-şi continue singur drumul.
Dick se simţea destul de mizerabil când se îndreptă singur spre casă. Nu-i părea rău deloc pentru ceea ce-i făcuse lui Theodore, dar se temea de consecinţe. îl lua groaza când îşi amintea cum băiatul căzu, rămânând nemişcat la pământ.
Dacă l-au omorât? Atunci au făcut o crimă. Cineva trebuia să răspundă pentru aceasta, iar acel cineva avea să fie el, Dick Hunt. O transpiraţie rece îi acoperi fruntea, iar inima îi zvâcnea în piept când se gândea la asta şi simţi un impuls sălbatic de a fugi departe până când silueta întunecată căzută pe acea alee neluminată ar fi rămas cu multe mile
în urma lui.
Apoi licări din nou speranţa. Poate, la urma urmei, Tode nu fusese chiar aşa de grav rănit. Poate doar s-a prefăcut ca să-i sperie. La acest gând, Dick încetini mersul grăbit şi aproape că dorea să se întoarcă şi să vadă dacă trupul lui Tode încă mai zăcea unde îl lăsaseră, dar nu era destul de tare să facă asta. Tremura şi grăbi din nou pasul neajutorat, înaintând pe străzile bine luminate, îi era frică să meargă acasă gândind că acolo ar fi putut auzi veştile de care îi era groază. Dar totodată îi era frică să rămână pe străzi pentru că se aştepta ca în orice moment să simtă mâna grea a poliţistului pe umărul său. Se gândea că băieţii de care se despărţise, Carrots şi ceilalţi doi, făcuseră o declaraţie la poliţie împotriva lui pentru a se salva pe ei înşişi.
Aşa că era cât de nenorocit se putea simţi un băiat şi hoinări o oră sau două, poposind uneori pe la colţurile întunecoase, pentru ca apoi să gonească din nou, cu urechile ciulite pentru a auzi dacă îl urmăreşte cineva. într-un final, se îndreptă spre casă tânjind şi totodată fiind îngrozit să o
întâlnească pe mama sa.
Era aproape miezul nopţii când se furişă încet pe scări, dar mama lui nu fusese în stare să adoarmă, iar în momentul când el atinse uşa în întuneric, ea o deschise, răsuflând uşurată, pentru că aşteptarea ei plină de îngrijorare luase sfârşit pentru încă o noapte. I se părea acum că era inutil

să se plângă sau să-i mai spună ceva.
Dick tânjea să o întrebe dacă ştia ceva despre Tode, dar limba sa refuza să rostească cuvintele aşa că se strecură în pat întunecat şi tăcut.
Theo nu se prefăcuse atunci când căzu sub atacul brutal al celor patru băieţi care se aruncaseră asupra lui. Ei erau cu toţii puternici şi binefacuţi, iar loviturile lor date orbeşte şi cu agresivitate în întuneric, lăsaseră probabil răni mult mai mari decât realizau ei. Oricum, Theo simţise că-l părăsesc puterile încă înainte ca ultima lovitură peste cap să-l aducă în starea de inconştienţă.
Acel „cineva" pe care băieţii îl auziră venind, se apropie cu umerii lăsaţi pe aleea întunecoasă şi se împiedică de trupul căzut la pământ.
— Hei! Ce-i asta? se miră el în timp ce pipăia cu degetele-i agile faţa şi silueta băiatului. Cineva a pus la cale ceva aici. Hai să vedem dacă nu-i aşa. Ei bine, e leşinat!
Aceste remarci fără noimă fură însoţite de o percheziţionare rapidă şi îndemânatică a buzunarelor băiatului, iar ultima expresie de empatie se pierdu când făcu descoperirea banilor

care nu erau nicicum câştigaţi prin furt. Imediat, noul venit acţiona repede ducându-şi treaba la bun sfârşit, golind buzunarele băiatului într-o manieră care dovedea că nu era deloc un începător în astfel de fapte. Apoi o luă tiptil la sănătoasa, lăsându-l din nou pe băiat singur în noapte, iar de această dată nu mai era nici un păstor prin preajmă care
să-l ajute.
între timp, acasă, Nan se întreba de ce Theo nu venise, aşa ca de obicei, să-i povestească ce făcuse la şcoala serală şi ca să-l ia pe Tag, care rămânea la ea cât timp Theo era la şcoală. Şi Tag era neliniştit şi tulburat. Când se apropia vremea ca băiatul să se întoarcă, Tag se ducea la uşă ascultând atent zgomote de paşi. Din când în când, el scheună şi până la urmă se arătă aşa de nerăbdător să iasă afară, că Nan deschise uşa spunându-i:
— Du-te şi găseşte-l, Tag!
Ea rămase în pragul uşii şi-l auzi pe Tag alergând cât îl ţinură picioarele până la uşa lui Theo. Acolo ascultă şi mirosi un moment, apoi se întoarse şi, cu un lătrat scurt şi nerăbdător, goni pe scări până ajunse în stradă.
Nan aşteptă multă vreme, dar câinele nu se întoarse aşa că, într-un final, stinse lumina şi merse la culcare cu inima plină de îngrijorare.
Dar Tag nu putea dormi. Părea că ştia că se întâmplase ceva rău şi că avea ceva anume de făcut. Alergă mai întâi la taraba stăpânului său, apoi la şcoala de misiune şi la şcoala serală şi pentru că
toate aceste locuri erau învăluite în întuneric şi linişte, merse grăbit pe străzi, adulmecând cu nasul solul şi în acelaşi timp fiind atent la tot ce mişca cu ochii săi plini de nerăbdare şi dragoste. Astfel, ajunse la băiatul

care zăcea pe aleea întunecoasă şi la început fu plin de bucurie, dar când încântarea sa frenetică nu reuşi să-1 trezească pe stăpânul său şi să-1 facă să meargă acasă, Tag fu sigur că se petrecuse ceva foarte rău, aşa că începu să alerge înainte şi înapoi până la colţ şi atrase astfel atenţia unui poliţist care îl urmă pe aleea întunecată, iar în câteva minute Theodore era în drum spre Spitalul de Urgenţă, cu Tag alergând în urma ambulanţei la viteza maximă. însă din nou Tag fu împins aspru la o parte când încercă să se strecoare înăuntru după stăpânul său. De data asta simţi că nu mai poate îndura, aşa că se aşeză pe scările spitalului şi începu să urle protestând până când veni cineva şi-1 fugări. Dar nu putu sta departe, aşa că se târî într-un colţ întunecos de lângă zid şi, ghemuindu-se în cel mai strâmt loc, rămase acolo nenorocit şi de veghe până dimineaţă. în zori, după ce îi observă cu atenţie pe cei care trecură pe lângă el ieşind şi intrând în spital, se târî încet până acasă la Nan şi se strădui în zadar să-i spună ce se întâmplase şi unde era Theo.

Nan petrecuse o noapte plină de nelinişte pentru că era sigură că se întâmplase ceva rău. De când Theo se întoarse de la casa păstorului, era aşa de schimbat că ea ajunsese să aibă încredere în el.

Simţea un fel de responsabilitate de soră mai mare în ce-1 privea pe Theo ştiind prea bine că el era mult mai singur pe lume decât ea pentru că ea îl avea pe Frăţior, iar Theo nu avea pe nimeni.

Aşa că merse la uşa doamnei Hunt şi discută cu ea frământarea ei.

Tocmai atunci Tag se apropie încet pe scări, cu capul aplecat şi coada între picioare. El începu să dea din coadă când o văzu pe Nan şi se gudură cu capul pe lângă ea, apoi o privi fix aşteptând să fie chestionat.

— A fost plecat toată noaptea, îi spuse Nan doamnei Hunt făcând referire la Tag, dar nu cred că 1-a găsit pe Theo. Nu se poartă ca şi cum l-ar fi găsit. Oh, doamnă Hunt, unde credeţi că este?

Doamna Hunt scutură din cap:

— Domnul ştie, spuse ea, dar sigur i s-a întâmplat ceva. A fost consecvent ca un ceas de când şi-a luat camera aia sus. Pot spune asta despre

el.

în timp ce vorbea oftă gândindu-se la Dick al

ei.

— Dar ce-aş putea face, doamnă Hunt? spuse plângând Nan. Mi se pare cumplit să continui ca şi cum ar fi fost aici ca de obicei. Nu este nici o cale să aflăm unde este?

— Uite, Nan, spuse doamna Hunt. Ştii unde locuieşte învăţătorul lui, domnul Scott?

-Da.

— Ce-ar fi să-i trimiţi vorbă? Pare să fie foarte preocupat de binele lui

Tode şi a lui Dick. Cred că
159.
aşa face cu toţi elevii săi. El va şti ce să facă şi unde să-1 caute pe băiat, nu crezi?
Faţa lui Nan se lumină dintr-odată când auzi propunerea prietenei sale.
— Sunt convinsă că e o idee foarte bună, răspunse ea. El a fost întotdeauna aşa de drăguţ şi de bun cu Theo! Ar fi trebuit să mă gândesc că el ne va ajuta să-1 găsim pe Theo.
— Aşa-i, copilă! Nu te mai agita atât că sunt sigură că el va rezolva problema imediat. O să-1 las pe Dick sau pe Jimmy să meargă la domnul Scott de îndată ce îşi vor servi micul dejun.
Simţindu-se uşurată de această promisiune şi străduindu-se să fie încrezătoare şi să nu se îngrijoreze, Nan alergă înapoi la camera ei timp în care doamna Hunt îşi strigă băieţii.
Dick se prefăcu că doarme dus şi fu nevoie de mai mult de o chemare şi o zgâlţâitură ca să-1 ridice din pat, dar în realitate şi el petrecuse o noapte foarte mizerabilă şi auzise, cu inima bătându-i puternic, discuţia dintre Nan şi mama lui. în timp ce asculta, revedea cu ochii minţii trupul lui Theo, căzut la pământ, nemişcat, în întuneric, îşi imagina trupul neînsufleţit al lui Theo pe o lespede la morgă, iar pe sine, închis într-o celulă de închisoare, condamnat pentru crimă. Nici cel mai mare duşman al lui Dick nu i-ar fi putut dori să fie mai chinuit decât fusese el în acea oră când se zvârcolea în patul lui, cu urechile ciulite să asculte fiecare cuvânt din conversaţia celor două. Dar când
mama lui îl scuturâ, se frecă la ochi şi se prefăcu că era pe jumătate adormit şi refuză categoric să meargă la domnul Scott.
— Trimite-1 pe Jim dacă tre' să meargă cineva, urlă el şi începu să se îmbrace. Hei, Jim, hai, scoală-te repede! adăugă el dând la o parte păturile de peste fratele său pentru a accentua cele spuse.
— Mereu mă pune pe mine, Dick ăsta! mormăi Jim câteva minute mai târziu, când se alătură mamei sale în altă cameră dar când auzi de ce trebuia să meargă la domnul Scott, nu mai vocifera, ci chiar se grăbi să-şi termine repede micul dejun şi apoi plecă în grabă.
Jim nu împărtăşea duşmănia fratelui său faţă de băiatul dispărut. îi plăcea de Theo şi de Nan şi era întotdeauna gata să o ajute oricând ar fi avut nevoie de el să meargă undeva pentru ea.
Domnul Scott tocmai îşi servea micul dejun când apăru Jim, iar ceaiul i se răcise în timp ce ascultă cu toată atenţia ceea ce-i povestea băiatul. Faţa îi era foarte serioasă când spuse:
— Spune-i domnişoarei Nan că o să fiu acolo cam într-o oră. Auzi, Jim, tu ai servit micul dejun?
— D-da domnule, răspunse Jim aruncând o privire fugară la prăjiturile calde şi cotletul care miroseau aşa de bine.

Jim nu avusese cotlet şi prăjituri la micul dejun.
— Mătuşă Mary, poţi te rog să mai aduci o farfurie şi pentru Jim? ceru domnul Scott, iar mătuşa lui aşează zâmbind încă un scaun la masă şi umplu o farfurie cu mâncare pe care băiatul o goli imediat de parcă ar fi fost prima lui masă din zi.
Şi domnul Scott se grăbi să-şi termine micul dejun, apoi îl trimise pe Jim la Nan. între timp, el merse la locul său de muncă pentru a face aranjamentele necesare absenţei sale din acea dimineaţă.
Cam într-o oră, aşa cum spusese, bătu la uşa lui Nan. Ea îl întâmpină cu bucurie simţindu-se uşurată şi sigură că măcar el va fi în stare să dea de urma lui Theo. El rămase doar cât fu nevoie pentru a primi puţinele informaţii pe care ea i le putu oferi, apoi se porni să plece, dar înainte să ajungă la scări Nan alergă după el.
— Domnule Scott, strigă ea. Nu ar fi bine să-1 luaţi pe Tag, câinele lui Theo, cu dumneavoastră?
Domnul Scott fu de acord, dar acum apăru un alt obstacol neaşteptat. Tag refuză să-1 urmeze. Se ascunse sub rochia lui Nan şi se ghemui acolo, uitându-se tăcut la domnul din faţa lui, dar fără să facă vreo mişcare spre el, deşi acesta îl strigă şi fluieră la el cât de convingător putu.
— Oh, Tag, te rog du-te! interveni Nan căreia aproape îi venea să plângă când văzu reacţia neaşteptată a câinelui.
Tag îşi întoarse capul şi se uită la ea şi, ca şi cum ar fi fost mişcat de tonul ei rugător, după un moment de ezitare, se târî încet afară din ascunzătoarea lui şi-1 urmă pe domnul Scott pe scări. Odată ajunşi afară, el se opri şi-1 privi pe bărbatul din faţa lui cu
atenţie şi ochi întrebători stând gata să o ia la fugă dacă acesta s-ar fi repezit spre el să-1 captureze, dar domnul Scott de asemenea se opri şi spuse încet:
— Du-te şi găseşte-1, Tag! Găseşte-1 pe Theo!
Aceste cuvinte au fost suficiente pentru micuţa şi inteligenta creatură. Cu un lătrat scurt şi ascuţit de satisfacţie, Tag o luă la un aşa galop că domnul Scott se strădui din greu să nu-1 scape din priviri. De fapt, de îndată ce cotiseră spre o stradă comercială aglomerată, îl pierdu cu totul din vedere pe ghidul său patruped, dar direcţia spre care o luase Tag fusese un indiciu suficient de clar. Tânărul bărbat era aşa de sigur că locul spre care îl conducea câinele era Spitalul de Urgenţă, că luă o maşină şi se îndreptă direct într-acolo şi bineînţeles că pe scări îl găsi pe Tag, cu urechile-i scurte ciulite, urmărind atent şi nerăbdător o ocazie de a se strecura înăuntru.
Părea să înţeleagă că apăruse şi această şansă când îl văzu pe domnul Scott alergând pe scări, pentru că începu să ţopăie şi să-şi arate bucuria în toate felurile posibile.
Câinii nu aveau voie în spital, dar când domnul Scott îl luă pe Tag în

braţe şi promise să-1 ţină acolo, receptionerul fu de acord, într-un final, să-1 lase să intre. Şi astfel, merseră mai întâi în camera de aşteptare, iar apoi pe scări şi prin coridoarele lungi.

CAPITOLUL 10

O amară dezamăgire

_\\

Theodore era încă inconştient când a fost urcat în ambulanţă noaptea trecută, dar, în drum spre spital, el a deschis ochii, întrebându-se de ce era întins pe spate şi transportat cu viteză pe străzi, în câteva minute îşi aminti ce se întâmplase şi presupuse că leşinase în urma unei lovituri sau a unei căzături. Când ajunse la această concluzie, vehiculul se opri, iar el fu ridicat şi cărat în spital, în ciuda protestelor sale. îi era groază să intre înăuntru ca pacient şi dorea să meargă acasă.

Dar doctorii nu aveau de gând să-1 lase să plece, aşa că i-au spus că dacă va sta liniştit şi va asculta ceea ce îi vor spune ei, probabil că va fi apt să meargă acasă în dimineaţa următoare. în urma acestei promisiuni, se sili să fie mulţumit şi se lăsă dezbrăcat de haine şi aşezat în pat. Era plin de vânătăi şi-1 durea foarte tare umărul drept, dar nu era grav rănit, iar băiatului îi era greu să accepte ideea că trebuie să-şi petreacă noaptea acolo. Nu reuşi să doarmă prea mult atât din cauza locului

în care se afla, cât şi din cauza durerii de cap şi de la umăr, aşa că, stând acolo, întins în salonul slab luminat, nu putea face altceva decât să se gândească.

Inima lui ardea de furie când se gândea la atacul laş de pe aleea întunecoasă. înţelese că fusese planificat conştient de Dick Hunt şi că grupul de patru băieţi îl urmări după ce trecu pe lângă ei, la colţul unde îi întâlnise.

Stătea întins acolo, cu ochii scânteindu-i şi cu obrajii arzându-i, gândindu-se la cum s-ar putea răzbuna pentru ceea ce-i făcuseră. Apoi, dintr-odată, îşi aminti de domnul Scott, iar asta îi aduse aminte de altceva. Părea că-1 vede în faţa ochilor pe învăţător, ţinând mica lui Biblie în mână şi cerându-i lui, Theodore, să citească tare aceste două versete: „Preaiubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri!" şi „nu întoarceţi nimănui rău pentru rău!"

După ce repetă aceste versete, focul care ardea în ochii băiatului se stinse încet şi la fel se pierdu şi roşeaţa mâniei din obrajii săi. Se întoarse de pe o parte pe alta în patul său, încercând să-şi scoată din minte acele gânduri şi să-şi continue planurile de răzbunare, dar nu reuşi. El ştia ce era corect, ce ar fi corect să facă, dar nu era dispus să facă aşa. Ceas după ceas, îşi

aduse argumente de ce, în acest caz, ar trebui să se răzbune singur şi „să-i dea o lecţie lui Dick Hunt ăla", dar, totodată, simţea şi ştia, în adâncul inimii sale, că orice ar fi făcut vechiul Tode Bryan, noul Theodore Bryan, care încerca să

fie umbra păstorului, cu siguranţă nu avea niciun drept să facă rău cuiva, doar pentru că acel cineva îi făcuse lui rău.
Aproape se iveau zorii, când lunga bătălie cu sine însuşi luase sfârşit, dar se încheie până la urmă, şi nu Tode, ci Theodore câştigă acea luptă. Amintirea chipului păstorului şi a rugăciunii rostite de el în casa aceea săracă determinase rezultatul
final.
— Da' păstoru' niciodată nu s-ar fi răzbunat şi nici io nu tre' să mă răzbun, murmură băiatul în şoaptă, apoi, inspirând adânc, se întoarse cu faţa la perete.
Tocmai adormise, când fu trezit de domnul Scott, cu Tag sub braţ, care intră din coridorul lung în salonul unde se afla Theodore, chiar pe ultimul pat, lângă perete.
Domnul Scott promisese să nu dea drumul câinelui de sub braţul său, dar dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe Tag, nu ar fi făcut niciodată o aşa promisiune. De îndată ce bărbatul o urmă pe asistentă în salon, câinele aruncă o privire fulger peste lungul şir de paturi, iar, în momentul următor, o zbughi până la ultimul pat din şir, lingând faţa şi mâinile stăpânului său, dând din coadă şi lătrând ca un nebun.
— Vai! se miră asistenta, alergând spre direcţia patului cu pricina. Nu se face aşa ceva niciodată! Ii va speria pe pacienţi! De ce nu l-aţi ţinut bine?
Această întrebare fu aruncată, cu reproş,
domnului Scott.
El zâmbi când răspunse:
— Dacă aţi încerca să-1 prindeţi acum şi apoi să-1 ţineţi, aţi înţelege.
Chiar în timp ce învăţătorul rostea aceste cuvinte, asistenta făcu o încercare de a-1 prinde şi de a-1 reduce la tăcere pe micuţul gălăgios, lucru la fel de dificil ca prinderea unui bob de argint viu între degete. Tag alunecă din mâinile ei ca un tipar, fugind de la un capăt al patului la celălalt şi lătrând întruna.
— Nu-1 poţi opri tu, Theodore? spuse domnul Scott când ajunse la colţul salonului unde era băiatul.
— Aici, Tag, şezi şi stai liniştit! strigă băiatul şi astfel, cu un ultim lătrat scurt şi sfidător către asistentă, Tag se aşeză bucuros peste aşternuturi, lângă stăpânul său.
— N-o să mai las niciodată un câine în salonul meu! spuse cu hotărâre

asistenta.
— îmi pare rău că a făcut aşa un tărăboi, doamnă. E doar bucuros că m-a găsit, îl apără Theodore repede.
Asistenta plecă, evident ofensată şi fără să mai spună nimic, iar domnul Scott se aşeză lângă pat şi începu să stea de vorbă cu băiatul.
El ascultă cu multă seriozitate relatarea lui Theo. Când acesta termină, îl întrebă:
— Ai recunoscut pe vreo unul dintre băieţi?
— Da, dom'le. Pe unu-1 ştiu sigur şi ere' că-1
mai ştiu pe unu' dintre ei.
— Deci? întrebă învăţătorul.
Theodore ezită pentru un moment apoi răspunse încet:
— Vă amintiţi versetele pe care mi le-aţi arătat în acea primă duminică, domnule Scott?
Bărbatul zâmbi privind la chipul serios al băiatului:
— îmi amintesc, răspunse el, dar asta e o treabă serioasă. Să baţi un băiat până leşină şi apoi să-1 laşi între viaţă şi moarte este un delict. Asemenea băieţi nu trebuie protejaţi.
— Domnule Scott, m-am frământat mult gândindu-mă la asta în noaptea ce-a trecut, răspunse băiatul, cu sinceritate. Am vrut să le-o plătesc pen' ce mi-au făcut băieţii ăia, sincer vă spun, da', spuse el, scuturând din cap încet, nu pot. Vedeţi, dom'le, eu nu mai sunt Tode. Acum sunt Theodore.
Pe chipul băiatului simplu se afişă o expresie care făcea inutilă orice discuţie asupra acestei chestiuni, iar după un moment de tăcere, domnul Scott îl întrebă pe un ton diferit:
— Ei bine, băiatul meu, când te întorci acasă? Nan şi bebeluşul vor să te vadă.
Theo aruncă neliniştit o privire în camera lungă.
— Ea a zis că tre' să stau în pat pân' mă vede doctoru' şi că doctoru' o să fie aici pe la nouă, răspunse el.
Spunând „ea" se referea la asistentă.

— E aproape nouă. Atunci o să aştept până vine doctoru', hotărî domnul Scott.
Doctorul declară că băiatul se simte destul de bine să părăsească spitalul şi astfel îi fură aduse hainele, după care îi traseră perdelele din jurul patului său, iar el se îmbrăcă repede. Dar, după ce trase la o parte perdelele, domnul Scott citi îngrijorarea de pe faţa băiatului şi întrebă:
— Ce s-a-ntâmplat, Theodore?
Fără să răspundă, băiatul traversă camera până ajunse la asistentă.
— Unde-s banii din buzunaru' meu? vru să ştie el, fiind evident neliniştit.
Asistenta îl privi cu asprime:

— Dacă au fost bani în buzunarele tale când ai fost adus aici, atunci au rămas acolo, răspunse ea scurt. Poţi să mergi la recepţie şi să pui câte întrebări vrei.
Theodore se întoarse spre învăţătorul său şi spuse supărat:
— Am fost şi jefuit.
— Oh, Theodore, îmi pare rău! Cât ai pierdut?
— Cinci dolari. Ea zice să-ntreb la recepţie, da' nu ere' c-are rost.
— Nu, nu ţi s-a luat nimic din buzunare aici, dar o să ne oprim la recepţie să vedem dacă putem afla ceva, spuse domnul Scott.
Tag rămase aproape de picioarele stăpânului său, dar acum, la sugestia învăţătorului, Theodore îl luă în braţe şi astfel plecaseră în linişte.

Răspunsul pe care-1 primi la recepţie îl convinse pe băiat că fusese jefuit înainte de a fi adus la spital şi astfel ajunse la concluzia evidentă că banii au ajuns în buzunarele lui Dick Hunt şi ale camarazilor săi.
Domnul Scott îl conduse pe Theo până la uşa clădirii unde locuia băiatul, iar acolo acesta din urmă se grăbi să urce scările. Sus îl întâlni pe Jimmy Hunt care-1 strigă:
— Salut! Oh, Tode, unde-ai fost toată noaptea? Ia spune, ce s-a-ntâmplat? Te-a găsit domnu' Scott?
— Da, fu singurul răspuns al lui Theo.
Când deschise uşa lui Nan, fu întâmpinat cu atâta căldură că abia reuşi să mai facă sau să spună ceva şi trebui să-şi ascundă jena gâdilindu-1 pe Frăţior pentru a-1 face să râdă. Jimmy Hunt îl urmă în cameră şi ascultă cu gura căscată şi cu urechile ciulite scurta poveste pe care o relată băiatul în urma întrebărilor lui Nan.
— Oh, n-a fost mare lucru. Am fost bătut şi dus la spital, iar ei nu m-au lăsat să plec până azi dimineaţă. Atâta tot!
— Şi n-ai fost rănit? strigă Jimmy dezamăgit. Orice povestire i se părea prea banală lui Jimmy
dacă nu era nimeni rănit.
— Umărul îmi este scrântit şi mă doare puţin capu', răspunse Theo. Ia spune, Jimmy, unde-i
Dick?
— Nu ştiu. Undeva pe-afară, răspunse fratele
lui Dick cu indiferenţă.
— De ce nu eşti la şcoală, Jimmy? fu următoarea
întrebare a lui Theo.
— Hai că-mi place! replică Jimmy în silă. N-am alergat eu tot oraşu' azi dimineaţă ca să-1 pun pe domnu' Scott să te găsească şi apoi nu m-am dus să văd dacă e deschisă taraba ta şi nu am cărat şi toate lucrurile pentru Nan? Pot să ştiu şi eu cum aş fi putut face toate astea şi să fiu şi la şcoală în acelaşi timp?

— Aşa-i, Jimmy, nu puteai, răspunse Nan cu blândeţe. Nu ştiu ce m-aş fi făcut în dimineaţa asta fără el, Theo. A fost mâna mea dreaptă.
Jimmy se înroşi mândru de această laudă, iar încântarea îi fu deplină când Theodore adăugă:
— Aşa-i? Ei bine, Jimmy băiete, n-o să uit asta.
— Ei! N-a fost mare lucru. Mi-a făcut plăcere, răspunse Jimmy, iar apoi, copleşit dintr-odată de o stare inexplicabilă de sfială, fugi imediat afară din cameră.
După aceea, Theodore îi povesti lui Nan detaliile aventurii sale, dar nici măcar ei nu avea să-i spună numele duşmanului său, iar Nan nu ghici, pentru că ea nu-şi putu imagina niciodată că Dick al doamnei Hunt ar fi putut să-i facă aşa ceva lui Theo.
Dick ieşi, ca de obicei, după micul dejun şi nu se întoarse nici măcar să-şi ia cina, dar, în ultima vreme, era aşa de inconsecvent în tot ce făcea, încât acasă nu se discută nimic despre absenţa sa.
După cină, Jimmy a fost trimis afară cu ceva treabă, iar Dick îl văzu şi-l întrebă despre

întoarcerea lui Theo şi despre ce spusese acesta. Jimmy rămase indignat de relatarea lui Theo, aşa că el o înflori, după imaginaţia sa, adăugând multe detalii pline de viaţă.
— Nişte băieţi l-au înhăţat şi l-au trântit la pământ şi l-au bătut şi l-au lăsat să moară şi l-au dus la spital şi l-au ţinut acolo toată noaptea. Cre' că băieţii ăia o s-o-ncurce. L-au şi jefuit. I-au luat cinci dolari din buzunare.
— Ba nu i-au luat, interveni imediat Dick, lăsând astfel garda jos prin această declaraţie neaşteptată.
— Hai, Dick, poate ştii tu mai multe decât ştiu io, i-o întoarse Jimmy sarcastic şi sfidător, suspectând prea puţin din ceea ce ştia fratele său. Sau poate ai auzit ce i-a povestit Nan Iu' mama.
— Nu, nu! Clar că nu ştiu nimic despre asta. Cum aş fi putut şti? replică Dick repede, nesimţindu-se în largul lui. Ia spune, Jimmy, o să-i trimită Tode pe băieţii ăia la judecată?
— Cre' că da! Io aşa aş face, răspunse Jimmy. Apoi, amintindu-şi de treaba pentru care ieşise,
o luă la fugă şi îl lăsă pe Dick să se uite în urma lui, cu faţa suptă şi nenorocit.
Jefuit, îşi spunea Dick sieşi, în timp ce-şi continuă mersul amărât şi neajutorat. *Oricum, nu noi am făcut asta. Cineva trebuie să-i fi umblat prin buzunare după ce noi am şters-o.*
Dick nu s-a întors deloc acasă în acea noapte. Se temea că ar fi fost arestat dacă s-ar fi dus.
Ştie că am fost io şi totuşi nu spune nimic pân-o să

mă prindă, se gândi el.
îi căută pe cei trei băieţi care fuseseră gata să-1 ajute noaptea trecută, dar aceştia erau acum cu toţii uniţi împotriva lui.
Mai mult, ei împrăştiaseră aşa nişte zvonuri despre el printre camarazii lor, încât Dick trebui să se ferească de toţi. Nu îndrăznea să meargă acasă, aşa că hoinări pe străzi, mâncând în locuri retrase şi dormind pe unde apuca. într-una din zile, Carrots îi spuse că Tode Bryan îl caută peste tot. Apoi Dick, disperat, luă hotărârea să plece pe mare, pentru că nu mai putea suporta acea încordare. Nu îndrăznea să meargă acasă nici măcar pentru a-şi lua rămas-bun de la mama sa. Dick era egoist şi nemilos, dar simţea, totuşi, puţină tandreţe pentru mama lui. Nu era suficient de multă cât să-1 determine să se comporte frumos şi să-i împlinească doleanţele, dar îl făcea să-şi dorească să o poată vedea măcar un moment, înainte de a pleca. Era suficientă cât să-1 facă să se furişeze cu prudenţă pe lângă casă, după lăsarea întunericului şi să stea în umbră, privind spre fereastra ei, imaginându-şi camera curată şi plăcută unde, probabil la acea oră, pregătea cina. In timp ce stătea acolo, Theo ieşi din casă cu Tag la picioarele sale, ca de obicei. Tag alergă după colţul întunecos şi-1 analiză pe Dick, dar cu precauţie, pentru că nu exista nicio prietenie între el şi acest membru al familiei Hunt. Dick rămase nemişcat şi tăcut, fiindu-i teamă ca Tag să nu latre şi să-1 conducă pe Theo acolo, pregătit în acelaşi timp s-o

ii

mâ

ia la fugă. Dar Theo fluieră şi Tag alergă din nou la el, urmându-1 apoi într-o altă direcţie. Pe urmă, răsuflând uşurat, Dick o zbughi în întuneric, iar în ziua următoare părăsi oraşul, îmbarcându-se pe un vapor cu destinaţia America de Sud şi bucurându-se că, în sfârşit, nu va mai fi în apropierea lui Tode
Bryan.
Dick nu greşise gândind că Theo îl căuta, dar se înşela amarnic în ce priveşte scopul pentru care era căutat. Theodore era cu totul pregătit acum să se supună acelei porunci pe care domnul Scott i-o arătase şi să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a „răsplăti răul cu bine". El era sigur că Dick şi ceilalţi nu doar îl bătuseră, ci îl şi jefuiră, dar, de asemenea, simţea că trebuie să uite totul şi să găsească o cale de a le arăta bunătate. Totuşi, deşi Theo încerca mereu să dea de el, Dick reuşi să se ţină la distanţă cât timp rămase în oraş. După ce Dick se îmbarcă, un băiat i-a spus lui Jimmy unde plecase fratele său şi astfel veştile ajunseră la urechile lui

Theodore.
După întoarcerea sa de la casa păstorului, Theo avusese puţine momente de odihnă, dar după pierderea celor cinci dolari, el munci de dimineaţa până seara târziu, ca să recupereze suma de bani. Deveni mai tăcut şi mai gânditor, iar când era singur, gândurile sale se îndreptau aproape mereu spre ziua fericită când va privi încă o dată chipul blând al păstorului.
O *să-i povestesc tot,* îşi spunea el, *cum am văzut-o pe doamna Russel scăpând poşeta şi cum m-am furişat*
sub trăsură şi-am şterpelit-o din noroi şi-am cheltuit banii. O să-i zic tot şi de toate celelalte rele de care-mi amintesc şi-aşa o să ştie ce băiat rău am fost şi-o să-i zic ce rău îmi pare şi cum îl caut peste tot pe Jack Finney ăla şi cum o să continui să-l caut până-l găsesc.
Toate acestea şi mult mai multe plănuia Theodore să i le spună păstorului şi, când se gândea la ele, simţea că nu mai putea aştepta nici o oră, aşa de mult îşi dorea să privească din nou acel chip, care pentru el nu avea seamăn pe pământ, şi să asculte din nou acea voce, care îi făcea inima să vibreze şi să audă cuvintele: Te iert, băiatul meu! Visase de mai multe ori acele momente şi se trezise din somn cu acele cuvinte răsunându-i în urechi: Te iert, băiatul meu! Iar apoi, dându-şi seama că era doar un vis şi se afla tot în camera întunecoasă şi pricăjită, îşi ascundea obrajii umezi în pernă şi încerca să-şi înăbuşe dorul din inima lui singură de băiat.
Nici măcar Nan, care-1 cunoştea mai bine decât oricine, nu ar fi putut ghici cât de mult tânjea inima lui să audă acele cuvinte rostite de pe buzele păstorului.
Dar, încet-încet, în monede de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi, Theodore izbuti să pună deoparte alţi cinci dolari. El ştia exact cât strânsese, dar când aduse şi ultima monedă de zece cenţi, atât el, cât şi Nan, îi numărară din nou, ca să fie siguri. Nu greşiseră. Erau treizeci şi şapte de dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Băiatul inspiră adânc şi bucuros, uitându-se la Nan, cu ochi strălucitori şi cu obrajii arzând:
— Mâine, Nan, pot să-1 văd.
— Nu fii chiar atât de bucuros, Theo! Mă tem că se va întâmpla ceva, spuse Nan, privindu-1 neliniştită.
— Nu te teme! N-am de gând să fiu iar jefuit, strigă băiatul.
Apoi se uită la hainele sale ponosite şi încercă să-şi tragă în jos mânecile jachetei, adăugând gânditor:
— Crezi c-arăt destul de bine cât să merg acolo, Nan? Am vrut să-mi cumpăr o cămaşă, da' nu am mai putut amâna să-1 văd.
Opinia personală a lui Nan era aceea că pentru păstor, atunci când va vedea chipul lui Theo, ţinuta pe care acesta o va avea va fi de mică importanţă. Ea răspunse repede:
— Arăţi destul de bine, Theo. Nu-ţi face griji! Fata strânse banii şi-i aşează înapoi în cutia în

care fuseseră păstraţi, iar băiatul merse până la patul unde dormea bebeluşul.
— Mi se pare că-i cam palid, nu crezi, Nan? remarcă el neliniştit.
Nan aruncă o privire îngrijorată spre feţişoara micuţă şi slăbuţă şi clătină din cap:
— Nu creşte puternic,aşa cum speram, răspunse ea tristă.
— Ei, las' c-o să fie puternic cân[1] o să se-ncălzească afară şi o să-1 poţi scoate mai des din
177,
casă, spuse băiatul, apoi se retrase în camera lui.
Ziua următoare se grăbi cât putu de mult să-şi termine treaba la tarabă, ca să ajungă imediat acasă şi să se pregătească de vizită. Acum îşi păstra întotdeauna faţa şi mâinile cât se putea de curate. Poate că părul lui ar fi arătat mai bine dacă ar fi avut un piepten sau o perie cu care să-1 aranjeze, dar acestea erau obiecte de lux, pe care s-a abţinut să şi le cumpere până avea să restituie întreaga datorie.
Totuşi, astăzi, când merse la Nan ca să ia banii, ea îi oferi pieptenele ei şi-1 ajută să-şi aşeze părul încâlcit şi des într-o oarecare ordine. Chiar şi după aceea, încă se mai privi îndoielnic. Hainele sale încă mai arătau foarte zdrenţăroase deşi Nan le peticise cu atenţie, iar pantofii lui arătau şi mai rău decât ţinuta sa, deşi fuseseră lustruiţi cât de bine se putea. Plătise un sandviş şi două gogoşi pentru acel lustru.
— Arăţi destul de bine, Theo, îi spuse Nan. Mai mult decât destul de bine. Acum du-te şi, oh, sper să fie bine!
— Ştiu că va fi, strigă băiatul bucuros, în timp ce-şi ascundea cu grijă banii într-un buzunar interior. Oh, Nan!
El o privi radiind de fericire şi-i transmise şi ei acea stare. Apoi o luă la fugă, iar Nan rămase în pragul uşii, privindu-1 cum cobora scările, urmat îndeaproape de nedespărţitul său camarad, Tag.
Micuţul de el! Chiar e palid, îşi spuse Nan când
178 <
se întoarse în cameră. E *ciudat cât de mult îl iubeşte pe păstoru' ăla şi ce băiat diferit e acum, de când s-a întors acasă. Nu ştiu cum se poate abţine acel păstor să nu-l iubească şi el. Oh, sper din toată inima să nu se întâmple nimic care să-i strice vizita. A aşteptat-o atâta*
timp.
Aşa de ocupate îi erau gândurile băiatului cu bucuria care îi stătea înainte, încât simţea că pluteşte în timp ce alerga printre străzile aglomerate, fără să observe nimic din jurul lui. Cu cât se îndepărta de oraş, mulţimea se diminua, iar, când ajunse pe strada unde locuia păstorul, trecătorii erau foarte
puţini.
în sfârşit putea vedea casa. în câteva minute va fi în dreptul ei. Apoi,

dintr-odată, nerăbdarea sa plină de bucurie se spulberă şi începu să-şi facă griji.
Dacă Brown nu-l va lăsa să intre, se gândi el, *sau dacă păstorul va refuza să-l vadă sau să-i asculte*
povestea?
Odată cu aceste gânduri care năvăleau în mintea sa, pasul alergător îi încetini şi, pentru un moment, fu tentat să se întoarcă. Oricum, doar pentru un moment. Ştia că păstorul nu va refuza să-1 vadă, iar în ce-1 priveşte pe Brown, dacă va refuza să-1 lase înăuntru, va merge la uşa servitorilor şi va întreba de doamna Martin.
Gândindu-se la toate acestea, deschise poarta de oţel şi înainta spre scări.
— Stai aici, Tag! Şezi, băiete! îi ordonă el, iar
179,
câinele, supus, se aşeză pe scări, ţinându-şi ochii aţintiţi spre stăpânul său, în timp ce acesta sună la uşă.
Theo aproape că-şi putea auzi bătăile inimii în timp ce aştepta la uşă. Dintr-odată, uşa se deschise şi apăru Brown, privindu-1 cu asprime.
— Ia spune, ce vrei? întrebă brusc bărbatul.
— Vreau... Nu mă recunoşti, Brown? Vreau s-o văd pe doamna Martin.
Vocea băiatului suna răguşit de emoţie şi, cumva, simţea că nu putea rosti numele păstorului în faţa lui Brown, care îl privea cu atâta răceală.
— O, deci vrei s-o vezi pe doamna Martin, nu? Ei bine, cred că ai avut tupeu să vii aici după ce ai plecat aşa cum ai plecat, tună Brown.
El ţinea uşa în aşa fel încât băiatul să nu poată intra şi părea că e destul de aproape să i-o trântească în nas.
— Oh, te rog, Brown, lasă-mă să intru, se rugă băiatul pe un ton de ţi se rupea inima, aşa că Brown se lăsă înduplecat - oricum, el nu era nici pe jumătate atât de sever precum părea.
îi răspunse în silă:
— Na, intră dacă trebuie, şi-o să văd dacă doamna Martin vrea să te vadă.
Cu ochii sclipindu-i de bucurie, Theodore intră.
— Vino ! îl chemă Brown, privind peste umăr, iar băiatul îl urmă până în camera menajerei.
Uşa era deschisă, iar doamna Martin stătea la fereastră, cu un ziar în mână. îşi ridică privirea
pe deasupra ochelarilor când silueta înaltă a lui Brown se profila în pragul uşii ei.
— Doamnă Martin, acest băiat spune că doreşte să vă vadă, anunţă el şi apoi se întoarse indiferent la propriile îndatoriri.
Doamna Martin îşi scoase ochelarii şi spuse:
— Intră, băiete şi spune-mi ce doreşti!
Theo păşi încet spre ea, sperând că îl va recunoaşte, dar aceasta nu-1

recunoscu. Chiar fusese de mirare că Brown îl recunoscuse, aşa de diferit arăta în hainele ponosite şi jerpelite, faţă de cavalerul frumos aranjat a cărui plecare neaşteptată îndurerase atât de mult inima bună a menajerei.
— Nu mă cunoaşteţi, doamnă Martin? se bâlbâi băiatul întristat când se opri în dreptul scaunului
ei.
— Nu, sunt sigură! Vai, doar nu vrei să spui că tu eşti băieţaşul nostru surdo-mut! se miră buna femeie, uitându-se cu atenţie în ochii gri, care erau aţintiţi, plini de dor, într-ai ei.
— Da, sunt băiatu[1] rău cu care aţi fost aşa de bună, da[1] merg pe calea dreaptă de când am fost aici, doamnă Martin, răspunse el cu seriozitate. Chiar aşa fac!
— Dumnezeu să te binecuvânteze, copile! strigă buna femeie, ridicându-se în grabă şi apucând mâinile băiatului într-ale sale. Sunt sigură că aşa faci. Cred că recunosc o faţă de om rău atunci când văd una şi în niciun caz nu arată ca a ta. Stai jos, dragul meu şi povesteşte-mi totul!

în foarte puţine cuvinte, Theo spuse istorisirea, fără să încerce să se scuze cu ceva. Menajera îl ascultă cu multă atenţie, punând câte o întrebare când şi când şi citind pe faţa lui confirmarea a tot ceea ce spunea. Nu spuse prea multe despre păstor, dar cele câteva cuvinte pe care le rosti şi privirea pe care o avea când le rostea îi dovediră menajerei că, fără să-şi dea seama, păstorul câştigase foarte mult din inima băiatului şi astfel propria ei preocupare pentru băiatul lipsit de prieteni se adânci.
Când povestea lui se încheie, ea îşi şterse ochii şi spuse încet:
— Şi când te gândeşti că tu ai muncit toate săptămânile astea ca să câştigi banii ăia! Vai, ce fericit va fi păstorul! El a spus mereu că tu eşti un băiat bun.
— Oh, da? strigă Theo, cu faţa radiindu-i de bucurie. Mă temeam că nu a gândit despre mine decât cât de rău am fost, când a aflat cum l-am înşelat.
— Nu, nu! dezaprobă doamna Martin. A suferit foarte mult când ai plecat aşa deodată şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să te găsească, dar, vezi tu, nu ştia unde să te caute.
— A încercat să mă găsească, doamnă Martin? Oh, sunt aşa de fericit! Şi pot să-1 văd acum, vă rog?
Vocea băiatului tremura de nerăbdare în timp ce vorbea.
Chipul blând al menajerei era copleşit de simpatie şi milă când spuse:

—Vai, băiatul meu, dar nu ştiai? Păstorul e în California. A plecat acum o săptămână şi va sta trei
luni.
Toată bucuria întipărită pe chipul băiatului se stinse când auzi aceste

cuvinte. Nu spuse nimic, dar se întoarse într-o parte şi-şi şterse repede ochii cu mânecile. Doamna Martin îi puse încet mâna pe
umăr.
— îmi pare rău, îi spuse ea. Şi lui îi va părea rău că nu a fost când ai venit aici. O să-i scriu şi-o să-i
spun.
Băiatul rămase tăcut. Simţea că era peste puterile lui să suporte o astfel de veste. îi trecu prin minte de mai multe ori că păstorul ar fi putut fi plecat, iar acum nu exista nicio şansă să-1 mai vadă timp de trei luni lungi. Pentru băiat părea o eternitate. Şi când te gândeşti că era acolo, acasă, în urmă cu o săptămână!
Dacă nu mi-ar fi furat ăia cinci dolari, puteam să-l văd săptămâna trecută, îşi spunea băiatul, copleşit de gânduri amare, legate de Dick Hunt. într-un sfârşit se întoarse din nou cu faţa spre menajeră ai cărei ochi se umplură imediat de lacrimi la vederea înfăţişării schimbate a băiatului. Scoase din buzunarul jachetei sale micul teanc de bani şi i-1 întinse menajerei, spunând pe un ton jos şi nelalocul lui:
— O să-i trimiteţi lui şi-o să-i ziceţi, nu?
— O să-i scriu tot ce mi-ai povestit, repetă menajera. Nu fii descurajat! O să vrea să te vadă de
îndată ce va ajunge acasă. Ştiu că va vrea. Spune-mi unde locuieşti, ca să-i trimit vorbă unde să te caute. Cu vocea stinsă, băiatul îi spuse strada şi numărul, iar ea notă adresa pe o bucată de hârtie.
— Nu uita, Theodore, o să-i scriu păstorului tot ce mi-ai povestit şi cum încerci să-1 găseşti pe băiatul ăla, Finney, şi cum îi ajuţi pe alţii, aşa cum l-ai văzut făcând pe el, îl încuraja buna femeie, ştiind instinctiv că aceste cuvinte vor aduce alinare băiatului în marea lui dezamăgire.
Se lumină puţin la auzul cuvintelor ei, dar spuse scurt:
— Da, spuneţi-i, apoi plecă plin de întristare. Doamna Martin rămase, uitându-se după el,
cum mergea încet pe stradă cu mâinile în buzunare şi cu ochii în pământ, în timp ce Tag, conştient că se întâmplase ceva rău, se ţinea după el, cu urechile lăsate şi cu coada între picioare.
Zi-mi tu mie dacă ăla e un băiat rău! îşi spunea buna femeie. *Eu ştiu mai bine! Nu-mi pasă ce a spus domnul Gibson ăla. Oricum, nici eu nu am pus prea mare preţ pe domnul Gibson. întotdeauna avea ceva de spus împotriva oricărei persoane de care păstorul era interesat. Na, ar fi trebuit să-i spun lui Theodore că de fapt Gibson nu a fost decât un înlocuitor şi că a trebuit să plece când adevăratul secretar s-a întors, după ce s-a făcut sănătos. Mă doare inima când mă gândesc la cum s-a schimbat la faţă sărăcuţul băiat când i-am spus că păstorul e plecat. Ei bine, e o lume de dezamăgiri!* Oftând plecă de la fereastră.

Nan stătea cu Frăţiorul în braţe în balansoar, când Theodore deschise uşa.
— Oh, Theo, ce s-a întâmplat? Ce este? vru ea
să ştie când îl văzu.
El se aşeză pe un scaun şi-i povesti, în câteva cuvinte, cum decursese vizita lui.
— Oh, îmi pare rău! exclamă ea. Şi pare aşa de greu de suportat când te gândeşti că l-ai fi putut vedea pe păstor dacă nu ai fi pierdut cei cinci dolari.
Băiatul oftă, dar nu spuse nimic. Nu putea vorbi despre asta atunci, aşa că se ridică şi plecă.
/e.185

CAPITOLUL 11
«\

Noua afacere a lui Theo

Theodore coborî agale scările şi se opri pe treptele de afară, cu mâinile în buzunare, privind absent într-o parte şi-n alta a străzii. Vizavi, se afla
0 altă clădire cu camere de închiriat, iar pe treptele acesteia stătea o fată de zece sau unsprezece ani, cu un bebeluş în poală. Bebeluşul scâncea încontinuu, dar fata nu-i dădea nicio atenţie. Ea stătea cu capul rezemat de clădire şi părea că nu observă nimic în jurul ei.
Theodore o privea absent. încă mai era cu gândul la marea lui dezamăgire, la sfârşitul trist al speranţelor şi dorului său de pe parcursul atâtor săptămâni. I se părea că nu mai are nicio perspectivă, nimic pentru care merita să lucreze. Apoi, dintr-odată, îl străfulgerară cuvintele pe care
1 le adresase păstorul unui bărbat care-1 vizitase într-una din zile, împovărat de o mare tristeţe.
— Viaţa mea e ruinată, spuse atunci bărbatul. Toate speranţele şi planurile mele sunt distruse. Ce să fac?
Păstorul îi răspunsese:
— Fiule, trebuie să uiţi de tine însuti şi de speranţele şi planurile tale spulberate şi să te gândeşti la alţii. Fă ceva pentru altcineva şi continuă să faci aşa!
Cre' că aşa mi-ar spune şi mie acum, se gândi băiatul. *Mă-ntreb ce pot să fac? Aş putea merge la Tommy O'Brien. Cre' că el e bucuros să vadă aproape pe oricine.*
Se întoarse şi urcă din nou scările încet şi fără nicio tragere de inimă. Nu dorea să-1 viziteze pe Tommy O'Brien. Nu dorea să-1 vadă chiar atunci, dar, totuşi, se îndreptă spre uşa lui. Cu cât se apropia, auzea din ce în ce mai tare nişte femei certându-se şi strigând unele la altele şi un bebeluş

plângând. Bătu la uşă, dar gălăgia continuă, aşa că, după un moment, deschise şi intră înăuntru.
Toate cele trei femei care locuiau acolo stăteau în picioare cu ochii arzându-le şi pline de mânie, fiecare dintre ele contrazicându-se cu celelalte două. Trei sau patru copilaşi înspăimântaţi stăteau ghemuiţi într-un colţ, iar un bebeluş plângea nebăgat în seamă pe podea, pentru că mama lui era prea ocupată să se certe ca să mai acorde vreo atenţie copilului ei.
Femeile se uitară cu indiferenţă la Theodore când acesta intră înăuntru, dar continuară gâlceava gălăgioasă. Theo se îndreptă spre patul lui Tommy. Micul băiat bolnav îşi puse perna peste cap şi o presa pe urechi pentru a atenua zgomotul din
încăpere.
— Lasă-mă-n pace! ţipă el, când Theodore
încercă să-i ridice perna de pe cap.
Chipul îi era încărcat de durere şi avea cearcăne mari pe sub ochi. Pe chipul băiatului era întipărită atâta suferinţă şi epuizare încât inima lui Theodore fu copleşită de milă. Apoi Tommy deschise ochii şi când văzu cine îi dăduse la o parte perna, un zâmbet slab apăru pe buzele sale vineţii.
— Oh! strigă el. Tu eşti! Credeam că-i una din ele. Nu le poţi face să se oprească, Tode? S-au dondănit toată ziua. In timp ce vorbea, se uita la femeile gălăgioase.
— De ce se ceartă? vru să ştie Theo.
— Că doamna Carey zice că bebeluşul doamnei Green are ochii în cruciş. Doamna Green s-a supărat aşa de tare, că de atunci, se tot ceartă din cauza asta şi au lăsat bebeluşul să ţipe singur, acolo pe podea, micuţul de el... suspină Tommy obosit.
Apoi faţa i se însenină când întrebă:
— De ce-ai venit aici, Tode?
— Doar ca să vorbesc puţin cu tine, răspunse Theo. Cre' că te-ai săturat de numa' să stai acolo întins tot timpu', nu, Tommy?
Compasiunea pe care nu se aştepta să o primească, dar pe care o citi pe faţa şi în vocea băiatului, atinseră inima micuţului infirm. Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi puse una din mânuţele slabe peste mâna puternică şi aspră a musafirului său, în timp ce răspunse:
— Oh, tu nu ştii, nu ştii cum e... Tode. Cre' că să mori nu e nici pe jumate' aşa de rău cât e să trăieşti aşa. Ea vrea să mor. Şi-mi zice asta de multe ori, spuse el, arătând cu capul spre mătuşa lui, care era una dintre femeile din cameră. Şi eu vreau mai bine să mor decât să continui cu aşa o viaţă.
— Te-a văzut vreodată un doctor, Tommy? întrebă Theo, pierzându-şi pe moment cumpătul, când realiză vag cum ar fi să ai înainte un astfel de

viitor.
— Nu. Ea zice că nu are bani de doctori, răspunse băiatul cu sobrietate.
— O să... începu să zică Theodore, apoi se opri gândind că nu e înţelept să îi dea micuţului speranţe pe care nu le-ar fi putut realiza şi schimbă ceea ce dori să spună, zicând doar: O să văd dacă găsesc vreun doctor care să vină fără plată. Cre' că tre' să fie măcar unu'. Ştii să citeşti, Tommy?
Băiatul bolnav dădu din cap că nu.
— Cum să ştiu? răspunse el. Nu-i nimeni să-mi arate.
— Mă-ntreb dacă n-aş putea să-ţi arăt eu, spuse Theo gânditor. Oricum, pot să-ţi arăt literele şi asta-i mai bine decât nimic.
Lângă pat, pe podea era o bucată de ziar rupt. El o ridică şi-i arătă lui Tommy literele A, O şi S. Cât timp micul infirm învăţă cu atenţie acele trei litere, reuşind să le arate de fiecare dată pe bucata de ziar, femeile încetară cearta. Doamna Green îşi ridică bebeluşul de pe podea şi-1 hrăni, iar celelalte
două, cu privirile aspre, se întoarseră la treburile pe care până atunci le neglijaseră.
— Oh! Tre' să pleci? întrebă Tommy, când Theo se ridică de pe pat. Oricum, ai fost aşa de bun că ai venit! Când mai vii să mă înveţi alte litere?
— O să-ţi arăt câte una în fiecare zi dac-o s[1] am timp. Aşa o să ştii toate literele mari de tipar în trei săptămâni şi unele din cele mici care sunt la fel ca literele mari. Vezi să nu le uiţi pe cele trei!
— N-o să le uit. O să le repet de-o sută de ori până mâine, spuse cu bucurie micuţul şi-1 urmări nerăbdător cu privirea pe noul lui prieten până când se închise uşa în urma lui.
în ce-1 priveşte pe Theodore, în timp ce cobora din nou scările, se simţea de parcă jumătate din propria lui povară fusese luată de pe inima sa.
O să ies un minut afară înainte de cină, îşi spuse el. *Ce aer închis era în camera aia! Cre' că şi ăsta-i un lucru care-iface rău Iu' Tommy!*
Merse iute în jurul a două sau trei grupuri de case înşirate între trei sau patru străzi şi, în timp ce se întorcea acasă, o văzu din nou pe fata aceea cu bebeluşul, în acelaşi loc în care erau în urmă cu o oră. Bebeluşul nu mai plângea, dar începu din nou, când Theo trecu prin dreptul lor. Se opri şi se uită la ei. Privirea fetei se opri asupra feţei lui, lipsită de strălucire şi fără expresie.
— De ce plânge? E bolnav? vru să ştie băiatul, arătând spre bebeluş.
Fata dădu din cap că nu.

— Atunci ce-are?
— I-e foame!
Fata rosti cuvintele cu o voce stinsă, ca şi cum nu ar interesa-o.

— Unde-i mama ta? continuă băiatul.
— Moartă.
— Şi tata?
— Beat.
— Nu-i nimeni s-aibă grijă de voi? Din nou fata dădu din cap că nu.
— N-aţi avut nimic de mâncare azi? -Nu.'
— Ce-aţi mâncat ieri?
— Nişte coji de pâine de pe stradă. Pleacă şi lasă-mă-n pace! Suntem aproape morţi şi-mi pare bine, mormăi fata pe un ton jalnic.
— Dă-mi bebeluşu' acela şi hai cu mine! O să-ţi dau eu ceva să mănânci, spuse băiatul şi, în timp ce fata se uita la el nevenindu-i să creadă, cu o bucurie nesigură, el luă şalul şi bebeluşul şi se grăbi să ajungă la camera lui Nan, urmat de fata care se ţâra încet după el.
Nan se uita întrebătoare şi aproape îngrozită la cei doi străini pe care Theodore îi aduse în grabă înăuntru, dar nu avu prea mult timp să se gândească, pentru că băiatul spuse imediat:
— Sunt pe jumate' morţi de foame, Nan. Tre' să le dăm ceva să mănânce.
Când ea văzu faţa mică şi chinuită a bebeluşului, nu ezită nicio clipă, ci încălzi repede nişte lapte
şi-l hrăni pe micuţ, în timp ce fata devoră pâinea, laptele şi carnea care-i fuseseră oferite, cu o poftă care întărea ceea ce spusese.
Apoi, înviorată de mâncare, îşi spuse trista-i poveste, vechea poveste a unui tată beţiv care-şi cheltuia tot câştigul la cârciumă, lăsându-şi copiii fără mamă în voia sorţii. Inima lui Nan se umplu de durere când ascultă, iar chipul lui Theodore era foarte serios. Când fata plecă cu copilaşul în braţe, Theo spuse pe un ton grav:
— Nan, tre' să câştig mai mulţi bani.
— Cum? vru să ştie Nan. Deja munceşti din
greu, Theo.
— Tre' să muncesc şi mai mult, Nan. Nu pot suporta să văd oameni cum mor de foame şi să nu-i ajut. O să plătesc pentru ce-au mâncat cei doi.
Nan îl privi cu reproş:
— Nu crezi că vreau şi eu să ajut? i-o întoarse ea. Crezi c-am uitat masa pe care mi-ai dat-o mie şi
Frăţiorului?
— Aia n-a fost nimic. Oricum, tu ai făcut mult mai multe pentru mine decât am făcut eu vreodată pentru tine, răspunse băiatul, cu seriozitate. Da', Nan, cum pot oare oamenii bogaţi să ţină banii pentru ei, când sunt alţi oameni, bebeluşi, Nan, care mor de foame chiar aici, în oraş?
— Cred că oamenii bogaţi nu au aflat despre aceşti oameni, răspunse fata, căzând pe gânduri, în timp ce pregătea masa pentru cină.
— Tre' să vorbesc despre asta cu domnu' Scott, hotărî Theo şi-şi trase scaunul aproape de masă.

— Obişnuieşti să vorbeşti despre toate de-acum cu domnu' Scott, nu, Theo?
— Aproape despre toate. El e ca mătasea. Aşa-i domnu' Scott. Spune mereu adevăru', da' nu-i ca...
El îşi lăsă propoziţia neterminată, dar Nan ştia la cine se gândise.
în după-amiaza zilei următoare, Theodore se plimba agale pe străzile comerciale, fiind atent la orice eventuală ocazie care i-ar putea creşte veniturile. Hoinări, luând la rând fiecare bloc, până când obosi şi se descurajă. într-un final, se aşeză pe nişte trepte de piatră înalte ca să se odihnească puţin, iar, în timpul cât rămase acolo, un băiat de culoare ieşi din clădire. El avea în mâini o cutie de tinichea şi nişte cârpe şi începu să cureţe cu încetinitorul balustradele de alamă ale scărilor. Theodore intră în vorbă cu el, la început cu indiferenţă, dar mai apoi cu un interes crescut, pe măsură ce băiatul bombănea tot mai mult despre munca lui.
— N-am de gând să mai curăţ balustradele astea vechi de prea multe ori, se plânse el. E prea multă muncă. Găsesc eu un loc cu mai puţină treabă şi unde nu-s alămuri de lustruit şi-atunci o să plec. Toţi băieţii de serviciu urăsc să lustruiască alămuri.
— Cu ce le cureţi? vru să ştie Theodore. Băiatul îi arătă cutia de tinichea.
— E asta şi cârpe moi. Ia spune, vrei să-ncerci? Rânjea în timp ce vorbea, dar, spre surprinderea
lui, oferta îi fu acceptată:
— Dă-mi cârpele tale! ceru Theo şi se apucă de frecat şi lustruit energic, până când balustrada dintr-o laterală a treptelor strălucea ca aurul.
— Da' tu chiar ştii să cureţi! exclamă băiatul negru care stătea degeaba pe treapta de sus, uitându-se fericit la ceea ce făcea Theo. Acum treci şi la cealaltă balustradă!
Dar Theodore lăsă jos cârpele.
— Ajunge! răspunse el. Ţi-am făcut jumate' din treabă, restu' poţi face tu.
— Oh, haide, termină treaba! protestă puştiul. Nu-i corect să n-o faci pen' c-ai făcut-o p' aia să lucească aşa... O să trebuiască să pun mai multă pastă de lustruit ca să se potrivească una cu alta.
Dar Theodore doar zâmbi şi plecă, spunându-şi: *Mai degrabă să mă gândesc că asta va merge a'ntăial*
Merse direct la un magazin şi întrebă dacă au pastă pentru curăţat alămuri şi cumpără o cutie. Apoi se întrebă de unde ar putea face rost de nişte cârpe curate.
Poate are doamna Hunt câteva, se gândi el, şi *oricum vreau să mă-ntâlnesc cu Jim.*
Aşa că goni spre casă cât îl ţinură picioarele.
Buna doamnă Hunt încă mai era puţin rece faţă de Theodore, deşi văzuse cu ochii ei cât de statornic şi muncitor era acum şi cât de mult se schimba în bine în toate, dar nu reuşise să treacă peste prima impresie despre el,

bazată nu doar pe felul cum arăta şi pe felul cum se purtase când îl cunoscuse
^195

prima dată, dar şi din cauza relelor pe care le spunea Dick acasă despre el. Acum că Dick o luase aşa de rău, mama lui era foarte îndurerată mereu şi îi era greu uneori să se bucure, aşa cum ştia că ar fi trebuit de fapt, de schimbarea considerabilă în bine, care se produsese în viaţa acestui băiat.
— Jim i-acasă? întrebă Theodore, când doamna Hunt deschise uşa în urma ciocănitului băiatului.
— Da. Ce doreşti, Tode? interveni Jimmy, înainte ca mama lui să poată răspunde.
— Poţi să nu mergi la şcoală mâine? întrebă Theo.
— Nu, nu poate şi tu n-ar trebui să-1 aţâţi să nu meargă, interveni mama, imediat.
— Oh, haide mama, aşteaptă s-auzi ce vrea! protestă Jimmy, în ochii căruia Theo era exact aşa cum ar trebui să fie.
— Am nevoie să aibă grijă de taraba mea mâine, spuse Theodore. Tre' să mă ocup de altceva. Sunt mulţi băieţi care ar vrea să se ocupe de tarabă pentru mine, da' vedeţi, nu pot s-am încredere-n ei, da' pot să am în Jim de fiecare dată.
Jimmy se simţi tare mândru.
— Oh, mama, lasă-mă să merg! se rugă el cu nerăbdare. E vineri şi oricum n-avem prea multe de făcut vinerea la noi la şcoală.
— Biiiine! Cred că poţi să lipseşti de la şcoală, dar doar de data asta, spuse doamna Hunt rar, fiind deplin conştientă de cât de bine îi făcea lui Jimmy aşa o atitudine prietenoasă din partea lui
Theo.
Ea recunoscu abilităţile pe care le avea Theodore în afaceri şi ar fi fost mai mult decât fericită să-1 vadă pe băiatul ei ocupându-se de ceva asemănător. Era chinuită de îngrijorarea ca nu cumva Jimmy să devină leneş şi plin de vicii, asemenea lui Dick.
— Bine-atunci! spuse imediat Theodore. Să fii gata la şapte să mergi cu mine, Jim, şi-o să te ajut să pregăteşti toate pentru tarabă, înainte să plec. Oh, doamnă Hunt, mai este un lucru. N-aveţi cumva nişte cârpe vechi, curate?
— Pentru ce?
— Orice fel de bumbac alb şi moale sau flanel sunt bune, replică băiatul înadins pentru a nu-i da un răspuns la întrebarea ei. Dacă-mi daţi, bineînţeles că vă plătesc pentru ele.
— Cre' că nu-s chiar aşa de avară să fac bani din orice, spuse supărată doamna Hunt. Le vrei acum?

— Vin să le iau după cină, răspunse băiatul, gândindu-se că este mai bine să ştie sigur că le are, decât să şi le procure dimineaţa.
Când bătu la uşa ei în acea seară, mai târziu, doamna Hunt avea cârpele pregătite pentru el, iar în dimineaţa următoare, Jimmy aştepta pe hol, când Theo ieşi din camera lui Nan cu coşul lui mare, iar apoi, cei doi băieţi se îndreptară spre tarabă, cărând coşul împreună. De îndată ce conţinutul coşului fu aranjat cât de atractiv se putea pe taraba acoperită cu muşama curată ca marmura albă şi ceaiul fu pregătit şi gata să fie servit, Theo
îi înmâna lui Jimmy doi dolari în monede de zece cenţi, cinci cenţi şi un cent, ca să aibă pentru rest şi plecă, ţinând cutia cu pastă în buzunar şi sulul de cârpe sub braţ.
Jimmy îl urmări cu privirea până îl pierdu din vedere, apoi, cu un mândru simţ al responsabilităţii aşteptă apariţia clienţilor lui.
Theodore merse repede până la străzile cu afaceri, unde erau cele mai frumoase magazine şi birouri. Apoi încetini pasul, păşind încet, pentru a se uita cu atenţie la fiecare clădire până ajunse în dreptul uneia care avea şase inscripţii pe plăci de alamă pe peretele din faţă.
Aici e-un loc bun unde să fac o încercare, îşi spuse el.
Intră în primul birou de la parter şi întrebă cât de politicos ştia el:
— îmi daţi voie să lustruiesc plăcile de alamă cu inscripţii, pentru dumneavoastră?
In biroul din afară erau câţiva tineri. Unul dintre ei răspunse nepăsător:
— Sigur că da! Lustruieşte-le, băiete, să vedem dacă faci o treabă bună.
— O să fac, dom'le, răspunse Theodore plin de voioşie şi se puse pe treabă cu conştiinciozitate.
în ultimul timp fusese o vreme umedă, iar plăcile erau foarte afectate şi decolorate. A fost nevoie de multă muncă grea şi insistentă de frecare, timp de aproape o oră, pentru a le face să strălucească din nou, dar Theodore nu se lăsă până
când acestea nu au început să strălucească şi să sclipească în lumina soarelui de dimineaţă. După ce termină, se întoarse în birou.
— Am terminat, dom'le, se adresă el tânărului cu care vorbise la început. Şi ere' că am făcut o treabă bună. Vreţi să ieşiţi să vedeţi?
— Nu-i nevoie. Dacă tu eşti mulţumit sunt şi eu, răspunse bărbatul, aplecându-se peste birou şi începând să scrie repede.
Theodore aşteptă în tăcere. Tânărul continuă să scrie. într-un final, îşi ridică privirea şi spuse aparent surprins:
— O, eşti încă aici? Mă gândeam că ţi-ai terminat treaba.
— Eu mi-am făcut partea. Aştept să v-o faceţi şi dumneavoastră, replică băiatul.
— Pe-a mea? Aş vrea şi eu să ştiu care-i partea mea? întrebă tânărul pe un ton tăios.

— Să mă plătiţi pentru munca mea, spuse Theo imediat, o umbră întunecându-i faţa.
— Să te plătesc? Ei, asta chiar nu-i frumos din partea ta! Nu ne-am înţeles să-ţi plătesc ceva.
— Dar ştiaţi că mă aşteptam să fiu plătit pentru munca mea, insistă băiatul.
— Te aşteptai! Tinere, tocmai ai primit o lecţie care va merita timpul şi munca pe care le-ai investit, spuse funcţionarul, cu solemnitate. De-acum încolo vei şti mai bine că nu trebuie să mergi doar pe încredere în afaceri. Bună dimineaţa! încheie el, întorcându-se cu spatele la băiat şi apucându-se

din nou de scris.
Theodore se uită de jur împrejurul camerei să vadă dacă nu e nimeni de partea lui, dar doi dintre funcţionarii mai în vârstă se încruntară la stânjeneala lui, iar ceilalţi se prefăceau că nu ştiu despre ce e vorba. îşi dădu seama că fusese înşelat să facă treaba şi că nu avea rost să creeze agitaţie din cauza asta. Oricum, nu era dispus să cedeze fără să protesteze:
— Data viitoare o să am grijă să cad la înţelegere cu un domn, spuse el încet.
Observă doar o mică schimbare în expresia feţei funcţionarului la auzul acestor cuvinte şi, când se întoarse iute să plece, aproape se izbi de un bărbat înalt cu părul grizonat care tocmai intrase.
— Stai puţin, băiete. Nu înţeleg remarca aia a ta. La ce înţelegere o să cazi tu cu un domn?
Tonul autoritar, precum şi expresia evident deranjată care se citea pe faţa unuia dintre funcţionari şi alte expresii de amuzament de pe feţele celorlalţi, deodată îl luminară pe Theodore. Ştiu atunci, instinctiv că acel bărbat era stăpânul acolo, aşa că îi povesti în câteva propoziţii ce se întâmplase.
Domnul ascultă în tăcere, dar observă cu privirea-i perspicace din ochii lui negri faţa îmbujorată a funcţionarului şi zâmbetele colegilor săi.

— E adevărată povestirea acestui băiat, domnule Hammond? întrebă el cu severitate.
Domnul Hammond nu putu să nege.
— A fost doar o glumă, domnule, rosti el cu nelinişte.
— O glumă, nu? replică angajatorul său. Nu-mi plac astfel de glume.
Apoi se întoarse din nou spre băiat şi-l întrebă:
— Cât doreşti pentru că ai curăţat plăcuţele alea?
— Nu ştiu. Tocmai am început afacerea asta şi nu sunt sigur cât ar trebui să cer. îmi puteţi spune dumneavoastră, domnule?
Domnul zâmbi spre chipul tânăr, ridicat aşa de ferm înspre al lui.
— De ce? Nu, răspunse el pe un ton grav, dar având o sclipire în ochi. Cred că omul nostru de serviciu se ocupă de obicei de plăcile noastre de alamă de la intrare.
— Cre' că nu s-a ocupat prea bine, pentru că erau groaznic de murdare, fu remarca băiatului. Mi-a luat aproape o oră să le lustruiesc. Le-aţi observat, dom'le, când aţi intrat?
— Nu, nu le-am observat. Mă duc să le văd acum. Theodore îl urmă pe domn afară, pe scări.
— Ei bine, e evident că ai făcut o treabă foarte bună, spuse domnul. Plăcile astea nu au mai strălucit aşa de când au fost puse aici la început. Sunt într-un mare contrast cu celelalte de pe clădire. Intră înapoi în birou un moment.
Merse din nou la biroul domnului Hammond, urmat şi de data aceasta de Theodore.

L

— Domnule Hammond, spuse domnul încet. Eşti dator să plăteşti pentru gluma ta. Băiatul şi-a făcut treaba foarte bine. Cred că merită jumătate de dolar pentru munca sa.
Fără nimic altceva decât o expresie de bucurie pe faţă, domnul Hammond scoase din buzunar cincizeci de cenţi şi-i dădu lui Theodore, care spuse nu către funcţionar, ci către domnul Harris:
— Mulţumesc, dom'le! iar apoi părăsi biroul. Dar nu părăsi clădirea. Merse la fiecare proprietar al fiecărei inscripţii pe plăcuţă de alamă şi ceru să i se dea voie să le facă pe toate să arate la fel ca ale lui T.S. Harris, pe care tocmai le

lustruise. Domnul T.S. Harris era proprietarul întregii clădiri, iar ocupanţii celorlalte birouri considerară că este înţelept să urmeze exemplul său în această chestiune, aşa că Theodore petrecu toată dimineaţa ocupându-se de plăcuţele de alamă de pe acea clădire şi, cum domnul Harris stabili preţul, el primi douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare plăcuţă. Tocmai termina de lustruit ultima inscripţie, când omul de serviciu descoperi ce se întâmpla. Merse la băiat tare furios, pentru că nu dorea ca nimeni să aibă de-a face cu întreţinerea clădirii decât cei pe care îi angaja el.

— Ia-ţi cârpele şi şterge-o imediat şi să nu îndrăzneşti să mai apari pe-aici! strigă el, mânios.

— Poate domnu' Harris va avea altceva de spus despre asta... replică Theodore rece, pentru că înţelese, mergând de la un birou la altul că era

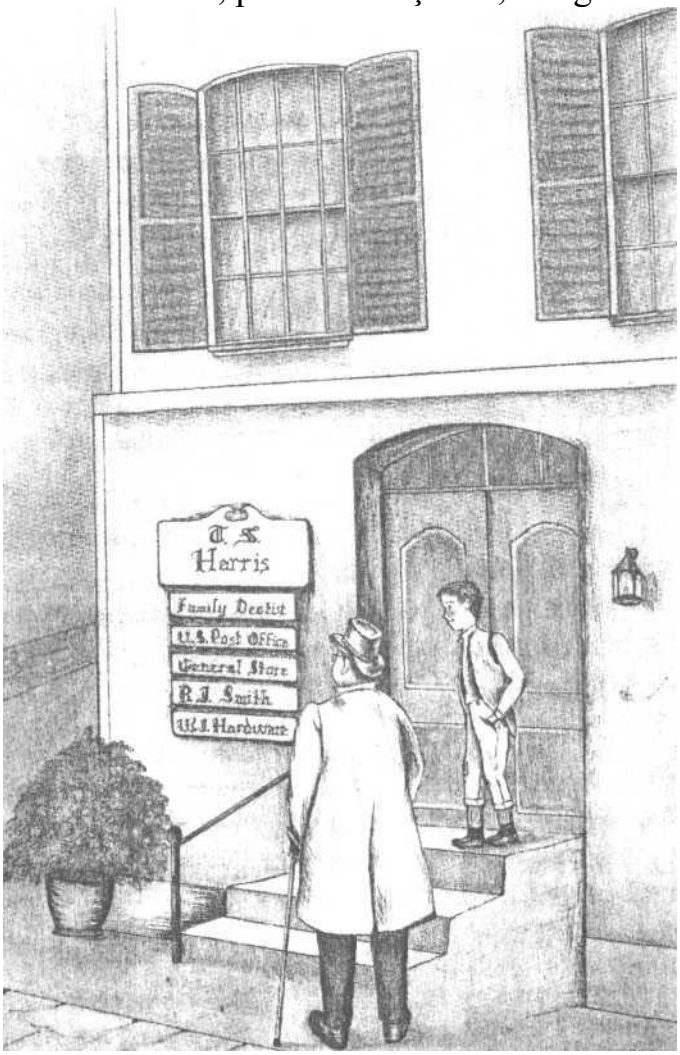

literă de lege cuvântul domnului Harris în acea clădire. Apoi adăugă pe un ton mult mai prietenos:

— Uitaţi aici, dom'le. Dumneavoastră sunteţi prea ocupat ca să mai curăţaţi şi plăcuţele astea. Tre' să angajaţi pe cineva să facă asta şi nu e nimeni care să o facă mai bine şi pentru mai puţini bani decât mine.

Vreau să fac din lustruitul plăcuţelor de alamă din împrejurimi o afacere regulată şi, dac-o să mă susţineţi şi-o să mă ajutaţi să fac o înţelegere şi cu ceilalţi şefi de pe-aici, o să vedeţi că nu veţi avea nimic de pierdut.
încruntarea ameninţătoare de pe faţa îngrijitorului păli încet, pe măsură ce băiatul rostea acele cuvinte. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să fie considerat un om cu influenţă, iar Theodore fusese întotdeauna aşa de perspicace că nici nu se putea să folosească o tactică mai bună care să transforme atât de repede şi de eficient un duşman într-un prieten precum aceasta, tactică pe care Theo o nimeri pur şi simplu din întâmplare.
Bărbatul merse pe trotuar şi privi inscripţiile cu un aer critic:
— Ei bine, răspunse el rar. Nu o să neg că ţi-ai făcut bine treaba. Da. Ceva mai bine decât oricare altul din băieţii leneşi pe care i-am angajat până acum şi, dacă vrei să te ocupi de asta de-acum încolo, pot să-ţi dau ţie treaba asta la fel cum aş putea s-o dau la oricine. Bineînţeles, cum ziceai şi tu, nu-i locul meu să fac treabă de servitor, cum e asta de lustruit alămuri.
— Sigur că nu, consimţi prompt Theo.
— Da[1], continuă bărbatul, dacă o să pun vorbă pentru tine la îngrijitorii din celelalte clădiri de pe-aici şi să-ţi fac rost de mulţi clienţi, sigur că am dreptul să aştept un fel de comision din câştiguri, ca să spunem aşa...
— Oh, replică Theodore, neînţelegând ce vrea să spună. Ce-i un comision?
Bărbatul îi explică.
— Şi la ce comision vă aşteptaţi? întrebă Theo. îngrijitorul făcu un calcul mintal. Aici, pe
clădirea asta, băiatul a lustruit şapte inscripţii. Asta înseamnă un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi câştigaţi într-o dimineaţă. Bineînţeles că nu va câştiga prea des atât de mult de pe o singură clădire, dar bărbatul înţelese că existau posibilităţi bune în acest fel de muncă.
— Să spunem zece la sută, zece cenţi din fiecare dolar câştigat? încercă el, aruncându-i o privire ascuţită lui Theo.
— Vreţi să spuneţi zece la sută din toată munca pe care o să o am prin dumneavoastră? replică
Theo.
— Oh, nu, din toată munca de felu' ăsta pe care-ai s-o faci. N-ar mai fi corect, devreme ce ai început prin mine.
— Nu chiar! Am început singur şi n-o să fac aşa o înţelegere, răspunse decis Theo. Sunt dispus să vă dau zece la sută din ce voi obţine prin dumneavoastră, nici un cent în plus. Vedeţi că

m-am decis să fac treaba asta fie că mă ajutaţi, fie că nu, adăugă el încet.
îngrijitorul îşi dădu seama că fusese prea lacom şi se grăbi să schimbe pretenţiile, ca să nu piardă toate comisioanele.

— Ei, spuse el pe un ton domol, doar n-o să ne certăm pentru o neînţelegere aşa de mică. Hai să fie cum spui tu. Zece la sută din toată munca de care îţi fac eu rost. Uite-l acolo pe scări pe îngrijitorul de la clădirea Laramie. Hai cu mine şi o să-ţi obţin un început acolo sau crezi că e puţin lucru să te ocupi de treabă acolo? insinua el zâmbind. Bineînţeles că o să-ţi primeşti banii de îndată ce vei termina treaba şi ai câştigat o sumă frumuşică şi de aici din clădirea mea.
— Da, da' nu datorită dumneavoastră, replică Theo, dar, observând cum bărbatul se întunecă din nou la faţă, adăugă: Da' nu contează, o să vă dau comision din moment ce e clădirea dumneavoastră.
Spunând acestea, îi înmâna îngrijitorului optsprezece cenţi, iar acesta îi strecură în buzunar mecanic, ca şi cum ar fi fost inconştient de ceea ce face.
în urma recomandării bărbatului către fratele său îngrijitor, Theodore îşi revendică promisiunea că va putea lustrui toate alămurile şi din clădirea Laramie şi astfel, ocupat cu aceasta şi încă una sau două treburi mai uşoare, rămase acolo până seara, iar apoi se îndreptă spre casă, cu inima uşoară şi cu trei dolari şi paisprezece cenţi în buzunar. E foarte adevărat că a muncit din greu întreaga zi pentru a-i câştiga, dar Theodore nu fusese niciodată leneş şi era dispus să lucreze mai mult de-acum. Cumpărase câteva portocale, ca o trataţie specială pentru acea noapte, pentru că acum servea cina mereu cu Nan. Ea se bucura să-i răsplătească în acest fel ajutorul pe care el i-l dădea continuu cu căratul alimentelor, dar şi pentru toate celelalte treburi pe care le făcea pentru ea.
De îndată ce se ridicară de la masă, Theodore
spuse:
— Mă duc să văd cum i-a mers azi lui Jimmy la
tarabă.
Chiar în timp ce vorbea, apăru Jimmy, după ce bătu încet la uşă. Nu mai era deloc fericit, aşa cum fusese de dimineaţă, ci avea ochii roşii şi faţa posomorâtă.
— Hei, Jimmy, ce s-a-ntâmplat? întrebară şi Nan şi Theo, în acelaşi timp.
— Intră! adăugă Nan, apucându-l cu blândeţe şi îndreptându-l uşor spre un scaun.
Jimmy se aşează şi se uită cu o privire rugătoare
spre Theo.
— îmi... îmi pare foarte rău, Tode, începu el, da' n-am avut ce face, chiar n-am avut ce face.
în timp ce vorbea, îşi şterse repede ochii cu mânecile.
— Da' ce s-a-ntâmplat, Jimmy? Sunt sigur că ai făcut tot ce ai putut, orice s-ar fi întâmplat, dar spune-ne ce este? spuse Theodore, pe jumătate amuzat şi pe jumătate nerăbdător să afle care era problema.

— A fost răul ăla de Carrots, începu Jimmy indignat. Vindeam bine, Tode, da' a venit Carrots şi a zis că vrea trei sandvişuri învelite în hârtie. I le-am pregătit, apoi mi-a cerut şase gogoşi şi nişte turtă dulce şi un ceai şi le-a vrut pe toate în hârtie.
— Nu şi ceaiul, Jimmy, interveni Nan râzând, când băiatul făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.
— Nu, sigur că nu şi ceaiul. Ceaiul 1-a dat pe gât şi a mai pus şi-ncă o lingură de zahăr, dar celelalte le-a vrut într-o pungă de hârtie şi eu i le-am pus şi-apoi mi-a cerut o aţă cu care să o lege şi eu m-am aplecat sub tarabă ca să caut şi, după ce-am găsit-o şi m-am ridicat, ce să vezi, Tode? O luase la fugă pe stradă cât putu de repede şi n-am putut lăsa taraba să fug după el, aşa c-a trebuit să-1 las să plece. îmi pare foarte rău, Tode, da' n-am avut ce face.
— Sigur că nu ai avut, Jimmy. Şi ăsta-i tot necazu'?
— Da', da-i destul, nu? spuse Jimmy posomorât. A şters-o cu marfă de mai mult de patruzeci de cenţi. Las' că-i arăt eu lui!
— Lasă, nu te mai gândi la asta, Jimmy! Cre' că n-o să mă sărăcească, spuse Theo cu blândeţe.
Jimmy se însenină puţin, dar faţa i se umbri din nou când spuse neliniştit:
— Cre' că n-o să mai ai încredere în mine să mă mai ocup de tarabă.
— Să am încredere, Jimmy? Ei bine, cre' c-o
să mai am. însă sunt sigur că tu nu vei mai avea încredere în Carrots vreodată.
— Nu, din câte mă ştiu, răspunse Jimmy repede. Theo replică:
— Cre' că mama ta nu va vrea să nu mergi la şcoală vreo săptămână sau două, nu?
Jimmy îl privi cu ochii strălucind.
— Vrei să zici, începu el să spună cu respiraţia întretăiată şi-apoi se opri.
— Vreau să zic că aş dori să te-ocupi de tarabă în locu' meu toată săptămâna viitoare şi mâine,
răspunse Theo.
— Ura! Nu-mi vine să cred! strigă bucuros băiatul. Auzi! Cre' că eşti a-ntâia, Tode! Tre' să plec să-i zic Iu' mama! şi-o zbughi pe uşă, cu chipul radiind de încântare.
— Merită, devreme ce poţi face pe cineva aşa de fericit, nu-i aşa, Theo? spuse Nan, apoi adăugă, căzând pe gânduri: Crezi că lustruitul alămurilor îţi va ocupa tot timpul, încât să nu mai poţi avea grijă de tarabă?
— Doar pentru-nceput. Poate o să o aranjez altfel după o vreme, răspunse el.
Dimineaţa următoare, în drumul său spre districtul comercial, se opri şi cumpără un caiet şi un creion şi, peste tot pe unde lustruise vreo plăcuţă de alamă sau vreo balustradă în acea zi, încercă să facă un fel de contract prin care se angaja să menţină acele alămuri într-o condiţie bună. Dacă

primea o promisiune pentru a face slujba lunar,
acorda o reducere, şi fiecare om de afaceri sau îngrijitor care-l angaja pentru o muncă regulată, era rugat să îşi scrie numele în caietul său. Dar nu pe prima pagină. Pe aceea băiatul o păstră goală pentru momentul când domnul Harris avea să revină la birou, la fel cum venise cu o zi înainte. La acea oră, Theodore îl aşteptă lângă uşa biroului său şi domnul Harris îl găsi acolo, când veni pe scări.

— Bună dimineaţa, domnule, îl salută Theo, scoţându-şi şapca, cu un zâmbet care-i lumină faţa senină.

— Bună dimineaţa, îi răspunse la salut domnul. Ai mai găsit ceva de lustruit pe aici astăzi?

— Nu, dom'le, da' vroiam să vă rog să vă scrieţi numele aici în caietu' meu, răspunse băiatul.

Domnul Harris îl privi amuzat.

— Intră în biroul meu şi spune-mi de ce doreşti asta? spuse el.

Theodore îl urmă, traversând birourile exterioare, spre camera privată. Funcţionarii priveau curioşi spre cei doi, iar Hammond se încruntă când se aplecă peste biroul său.

— Acum, ia să-ţi văd caietul! spuse domnul Harris, după ce închise uşa în spatele lor.

Theo îşi puse cârpele şi cutia cu pastă pe covor, apoi aşeză caietul pe birou, spunând cu serozitate:

— Vedeţi dumneavoastră, dom'le, doresc să fac o slujbă regulată şi de-asta vreau ca oamenii de afaceri pentru care lucrez să mă angajeze pe lună ca să am grijă de alămurile lor şi ere' c-am învăţat o

lecţie ieri aici, pen' că astăzi am cerut fiecărui domn care m-a angajat să-şi treacă numele în caietu' ăsta,
vedeţi?
întoarse paginile şi-i arătă trei nume pe pagina
următoare.

— Şi vrei şi numele meu scris acolo? Dar eu nu te-am angajat. Doar ţi-am dat o slujbă pentru ieri.

— Da' îngrijitoru' dumneavoastră m-a angajat, răspunse repede Theodore.

— Şi-atunci n-ar trebui să treci acolo numele
îngrijitorului?

— Oh, nu, dom'le, răspunse Theo serios. Nimeni nu-l cunoaşte pe îngrijitor, da' ere' că mulţi oameni vă ştiu pe dumneavoastră şi numele dumneavoastră îi va face şi pe alţii să semneze, înţelegeţi?

Domnul Harris râse:

— Pare că ai o minte ageră, bună pentru afaceri. Dacă o ţii tot aşa, o să ajungi departe. Şi vrei numele meu scris pe prima pagină? adăugă el,

înmuindu-şi peniţa în călimara cu cerneală.
— Da, pen' c-aţi fost primul meu prieten în afacerea asta, replică Theodore.
Domnul Harris îi aruncă o privire cu acel licăr amuzat în ochi şi-şi semnă numele pe prima pagină. Apoi îi spuse:
— Iţi doresc succes în demersul tău şi ia de aici un mic dar, pentru a-ţi da avânt! îi întinse un dolar de argint, dar Theodore nu-1 luă.
— Mulţumesc, dom'le, spuse el cu recunoştinţă,

aţi fost foarte bun cu mine, da' nu pot să iau niciun ban acum, doar ce câştig. Pot să câştig cât am nevoie.
— Deci, eşti independent? concluziona domnul Harris. îmi place asta, dar o să păstrez dolarul acesta pentru tine şi, dacă vreodată o să te afli la strâmtoare, poţi să vii la mine să-1 iei.
— Mulţumesc, domnule Harris, spuse din nou băiatul. N-o să uit, da' sper să n-am nevoie.
Spunând acestea, îşi luă lucrurile şi plecă. Când trecu pe lângă biroul domnului Hammond spuse:
— Bună dimineaţa, dom'le, dar funcţionarul se prefăcu că nu 1-a auzit.
Toată săptămâna următoare şi cele care veniră după aceea, Theodore lucră de la nouă la cinci la curăţatul alămurilor şi încheie contracte pentru a se ocupa de îngrijirea lor regulată, până îşi asigură de lucru atât cât avea nevoie.
între timp, Jimmy Hunt prelua în întregime sarcina de a se ocupa de tarabă şi se descurca bine. Theo îi dădea patruzeci şi cinci la sută din profit, iar el era foarte mulţumit şi mama lui de asemenea, considerând câştigurile sale un supliment binevenit la venitul mic al familiei. Şi, pentru că era aproape de sfârşitul anului şcolar, consideră că nu contează dacă Jimmy nu mai merge la şcoală în ultimele săptămâni care rămăseseră.
Dar, aşa ocupat cum era, Theodore tot îşi făcea timp să ducă în locul lui Nan ceea ce gătea ea pentru oamenii din cele două clădiri şi să mai treacă în

fiecare seară pe la câte unul din mulţii săi vecini, pentru că şcoala serală era închisă în vacanţă. Serile de sâmbătă continua să şi le petreacă la florărie, iar acum florile erau mult mai bogate şi primea mai multe şi mai bune în schimbul muncii sale. Dimineţile de duminică erau rezervate vizitelor anticipate şi aşteptate întreaga săptămână de cei la care mergea, dar şi de el, pentru că băiatul învăţase, din plăcuta sa experienţă, cât de minunată era bucuria care izvora din faptul că aducea fericire altora. Când văzu cum florile pe care el le aducea în camerele cu aer închis, murdare şi înghesuite, erau păstrate, preţuite şi îngrijite până se vestejeau de tot şi

mureau, îşi dădu seama că mica lui misiune de a dărui flori, era o adevărată binecuvântare.
înainte de a veni vremea caniculară, Tommy O'Brien fu mutat din camera zgomotoasă şi înghesuită, la Spitalul pentru Boli Incurabile. Theo adusese pe unul dintre doctorii de la dispensar să-1 vadă pe băiat şi, prin eforturile doctorului şi ale domnului Scott, Tommy fu primit în spital. Niciodată în scurta lui viaţă nu avusese parte de mai mult confort decât acolo, dar la început fusese singur, aşa că Theo mergea o dată sau de două ori pe săptămână ca să-1 vadă şi duminica păstra tot timpul câteva flori pentru Tommy.
în plus, oricât de plin era timpul lui Theodore şi oricât de ocupate erau mâinile sale, nu uita niciodată să-1 caute pe Jack Finney. Ochii lui erau întotdeauna în alertă pentru a vedea un băiat
de şaisprezece ani, cu ochii albaştri şi părul de culoarea nisipului, şi punea întrebări despre el peste tot. Auzise de trei ori de un băiat pe nume Finney şi-1 căută, doar ca să fie apoi dezamăgit. Primul Jack Finney pe care îl găsi era un puşti de vreo unsprezece-doisprezece ani. Al doilea avea şaisprezece ani, dar avea atât părul cât şi ochii negrii ca ai evreilor şi, în plus, se dovedi că numele lui nu era Finney, ci Findlay. Al treilea băiat locuia cu părinţii săi, aşa că Theo înţelese că niciunul din cei trei nu era cel pe care-1 căuta şi, deşi nu renunţă la căutarea lui, ajunse totuşi la concluzia că Jack Finney al lui părăsise oraşul.
însuşi domnul Scott se implică în căutare, datorită interesului deosebit pe care-1 avea faţă de Theodore. Astfel, merse la şcoala de corecţie şi la închisoare ca să întrebe de el, dar nu găsi nicăieri înregistrat numele Jack Finney.
Deşi nu spusese nimănui despre asta, Theodore mai căuta un băiat, iar acel băiat era Carrots. Chiar de când acesta îi furase mâncarea de la tarabă, Theo îşi dorea să-1 găsească. Nu o dată observă pe străzi, ca o străfulgerare, silueta deşirată şi părul roşcat şi ciufulit, dar Carrots nu avea nicio dorinţă să-1 întâlnească pe Theo şi avea mare grijă să se ţină departe de calea lui.

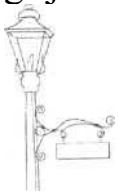

CAPITOLUL 12
Nan îşi face noi prieteni

Şi astfel zilele zburară. Au trecut şi lunile martie şi aprilie şi era deja mijlocul lui mai. Theodore număra zilele, pentru că în luna mai avea să se întoarcă păstorul - cel puţin aşa îi spusese doamna Martin, iar băiatul aştepta cu nerăbdare vestea pe care menajera promisese că i-o va trimite. Gândurile sale erau aşa de ocupate cu acest eveniment, iar timpul îi era aşa de plin cu toate treburile pe care le făcea pentru sine şi pentru alţii, încât acum petrecea mult mai puţin timp cu Nan şi Frăţiorul decât de obicei.

Tot cam în aceeaşi perioadă, fusese o săptămână caniculară. într-una din zile, înainte de terminarea acelei săptămâni, pe când Theodore trecea prin dreptul uşii doamnei Hunt, aceasta îl chemă înăuntru.

— Ar fi bine să vii aici să serveşti cina în seara asta, spuse ea.

Theodore o privi nedumerit:

— De ce? Unde-i Nan? vru el să ştie.

— Nan e în camera ei, dar nu îţi poate pregăti cina în seara asta. E bolnavă. Am observat de câteva săptămâni că Nan a muncit peste măsură, făcând toată treaba aia a ei cu gătitul, iar astăzi pur şi simplu au lăsat-o puterile şi-acum stă întinsă în pat.

Theodore amuţi îngrozit. Până în acel moment, nu realizase cât de mult ajunsese să depindă de Nan.

— A văzut-o vreun doctor? întrebă el, atât de tulburat că doamnei Hunt nu putu să nu-i fie milă de el.

— Nu. M-am oferit să-1 trimit pe Jimmy după doctor, dar a spus că vrea doar să se odihnească, dar îţi spun eu, Theo, că nu se va putea odihni prea mult în camera aia încinsă şi cu soba aia mereu fierbinte de la gătit şi mai rău e că nici bebeluşul ăla nu rezistă prea bine.

— Mă duc s-o văd, răspunse băiatul încet. Şi ere[1] că nu o să-mi trebuiască mâncare în seara asta, doamnă Hunt.

— Ba da, trebuie să mănânci, Theodore. Vino înapoi într-o jumătate de oră să serveşti cina şi fii atent aici: nu o îngrijora pe Nan spunându-i că e bolnavă, îl sfătui, cu voce joasă, doamna Hunt când el se pregăti să plece.

I se părea destul de ciudat lui Theodore să o vadă pe Nan cea senină şi plină de viaţă stând întinsă pe pat, palidă şi nemişcată. Ea îi zâmbi băiatului care rămase tăcut lângă pat fără să ştie ce să spună.

— Sunt doar obosită, Theo, spuse ea cu blândeţe. A fost aşa de cald astăzi şi Frăţiorul a fost aşa de agitat că n-am putut termina treaba la fel de bine ca de obicei.

— E bolnav şi el, afirmă Theodore pe un ton grav.
Nan întoarse capul şi se uită la faţa micuţă şi palidă de pe perna de lângă ea.
— Da, e bolnav. Oh, Theo!
Fata îşi acoperi faţa cu mâinile, iar Theodore observă lacrimile scurgându-i-se printre degete.
— Nu, nu, Nan! imploră el cu glasul sugrumat, apoi se întoarse şi ieşi fugind din cameră şi din clădire.
Alergă direct la învăţătorul lui, fiind sigur că acolo va găsi înţelegere şi, pe cât posibil, şi ajutor.
Nu fusese dezamăgit. Domnul Scott ascultă ce avea de zis, apoi scrise un bilet unui prieten de-al lui care era doctor, prin care-i cerea să meargă să-i vadă pe Nan şi pe bebeluş cât de repede putea. Apoi, după ce îl linişti pe Theodore şi-l convinse să mănânce puţin din cină, îl lăsă să plece şi merse de îndată să discute această problemă cu mătuşa lui, doamna Rawson.
— Copiii ăia doi trebuie trimişi la ţară, mătuşă Mary, începu el să spună.
— Vrei să spui Nan şi Theodore?
— Nu, nu! Theodore e bine. El e sănătos şi puternic. Mă refer la Nan şi la Frăţior. Mătuşă Mary, te va durea inima când vei vedea aşa o fată ca ea făcând toată munca aia şi locuind lângă toată adunătura aia de oameni. Aş vrea să mergi şi să vezi copilul.
— O să încerc să merg mâine, Allan. Am tot vrut, de când mi-ai spus prima dată despre ea, dar zilele au zburat aşa de repede! îi răspunse doamna.
Dar găsi timp să meargă a doua zi şi o simplă vedere a feţei dulci a lui Nan a fost suficientă ca să-i fie stârnit un mare interes faţă de cei doi, la fel cum se întâmplase şi cu nepotul ei, cu mult timp în urmă.
Dar ce loc incomod pentru o fată bolnavă! se gândi doamna Rawson când văzu ferestrele neacoperite, prin care razele soarelui treceau în voie făcând mica încăpere aproape insuportabilă, chiar dacă atunci nu era foc în sobă. Observă şi că totul era curat şi îngrijit, cu toate că înăuntru erau doar lucruri strict necesare, dar copiii gălăgioşi care alergau pe scări în sus şi în jos şi care strigau pe holuri, făceau imposibilă odihna în linişte. Pe doamna Rawson o duru inima-i bună când o văzu pe Nan cu acel chip inocent, cum zăcea acolo cu micul copilaş lângă ea.
Probabil e o fată foarte neobişnuită, dacă arată aşa după ce a locuit luni de zile într-un loc precum acesta, se gândi ea.
In timpul când ea era acolo, veni şi doctorul, iar când el ieşi, doamna Rawson îl însoţi pentru a-i spune ceea ce ea ştia despre viaţa fetei şi să

afle ce avea să-i spună doctorul despre cazul lor.
— E un caz tipic de extenuare, începu el. Din câte mi-aţi spus, fata a muncit de două ori mai mult decât ar fi fost în stare şi a locuit în camera aia cu soba încinsă, fără ventilaţie şi fără să facă mişcare şi poate fără să aibă nici pe jumătate din hrana necesară. Bebeluşul pare extrem de fragil. Ceea ce au ei nevoie este să meargă direct la ţară şi să rămână acolo toată vara sau şi mai bine, pentru un an sau doi, dar cred că asta iese din discuţie.
— O să văd ce poate fi făcut, doctore. O aşa fată cu siguranţă nu ar trebui părăsită şi lăsată să se zbată singură.
— Nu, dar sunt aşa de multe alte cazuri. Ei bine, sper să se poată face pentru ea ceva. O să sun şi o să vin să o văd şi mâine, dar medicaţia este de puţin folos în astfel de cazuri, mai spuse doctorul.
Doamna Rawson nu era genul de femeie care să lase iarba să-i crească sub picioare când avea ceva de făcut, iar în acest caz simţi că are ceva de făcut. Se gândi la asta în drum spre casă şi, înainte de lăsarea serii, îi scrisese unei rude care locuia la ţară, o femeie care avea o fermă mare, dar totodată şi o inimă la fel de mare, pe care o întrebă dacă ar putea să îi ia la ea pe timpul verii pe Nan şi pe Frăţior. îi descrisese pe cei doi şi-i povesti cu cât curaj se luptă fata cu sărăcia şi soarta-i nefericită, până a ajuns la capătul puterilor. Scrisoarea ajunse direct de la inima caldă a autoarei ei până la cea a prietenei sale, iar răspunsul nu întârzie.
— Trimite-i pe cei doi copii direct la mine şi
dacă odihna, aerul curat şi hrana îndestulătoare sunt ceea ce au nevoie, slavă Domnului, aici se vor pune repede pe picioare. Cu siguranţă ei sunt micuţii Lui şi tu ştii că eu sunt mereu gata să fac cu bucurie lucrarea Lui.
Acesta era mesajul pe care i-1 citise doamna Rawson nepotului său la două zile după ce o vizită pe Nan, iar faţa lui radia de bucurie în timp ce îl asculta.
— Nu se putea mai bine de atât, spuse el. Va fi un loc splendid pentru acei copii şi va fi bine şi pentru doamna Hyde să-i aibă acolo.
— Da, aşa cred şi eu, răspunse doamna Rawson, dar rămâne întrebarea dacă Nan va vrea să meargă. Din câte am observat eu, mă tem că ea nu prea e dispusă să accepte ajutor de la străini.
— Va avea reţineri, poate, în ce o priveşte, dar de dragul Frăţiorului cred că va consimţi să meargă. Theo mi-a spus că în ultimele săptămâni ea a fost foarte îngrijorată cu privire la copil, replică domnul Scott.
— O să merg mâine să văd dacă o să o pot convinge să accepte oferta, dar Allan, există şi un lucru pe care trebuie să-1 faci tu. Dacă Nan este de acord să plece şi pleacă, tu trebuie să-1 pregăteşti pe Theodore. Va fi o lovitură mare pentru el dacă vor fi plecaţi din oraş cei doi. Va rămâne cu totul singur.
— Aşa este. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să mă gândesc şi să văd ce

poate fi făcut pentru el.

Cu siguranţă că el nu trebuie să rămână acolo, în debaraua aia mică şi întunecoasă în care doarme, răspunse bărbatul.
Simpatia blândă a doamnei Rawson şi manierele ei delicate au câştigat repede încrederea lui Nan, astfel că fata o întâmpină cu multă căldură când ea o vizită din nou la camera mică, în dimineaţa următoare. O găsi pe Nan stând la fereastra deschisă, cu frăţiorul ei palid în braţe.
— Oh, mă simt mult mai bine, răspunse ea, când doamna Rawson o întrebă cum se mai simte. Tratamentul doctorului m-a ajutat imediat, deşi încă nu mă simt destul de puternică să gătesc din nou. O să încep de mâine, adăugă ea.
— Nicidecum. Nu vei găti nimic mâine, Nan, spuse apăsat doamna. Nu eşti în stare să stai lângă sobă sau să frământi aluat şi, în plus, vei face camera prea încinsă pentru bebeluş.
Nan privi îngrijorată la chipul micuţului din
braţele sale.
— Pot să-1 duc la doamna Hunt. Nu face probleme, iar doamna Hunt e întotdeauna gata să aibă grijă de el, răspunse ea.
— Uite, copila mea, vreau să mă asculţi cu atenţie, începu să spună doamna Rawson, apoi continuă, vorbindu-i fetei despre planurile pe care le făcuse pentru ea şi pentru frăţiorul ei.
Nan ascultă înroşindu-se.
— E aşa de bine, aşa de atent din partea dumneavoastră să vă gândiţi la acestea, exclamă
ea sincer, şi mi-ar plăcea să merg. Doamnă Rawson nici nu ştiţi cât urăsc să locuiesc într-un asemenea loc, spuse ea, cuprinsă de înfiorare. Va fi ca în rai să plec la ţară, unde e curat şi frumos, cu oameni buni. Dar nu pot merge decât dacă este ceva ce pot să fac acolo. Nu aş putea merge şi să stau pe degeaba, ştiţi?
— Nu va fi pe degeaba, Nan. Va fi din dragoste, răspunse blând doamna Rawson. Doamna Hyde păstrează o cameră în casa ei, pregătită întotdeauna pentru orice musafir îi trimite Domnul şi eu cred că Dumnezeu te trimite pe tine acolo acum. Nu uita, copila mea, trebuie să te gândeşti la acest copilaş bolnav, dar şi la tine. Nan, doctorul crede că bebeluşul nu va supravieţui verii decât dacă este dus afară din oraş.
Nan oftă şi strânse mai aproape de ea bebeluşul şi-şi plecă fruntea peste căpşorul lui. Când îşi ridică din nou privirea, ochii îi erau umezi, dar rosti cu voce joasă:
— Dacă-i aşa, nu pot refuza o astfel de ofertă şi voi încerca să găsesc o cale să fie aşa cum trebuie.
— Nu ai nimic de făcut, dragă. Trebuie doar să te duci acolo, să te bucuri şi să fii cât de fericită se poate. Ştiu că vei fi fericită acolo. Nu o poţi opri

pe doamna Hyde să te iubească. Şi acum, copila mea, mai este ceva.
Se opri şi adăugă, cu o voce joasă:
— Am avut cândva o fetiţă, dar Dumnezeu a dus-o departe de casa mea. Ar fi fost cam de vârsta
ta dacă ar fi rămas cu mine. De dragul ei, Nan, aş vrea să mă laşi să vă iau câteva lucruşoare de care veţi avea nevoie tu şi bebeluşul. Vrei, dragă?
Nan era mândră. Niciodată nu se obişnuise cu sărăcia şi consecinţele sale dureroase şi întotdeauna ar fi preferat mai degrabă să ducă lipsă decât să accepte daruri de la cei de la care nu avea dreptul să pretindă ceva, dar îşi dădu seama că nu putea merge printre străini doar cu cele câteva haine sărăcăcioase pe care le avea, astfel că, după câteva clipe de tăcere, răspunse cu voce tremurândă:
— Sunteţi foarte, foarte bună cu mine, doamnă Rawson. O să-ncerc să fiu şi eu bună, dar vă rog, nu-mi luaţi niciun lucru de care m-aş putea lipsi.
— Nan, dacă tu ai fi avut destui bani şi ai fi găsit o fată care ar fi rămas singură pe lume, cu nimeni care să o poată ajuta, crezi că ar fi fost o dovadă de bunătate ieşită din comun dacă tu ai cheltui câţiva dolari pentru ea?
— N-nu, sigur că nu. Aş fi fost încântată să cheltui, răspunse fata, dar...
— Asta e de-ajuns atunci. Mai este doar un lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Cunosc câteva fete care au format un grup numit „Fiicele Regelui" şi se întâlnesc o dată pe săptămână ca să coase pentru cineva care nu poate sau nu ştie a coase. Le-am povestit acestor fete puţin despre tine şi ar dori tare mult să coase câte ceva pentru Frăţior şi pentru tine. Acum, spune-mi, ai fi de acord să treacă mâine după-amiază pe la tine? Ar
fi o problemă asta?
Obrajii i se înroşiră, buzele începură să-i tremure şi pentru un moment avu senzaţia că se prăbuşeşte înăuntrul ei, la gândul contrastului izbitor pe care îl vor vedea acele fete între camera ei sărăcăcioasă şi vieţile lor atât de diferite de a ei, dar observă că doamna Rawson îşi dorea foarte mult ca ele să vină la ea şi nu dorea să o dezamăgească pe cea care făcea atât de mult pentru ea, aşa că, după câteva clipe de tăcere răspunse:
— Bineînţeles că pot veni, dacă credeţi că nu va fi un deranj pentru ele.
în timp ce rostea aceste cuvinte, privea prin cameră.
Doamna Rawson se aplecă şi o sărută:
— Copilă, spuse ea, ele nu ştiu nimic despre neajunsurile care vin în vieţile altor oameni, precum în a ta. Vreau ca ele să te cunoască. Nu te îngrijora deloc de venirea lor. Ele sunt fete dragi şi sunt sigură că îţi va plăcea de ele, cum sunt sigură şi de faptul că şi ele toate te vor iubi pe tine. Şi încă un lucru... Nan, lasă-l pe domnul Scott să-i spună lui Theodore de plecarea ta.

Apoi plecă, lăsând-o pe Nan cu multe lucruri la care să se gândească. Nu reuşi să nu se îngrijoreze oarecum de venirea acelor fete. Amintindu-şi de vechea ei casă, îşi dădu seama cât de lipsită şi sărăcăcioasă va arăta acea cameră în care locuia acum pentru acele străine şi se simţea jenată şi neliniştită la gândul întâlnirii cu ele. Nu o dată se
luptase cu gândul de a-i cere lui Theo să meargă la doamna Rawson şi să-i spună că fetele nu puteau veni la ea.
Doamna Rawson merse de la Nan direct la raionul de cumpărături de unde achiziţiona toate lucrurile necesare, pentru Nan şi bebeluş. Lenjeriile de corp şi cămăşuţele pentru bebeluş le cumpără gata confecţionate şi de asemenea luă un costum de stofă frumos pentru fată şi pălării, şi şaluri pentru amândoi. Pe lângă acestea, cumpără destule pânzeturi frumoase pentru a face din ele atât de multe rochii de schimb câte ar fi avut Nan nevoie. Pe acestea din urmă le luă acasă şi le croi în dimineaţa următoare. Tot în acea seară, trimise înştiinţări membrelor cercului, prin care le anunţa să vină la ea a doua zi, înainte de ora unu. A doua zi era sâmbătă.
Acestea veniră de îndată. Erau unsprezece fete cu vârste între cincisprezece şi şaptesprezece ani, fiecare dintre ele având la ea cele necesare pentru cusut. Erau fete vioaie şi bucuroase, aşa cum ar fi fost şi Nan dacă ar fi avut o viaţă liniştită şi protejată ca a lor, se gândi doamna Rawson, când le întâmpină.
— Staţi jos, fetelor, le îndemnă ea. Vreau să vă spun mai multe despre biata mea Nan, înainte să o întâlniţi.
Ea le povesti istoria vieţii lui Nan într-o aşa manieră că inimile lor calde, de fete, fură umplute de o compasiune dulce şi delicată pentru această fată şi deveniră nerăbdătoare să facă tot ce puteau pentru ea.
Niciuna dintre ele nu mai fusese într-o clădire cu camere de închiriat precum cea în care le condusese doamna Rawson şi se cutremurară când văzură femeile vulgare şi copiii obraznici pe care îi întâlniră pe holuri şi pe scări, aşa că se strânseră una lângă alta, ţinându-se de mâini.
Nan se albi la faţă şi mâinile-i micuţe i se încleştară, când le auzi venind pe hol. Ştia că erau ele, deoarece aveau pasul uşor, total diferit de al tuturor celorlalţi care treceau de obicei prin dreptul uşii ei.
Nan deschise când auzi ciocănitul doamnei Rawson, iar fetele se îngrămădiră înăuntru, arătând foarte graţioase în rochiile lor drăguţe. Privindu-le, Nan era dureros de conştientă de rochia ei de stambă şi de pantofii ei uzaţi, iar obrajii i se înroşiră, dar fetele nu-i dădură răgaz ca să se frământe cu asemenea gânduri. Ele o înconjurară, prezentându-se printre râsete de veselie, purtându-se de parcă Nan era una de-a lor şi luând în primire imediat bebeluşul, care nu era deloc timid, ci părea că-i place să fie pasat de la una la alta şi sărutat, şi alintat.
Nan împrumutase toate scaunele doamnei Hunt, dar tot nu erau destule şi

trei sau patru fete se instalară vesele pe pat. Fiecare dintre ele adusese flori şi, văzând acest lucru, doamna Rawson luase cu ea o vază mare pentru trandafiri, pe care fetele
o umplură de îndată şi o aşezară în mijlocul mesei. Un ciocănit la uşă anunţă sosirea unui băiat, cu o cutie şi o geantă pentru doamna Rawson. Din cutie, ea scoase o mini maşină de cusut, pe care o instala pe masă. Apoi, scoase din geantă pânzeturile şi spuse:
— Acum, fetelor, voi puteţi vorbi tot atât de repede pe cât pot degetele voastre să coase, dar nu uitaţi că maşina asta mică merge foarte rapid şi va trebui să coaseţi la ea continuu. Mai întâi o să tivesc fusta asta.
într-o clipită, fiecare fată îşi luă degetarul şi se puseră pe treabă, pline de voie bună.
— Nu pot să fac şi eu ceva? întrebă Nan. Nu vreau să fiu singura care stă degeaba.
— Poţi să aranjezi nişte volănaşe, de îndată ce le voi tivi, răspunse doamna Rawson, zâmbind în sinea ei când văzu cât de vioaie şi interesată arăta a fi Nan.
în toată acea după-amiază frumoasă, fetele au vorbit tot atât de mult cât au şi cusut. Din fericire, fusese mai răcoare afară decât de obicei, altfel fetele s-ar fi simţit incomod în camera mică. Mai mult, aşa cum era, nici măcar Nan nu se gândi decât în treacăt la cât de goală şi lipsită de confort era camera. Şi, într-adevăr, după doar câteva minute de la venirea fetelor, Nan uită de ea însăşi, lăsându-se învăluită de încântarea de a se simţi din nou ca o fată între fete. Ea le găsi pe fiecare dintre ele minunate şi, într-adevăr, îi erau dragi în
226®,
toate privinţele, deoarece şi ea le câştigase inimile de la prima vedere, cu chipul ei dulce şi manierele delicate. Şi cât mai vorbiră! Niciodată acea încăpere şi probabil că nicio altă cameră din acea clădire mohorâtă nu mai găzduise o companie asemenea celei care se strânsese acolo în acea zi.
Pe la ora cinci jumătate se auzi o altă bătaie la uşă, la care doamna Rawson exclamă:
— Lăsaţi-vă deoparte acele, fetelor! Urmează să ne ocupăm de altceva acum.
Fetele o priveau întrebătoare, în timp ce Nan merse să deschidă din nou uşa.
— Adu-le înăuntru! ceru doamna Rawson, iar bărbatul îşi făcu loc printre fete şi aşeză două coşuri mari şi un recipient frigorific, cu îngheţată, lângă masă.
— Un picnic acasă! Doamnă Rawson, vă gândiţi la toate! exclamă una dintre fete.
Doamna Rawson răspunse râzând la compliment şi spuse:
— Deschideţi coşurile, fetelor! Vesela este în coşul rotund. M-am gândit

că Nan nu se aştepta să mâncăm împreună.
Fetele lăsară repede deoparte lucrul şi dezinstalară maşina de cusut. Apoi, puseră peste masa de pin o faţă de masă frumoasă de Damasc şi deasupra aranjară farfuriile drăguţe, de culoare verde, cu auriu, şi paharele, aşezând vaza mare, de trandafiri, în mijloc.
Scoaseră apoi din celălalt coş biscuiţi mici cu
unt, sandvişuri triunghiulare legate cu fâşii înguste de culoare verde, un castron cu salată de pui şi o ruladă mare de prăjitură cu nuci. Toate acestea acoperiră aproape toată masa, aşa că îngheţata o lăsaseră în recipientul frigorific.
Cât se mai bucură Nan de acel festin! Cum îi mai străluceau ochii de o fericire nerostită când privea chipurile luminoase ale fetelor şi asculta discuţiile pline de vioiciune! Nu doar o dată discutaseră ele aspecte adânci ale vieţii, demonstrând că învăţaseră multe, chiar dacă vieţile lor erau fericite şi protejate.
Când festinul se încheie, vesela fu reîmpachetată în coş şi treaba începută era terminată, iar fetele se strânseseră în jurul lui Nan, pentru a-i spune „la revedere". în acele momente ea se întreba cum de se temuse de vizita lor, pentru că acum nu dorea să le mai lase să plece. Simţea că toată bucuria şi încântarea aceea se vor risipi odată cu plecarea lor. Privirile agere ale fetelor citiră ceva din simţămintele care o încercau pe Nan, aşa că multe dintre ele o sărutară la plecare, luându-şi un prietenos rămas-bun.
Camera i se păru foarte liniştită şi părăsită lui Nan când şi ultimul fald al rochiilor lor în culori vii nu se mai văzu şi când se pierdu şi ultimul ecou al vocilor şi paşilor lor. Se lăsă pe spate în fotoliul tip balansoar şi se uită prin cameră, încercând să vizualizeze din nou cum era atunci când era plină de fete frumoase şi prietenoase. Aproape că le
229,
putea vedea pe toate, ca într-un vis. Mai erau şi prăjitura, şi sandvişurile, şi îngheţata de pe masă.
La vederea îngheţatei care se topea repede, îi veni o idee. Umplu de îndată o farfurie cu porţii din toate cele de pe masă şi o puse deoparte pentru Theodore, apoi merse la doamna Hunt pentru a-i spune să vină cu copiii şi să ia ce mai rămăsese.
Ochii copiilor străluciră de încântare la vederea festinului neaşteptat şi goliră imediat farfuriile, pe care apoi mama lor le luă acasă ca să le spele, iar copiii luară înapoi scaunele împrumutate.
Nan începu să se simtă foarte slăbită şi se aşeză pe pat, cu bebeluşul, care ţinea în mână câteva resturi din materialele frumoase pe care le găsise pe podea. îi venea greu să creadă că ea ar putea avea asemenea rochii, mai ales că unul dintre materiale era exact ca acela din care era confecţionată rochia uneia dintre fete. Nan se uita la el zâmbind. Zâmbetul rămase pe

faţa ei până când fu alungat de gândul la singurătatea lui Theo, după ce ea şi bebeluşul aveau să plece.

CAPITOLUL 13

Plecarea lui Nan

/%

Era evident că Theo avea nevoie de empatie în acea perioadă, pentru că lui i se părea că toţi cei la care ţinea erau luaţi de lângă el.

Domnul Scott îl invită pe băiat la o plimbare cu barca pe râu şi apoi să servească cina împreună la el acasă. Râul era splendid în strălucirea soarelui de amiază, iar Theodore se bucură de plimbare şi de discuţia prietenoasă cu învăţătorul său, dar se simţea puţin stingher faţă de doamna Rawson şi se bucură când văzu că ea nu fusese prezentă la masa de seară.

După ce terminară de mâncat, domnul Scott îl luă pe băiat sus în camera lui, pentru a-i arăta câteva dintre lucrurile lui. Theo avea o privire ageră şi observă, în tăcere, camera şi. decise în mintea lui că, într-o bună zi, va avea o cameră la fel ca aceea. La asta se gândea el când domnul Scott îi spuse:

— Theo, tu nu m-ai întrebat ce crede doctorul Reed despre Nan şi frăţiorul ei.

— Nan se simte mai bine azi, interveni repede

băiatul.

— Da, cred că medicamentele au înviorat-o puţin, dar doctorul spune că ea are nevoie de multă odihnă. A muncit prea mult.

— Atunci poa' să se-odihnească. Câştig io destul cât s' am grijă de ei, spuse băiatul.

— Nan nu va fi niciodată fericită să o întreţii tu, cred; dar, Theo, asta nu-i tot...

Theo nu mai spuse nimic, dar i se citea din priviri că dorea să ştie răspunsul la întrebarea pe care buzele sale refuzau să o rostească.

Domnul Scott continuă:

— Doctorul spune că bebeluşul trebuie să se mute la ţară, altfel va muri.

Theodore merse repede la fereastră şi rămase acolo, în tăcere. După câteva clipe, învăţătorul ajunse la el şi-şi aşează mâna cu afecţiune pe umerii băiatului.

— Aşează-te, Theodore! îl îndemnă el cu blândeţe. Vreau să-ţi vorbesc despre planurile pe care le-am făcut noi pentru Nan şi micuţ.

Apoi, îi povesti, în câteva cuvinte, despre scrisoarea doamnei Rawson şi răspunsul pe care îl primise şi-i descrise căminul frumos de la ţară, unde Nan şi bebeluşul aveau să locuiască.

— Te vei bucura gândindu-te că ei se află într-un loc precum acela, în

zilele fierbinţi ale verii, continuă el, chiar dacă ştiu că plecarea lor îţi va aduce multă singurătate, Theodore.
— Ar trebui să mă bucur, dom'le Scott, replică

băiatul vorbind rar, când învăţătorul său se opri, şi mă bucur. Da[1], vedeţi dumneavoastră, nu ştiţi ce greu e să mergi pe calea bună când nu ai casă şi pe nimeni cu care să vorbeşti cân' te-ntorci seara de la lucru. Nan, ei bine... ea e ca un sprijin. Niciodată nu mă ceartă cu asprime şi nici nu mă cicăleşte, da[1] cumva reuşeşte să mă facă să nu mă pot uita fix în ochii ei dacă fac ceva rău.
— Sunt sigur că Nan ţi-a fost o bună prietenă şi cred că şi tu ai fost un prieten bun pentru ea şi pentru bebeluş, Theodore. Ştiu că la început îi va fi tare dor de tine şi, dacă va şti că tu te vei simţi foarte singur fără ei, mă tem că se va îngrijora foarte mult din cauza asta şi nu va beneficia atât de mult de binele pe care ar trebui să i-1 aducă această schimbare, adăugă domnul Scott.
Băiatul inspiră adânc:
— N-o s-o las să afle că mă doare atât de mult plecarea lor, spuse el, cu vitejie.
— Oricum, Nan îşi va da seama, răspunse bărbatul, dar, Theodore, crezi că ţi-ar plăcea să vii aici? Doamna Rawson are o cameră sub formă de „L" pe care o foloseşte foarte rar şi ea spune că poţi dormi acolo dacă doreşti şi poţi plăti pentru ea tot atât cât plăteşti pentru debaraua aia întunecoasă în care stai acum.
Băiatul rămase plăcut surprins şi răspunse cu
recunoştinţă:
— Mi-ar plăcea mult!
— Atunci vino ca să arunci o privire! A fost

folosită ca magazie şi bineînţeles că va avea nevoie de nişte îmbunătăţiri.
Când domnul Scott deschise uşa camerei sub formă de L, Theodore păşi înăuntru, cu strălucire în priviri. Era o cameră lungă şi modestă, cu ferestre pe trei părţi ale ei. Podeaua era acoperită cu o rogojină, iar pe pereţi era tapet în culori vesele.
— Asta-i pentru mine? întrebă entuziasmat băiatul. Oh, dom'le Scott, e prea... prea bună pentru cineva ca mine.
— Nicidecum, băiatul meu! Cred că te vei simţi foarte confortabil aici şi vei şti că ai prieteni aproape. Acum, Theodore, bănuiesc că vei dori să pleci acasă, deoarece noi credem că săptămâna viitoare Nan va pleca.
— Aşa repede? întrebă Theo, a cărui faţă se întunecă dintr-odată, deşi cu câteva clipe înainte fusese atât de senină.
— Da, cu cât e mai repede, cu atât e mai bine pentru binele micuţului,

răspunse cu gravitate domnul Scott.
— Aţi fost foarte bun cu mine şi cu Nan, mai spuse băiatul, apoi plecă. Grăbi pasul pe străzi, fără să dea vreo importanţă la ce se întâmpla în jurul lui. Mintea îi era tulburată de noile gânduri care îl asaltau. Pentru el plecarea lui Nan şi a bebeluşului din viaţa sa, chiar şi numai pentru câteva săptămâni, îi provoca o mare suferinţă. Paşii îl purtară pe lângă izlaz, fără să vadă nimic, până când îi atrase atenţia ceva
L
luminos. Uitându-se cu mai multă atenţie, observă că era o claie de păr roşcat, sub o şapcă veche şi jerpelită. Cu siguranţă era Carrots, aşezat pe una dintre bănci, privind supărat dincolo de peluza de iarbă, spre stradă. Nu observă apropierea lui Theo, dar tresări imediat când îl văzu postat, dintr-odată, în faţa lui.
— Carrots, nu pleca! Vreau să-ţi zic ceva, spuse imediat Theo, apucându-1 de una din mânecile ponosite pentru a-1 opri.
Carrots îl privi cu suspiciune:
— Nuş' ce-ai putea să-mi zici, mârâi el.
— Stai aici jos şi-o să-ţi zic!
între timp, Theodore se aşeză pe bancă, iar după un moment de ezitare, se aşeză şi Carrots lângă el, dar rămânând în alertă, fiind gata să o ia la fugă dacă ar fi fost nevoie.
— Arăţi de parc' ai fi la pământ, începu Theo, aruncând o privire hainelor jerpelite şi pantofilor uzaţi ale celuilalt.
— Sigur, io-s mereu la pământ, răspunse Carrots pe un ton care insinua ceva de genul: „Şi care-i problema ta?"
— Vinzi ziare-acum?
— Da, da' nu poţi trăi din asta. Sunt prea mulţi copii care vând şi oamenii cumpără de la ei tot timpu' şi trec pe lângă noi, ăştia mai mari, răspunse Carrots mohorât.
— Aşa-i. Puştii vând mereu cel mai mult, fu de acord Theodore. De ce nu faci altceva, Carrots?

— Nu pot, că banii mei-s investiţi în altceva, răspunse cu-n sarcasm plin de amărăciune Carrots.
— Carrots, de ce l-ai păcălit pe Jim Hunt zilele trecute? îl întrebă dintr-odată Theodore.
Carrots zâmbi:
— Hunt i-un nătăfleţ, că altfel nu m-ar fi lăsat să-1 păcălesc, răspunse el.
— Nu ere' c-o să-1 mai poţi păcăli din nou. Cre' că tu ai fost un nătăfleţ, Carrots, că doar ştii prea bine că nu mai găseşti nicăieri mâncare aşa bună la banii tăi şi de-acum nu mai poţi merge la taraba mea.
— Am luat fără bani atunci, râse pe înfundate, cu neruşinare Carrots, rămânând totuşi atent la tovarăşul său.

Theo se înroşi, simţind un impuls în degete de a-i trage una, dar se controla şi spuse cu voce joasă:
— Care-i treaba cu tine, Carrots? Ţi-e prea lene să munceşti?
Ochii băiatului aruncau văpăi de mânie când răspunse:
— I-auzi aicea, Tode Bryan, pân' la urmă de ce-ţi bagi tu nasu-n treburile mele?
— Pen' că te pot ajuta să câştigi bani cinstiţi, dac-ai vrea s' ai o muncă cinstită.
— Ce muncă? întrebă suspicios Carrots.
— O să-ţi zic cân' o să fiu sigur că eşti pregătit s-o faci şi nu înainte de asta. Ascult-aici, Carrots, te-am tot văzut pierzând vremea cu băieţii cei mai răi din oraş şi, dacă nu stai departe de ei, o să te

trezeşti un' deja au fost câţiva din ei: în spatele gratiilor. Io-ţi vreau binele şi dacă te răzgândeşti şi vrei să fii om şi nu un vagabond ş' un leneş, poţi veni la mine ş' o să te-ajut să începi. Jim Hunt o să-ţi zică un' mă găseşti.
Umbrele nopţii se lăsau de-acum, iar lămpile de pe stradă deja erau aprinse şi văzând acest lucru, Theodore se ridică, adăugând:
— E mai târziu decât am crezut. Tre' să plec. Spunând acestea, se grăbi, lăsându-1 pe Carrots
uitându-se după el, extrem de zăpăcit.
Theodore o găsi pe Nan stând la fereastră, pe întuneric. Ea adormise bebeluşul şi se gândea la după-amiaza fericită care trecuse şi care acum i se părea ca un vis frumos. Aprinse lampa când intră Theodore şi-i aduse mâncarea pe care i-o pusese deoparte iar, în timp ce el mânca, ea îi povesti tot ce se întâmplase. El nu mancă prea mult şi era foarte tăcut, atât de tăcut că ea se opri şi întrebă neliniştită:
— Nu eşti bolnav, nu, Theo?
— Nu, Nan, răspunse el serios, şi... Nan, sunt tare bucuros că mergi într-un loc aşa de bun.
Totuşi, deşi cuvintele sale erau sincere, în vocea lui era o durere pe care Nan o depista imediat şi îşi dădu seama care era motivul.
— O să-mi fie foarte dor de tine, Theo, spuse ea repede. Şi nu ştiu ce va face Frăţiorul fără tine. Ăsta-i un lucru care nu îmi place deloc - să mă gândesc cum rămâi aici singur, fără niciun loc
unde să stai seara.
— Domnu' Scott zice că pot să stau într-o cameră la el, la doamna Rawson, răspunse Theodore. E o cameră bună, mai mare ca asta şi are pe jos rogojină în carouri şi trei geamuri.
— Oh, Theo, ce mă bucur! exclamă încântată fata. Asta-i minunat. Nu-ţi place? adăugă ea văzându-1 pe Theo că se uita tot în jos, serios.
— Să-mi placă? Zici de cameră? Ba da, îi o cameră mare, da' nu ere' că o să merg acolo, răspunse el rar.

Bucuria pieri de pe faţa lui Nan.
— Oh, Theo, de ce nu? întrebă ea dezamăgită. El răspunse din nou, tot rar:
— Cre' că o să stau aici ş' o să iau camera asta a ta în loc de cămăruţa mea.
— Asta-i cu mult mai bună decât a ta, desigur, şi, dacă o iei, poţi păstra mobila mea şi bănuiesc că te vei simţi confortabil, dar vei fi tot singur şi cred că ţi-ar plăcea mult mai mult să fii cu domnul Scott.
— Sigur că mi-ar plăcea mai mult, Nan, da' aşa mă gândesc să fac. Ştii că-n clădirile astea două sunt mulţi băieţi buni care n-au un' să-şi petreacă serile decât pe străzi şi mă gândeam în drum spre casă, 'n seara asta, ce bine-ar fi dacă ar fi o cameră un' să vină şi să citească şi să joace jocuri şi să vorbească, ştii... un fel de cameră de băieţi ca alea de care zicea domnu' Scott că sunt în unele locuri. Ar fi tare bine pentru băieţi ca Jimmy Hunt, care nu-s răi acum, da' vor deveni dacă stau pe străzi în fiecare seară.
— Theo, cred că e o idee splendidă. Doar de-ar fi o aşa cameră şi pentru fete. Ele au nevoie chiar mai mult decât băieţii.
Nan ezită o clipă, apoi adăugă:
— Theo, sunt foarte mulţumită de tine.
Pe faţa lui Theo se citea o mare uimire când o privi:
— Foarte mulţumită de mine? bolborosi el. Aş vrea să ştiu pen' ce?
— Ei, nu contează pentru ce. Ce vreau să spun, Theo, este la ce m-am tot gândit în ultimul timp. Când te-am întâlnit prima dată, ai fost bun cu Frăţiorul şi cu mine, aşa de bun că n-o să uit niciodată, dar nu erai...
— Am fost rău, interveni cu amărăciune băiatul.
— Nu, doar că nu ai avut niciodată ocazia ca să te înveţe sau să te ajute cineva şi nu-mi plăcea deloc când îl atingeai pe Frăţior, pentru că am crezut că nu erai bun.
— Dar nu eram bun, punctă trist Theodore.
— Dar de când te-ai întors de la păstor, ai fost aşa de diferit şi acum mi se pare că întotdeauna încerci să ajuţi pe câte cineva. Theo, dacă Frăţiorul supravieţuieşte, sper să fie ca tine.
Theodore rămase holbându-se la ea, fără grai, nevenindu-i să creadă ce aude.
— Ca mine... Frăţioru' ca mine, şopti el încet ca pentru sine, înroşindu-se în obraji.
Apoi se ridică şi se îndreptă spre pat, unde

dormea bebeluşul, cu o mânuţă peste pătura cu care era acoperit. Părul moale, auriu, îi cădea în ineluşe drăgălaşe peste fruntea jilavă, dar feţişoara era palidă precum ceara.

Theodore se opri un moment şi privi bebeluşul, apoi, deodată, sărută mâna micuţă neînvelită, iar după aceea ieşi fără niciun cuvânt.
Ochii lui Nan erau plini de lacrimi când se uita după el.
Cât de mult îl iubeşte pe Frăţiori se gândea ea. *îi va fi tare dor de el.*
Luni a fost o zi ocupată pentru doamna Rawson. Angaja o cusătoreasă pentru a termina rochiile lui Nan, apoi, după ce văzu că femeia s-a apucat de treabă, luă cu ea un băiat, ca să-i care o valiză mică şi se îndreptă spre clădirea unde locuia Nan.
Când ajunse, o găsi pe Nan cocând pâine. Era foarte cald înăuntru, iar fata era roşie la faţă şi părea obosită. Doamna Hunt luase bebeluşul la ea, unde camerele erau puţin mai răcoroase.
— Nan, copilă, doar nu te-ai apucat iar de copt! se miră doamna Rawson.
— A trebuit să coc puţin, nu mult, răspunse fata blând.
— Dar, draga mea, am crezut că ai înţeles că nu vrem să mai faci asta de-acum încolo.
Nan doar îi zâmbi când aşeză ultima franzelă în cuptor.
Doamna continuă:
— Nan, vrem să pleci mâine.

Nan o privi tresărind:
— Aşa de repede? întrebă şi ea la fel cum întrebase şi Theodore.
— De ce să mai întârziem? Fiecare zi în plus petrecută aici e o mare pierdere, atât pentru tine, cât şi pentru bebeluş, adăugă doamna Rawson.
Tulburată, Nan se aşeză pe un scaun şi spuse cu ezitare:
— Dar cum aş putea să fiu gata până mâine?
— Destul de uşor, dacă laşi deoparte gătitul. Mă întrebam, când veneam spre tine, ce vei face cu mobila.
Doamnei Rawson, cele câteva obiecte de mobilier sărăcăcioase i se păreau inutile, dar îşi dădu seama că însemnau totuşi mult pentru fată, care se sacrificase pentru a le cumpăra din banii câştigaţi cu greu.
Dar acum, Nan o privi blând şi-i povesti cu entuziasm despre planul lui Theodore, iar faţa doamnei se lumină în timp ce asculta.
— E un plan bun, răspunse ea din toată inima. Şi e un lucru mare că un băiat ca Theodore s-a gândit la el.
— Şi dacă ar fi mers să stea la dumneavoastră, adăugă încet Nan, doamnă Rawson, tot s-ar fi simţit foarte singur după ce va pleca Frăţiorul.
— O să-i fie foarte dor de voi amândoi, dar Nan, nu trebuie să te îngrijorezi de Theodore. Domnul Scott îl iubeşte pe băiat şi va avea grijă de el, poţi fi sigură de asta. Dar acum trebuie să vorbim despre călătoria ta. Ţi-am adus lucrurile de care m-am gândit că vei avea nevoie pe drum şi aş dori să probezi rochia asta.
Ea scoase din valiză costumul drăguţ, iar Nan îşi scoase stamba uzată.

— îţi vine foarte frumos. Eram sigură de asta, pentru că ţi-am luat măsurile. Nu cred că trebuie să-ţi iei multe din lucrurile pe care le ai, pentru că acolo vor fi multe altele noi, spuse ea. Am pus aici în valijoara asta, tot ce ai nevoie pentru călătorie, iar celelalte lucruri le pot lua eu cu ale mele.
Nan îşi ridică privirea, strigând bucuroasă:
— Oh, doamnă Rawson, veniţi cu noi?
— Poţi să fii sigură de asta. Credeai că te lăsam să călătoreşti singură, cu un bebeluş bolnav? Voi sta cu voi acolo o săptămână.
— Asta-i minunat! exclamă fata uşurată. Mă înfioram la gândul de a merge singură printre străini.
— Doamna Hyde nu va mai fi o străină pentru tine după două minute după ce o vei vedea. Nu te vei putea abţine să nu o iubeşti, chiar dacă vei încerca. Acum, ia să văd! Va trebui să fii gata la nouă jumătate mâine. Trenul pleacă la zece şi un sfert. O să trec pe aici să te iau. Şi, copilă, nu mai lucra astăzi. Doar odihneşte-te, ca să te poţi bucura de călătorie. Oh, mai este doar un lucru, de care aproape că am uitat: pantofii. Va trebui să îi probezi. Poţi veni cu mine acum, ca să-i luăm?
— Da, dacă doamna Hunt ar putea avea grijă
de coptură, răspunse Nan.
Doamna Hunt fu gata să facă acest lucru, aşa că Nan şi noua ei prietenă merseră imediat cu maşina la magazinul de pantofi.
Când se întoarse singură în camera ei, fata scoase din valiză lucrurile drăguţe şi le examina pe fiecare, cu o durere amestecată cu plăcere. Era încântată să aibă din nou articole vestimentare aşa cum aveau celelalte fete, dar o durea mult pe Nan să le primească de la străini, chiar şi de la cei precum doamna Rawson. Dar nu se simţi la fel când văzu hainele drăguţe pentru frăţiorul ei. Privindu-le, ochii îi străluciră cu satisfacţie. Nu putu rezista dorinţei de a vedea cum arăta în ele şi, după ce îl îmbrăcă, îl duse la doamna Hunt, ca să fie admirat. Amândouă îl lăudară şi-l dezmierdară pe micuţ, cu inimile pline de bucurie.
Theodore aştepta să petreacă o seară liniştită alături de Nan şi de bebeluş. Era ultima seară pe care aveau s-o petreacă împreună pentru mai multă vreme. însă se dovedi a fi tocmai opusul. Se dusese vestea că Nan avea să plece şi, pe tot parcursul serii, femeile şi fetele din clădire veniră să spună „la revedere". Nan nu se aşteptase la asta, pentru că nu avusese prea mult tangenţă cu vreo una dintre ele, dar o atinsese profund faptul că, în felul lor nemanierat, îi urară o vară plăcută şi sperau că bebeluşul se va întoarce înapoi sănătos şi puternic.
Theodore rămase tăcut într-un colţ în timpul
acestor vizite, iar unele femei, vorbiră când se întoarseră în camerele lor despre singurătatea pe care o va simţi băiatul fără bebeluşul pe care toate ştiau că el îl iubea aşa mult.

Când plecă şi ultima dintre ele, Theodore se ridică şi-i înmâna lui Nan o borsetuţă.
— Nu-i mult înăuntru', da' vreau să-i foloseşti pen' orice va avea el nevoie, spuse băiatul, arătând spre copil.
Nan ezită. Nu ar fi luat pentru ea, dar ştia că îl va răni mult pe Theo dacă ar fi refuzat darul lui, aşa că o luă, spunând:
— Ai fost aşa de bun cu el întotdeauna, Theo! Nu-1 voi lăsa să te uite niciodată.
— Nu, să nu-1 laşi! murmură băiatul şi, nefiind în stare să aibă încredere în sine dacă ar spune mai multe, se întoarse şi plecă în tăcere în camera lui.
Mica borsetă pe care i-o dăruise lui Nan avea înăuntru cinci dolari.
— Dragul de el! Ce bun e cu noi! murmură Nan când aşeză înapoi bancnota înăuntru. Sper să nu trebuiască să-i folosesc.
Theodore se întoarse alergând, în dimineaţa următoare, pentru un scurt „rămas-bun", înainte de a merge la lucru. Aşteptă intenţionat până în ultimul moment pentru ca salutul său să fie unul scurt şi spuse atât de puţine şi cu atâta răceală încât cineva care nu l-ar fi cunoscut ar fi spus că era nepăsător şi indiferent, dar Nan ştia mai bine care era realitatea. Acum că vremea plecării era aşa de
aproape, ea se cutremură şi aproape că îşi dori să fi refuzat să plece, dar totuşi îl îmbrăcă pe Frăţior şi se îmbrăcă şi ea cu noile haine şi, când doamna Rawson apăru, punctuală, la nouă treizeci, totul era pregătit.
Doamna îi privi cu satisfacţie pe cei doi şi insistă să ducă ea bebeluşul în braţe pe scări, în timp ce unul dintre copiii doamnei Hunt le urmară, ţinând în mână valiza lui Nan. La intrare, îi aştepta un taxi şi, cum taxiurile erau o raritate în localitate, o mulţime de copii curioşi se holbau la el şi aşteptau să-i vadă pe Nan şi pe bebeluş plecând cu el.
— Va fi o zi călduroasă. O să mă bucur când o să fim cât se poate de departe, spuse doamna Rawson, privind cu îngrijorare la faţa bebeluşului, în timp ce taxiul uruia pe străzile de piatră.
Când micul grup ajunse în gară, se zări un fâlfâit de veşminte în culori vioaie, iar Nan se trezi înconjurată de cele unsprezece „fiice ale Regelui". Ele luară în primire bebeluşul, care se lumină frumos la faţă când le văzu, luară valiza şi sacoşa de mână a doamnei Rawson şi merseră împreună prin gara mare spre trenul care staţiona în aşteptarea plecării şi, în loc să li se spună: „nu puteţi urca încă, doamnelor, nu înainte ca trenul să fie gata de plecare", portarul le zâmbi binevoitor când le văzu chipurile vioaie şi le deschise imediat poarta. Bunăvoinţa lui se datora faptului că una dintre fete era fiica oficialului de la căile ferate, dar Nan nu ştia asta.
Trenul nu era în totalitate pregătit, dar erau acolo două vagoane-salon, iar fetele urcară într-unui dintre acestea, unde găsiră locurile pentru doamna Rawson şi Nan. Apoi agăţară hainele în cuier, deschiseră ferestrele şi

făcură toate cele la care se mai gândiră pentru a asigura confortul celor trei.
Una dintre fete prinse de rochia lui Nan un bucheţel frumos de violete, care miroseau minunat.
Apoi, se auzi gălăgie şi voci când oamenii începură să-şi ocupe locurile în vagon, iar una dintre fete se uită la ceas şi spuse:
— Trebuie să ne luăm „la revedere" fetelor, sau vom rămâne în tren.
— N-ar fi fost amuzant dacă am fi putut merge şi noi toate şi să stăm pentru o săptămână împreună cu doamna Rawson? propuse una din ele.
— Da, într-adevăr! Dacă nu ar fi trebuit să mergem la şcoală, poate am fi făcut aşa.
— Nan, să nu uiţi că o să-ţi scriem, pentru că tu aparţii cercului nostru, şopti alta.
Apoi unele cu un sărut, altele cu o strângere caldă de mână, spuseră „la revedere" şi se grăbiră să iasă din vagon. Ajunse afară, pe peronul din faţa geamurilor vagonului, continuară să-şi spună cuvinte de rămas-bun, să fluture batiste şi să facă din mână, până când trenul părăsi staţia.
Apoi Nan se aşeză pe scaunul ei confortabil, iar ochii-i negri au fost luminaţi de o scânteie de fericire.

— Nu am ştiut că există în lume aşa nişte fete, spuse ea, fete care să fie aşa de pline de bunătate fată de o străină ca mine.
— Cu siguranţă sunt nişte fete dragi. Mă gândesc că nu sunt multe ca ele, răspunse doamna Rawson. Unele dintre ele au fost la clasa mea de şcoală duminicală încă de când aveau nouă ani.
— Probabil de asta sunt aşa, răspunse Nan timid, schiţând unul din zâmbetele ei vioaie şi luminoase.
Apoi se întoarse să privească pe geam şi se schimbă la faţă pentru că pe un gard, aproape de calea ferată, stătea Theodore, uitându-se cu nerăbdare la geamurile trenului aflat în mers. Nan îl apucă repede pe Frăţior şi-l ţinu la geam, iar pe faţa băiatului apăru un zâmbet şi-şi flutură şapca.
Apoi trenul accelera şi goni, iar băiatul merse încet înapoi la munca sa.
Era aproape spre asfinţit când călătorii ajunseră la destinaţie. Inima lui Nan începu să bată repede şi privi în jur, oarecum neliniştită, la coborârea pe peron, dar în momentul următor se trezi uitându-se direct la doamna Hyde şi, din acea clipă, toate temerile şi îngrijorările ei se spulberară.
Doamna Hyde nu avea copii, dar puternicul ei spirit matern se citea clar în ochii ei şi le făcu loc în inima ei celor doi, de la prima lor întâlnire.
Bebeluşul, obosit după lunga călătorie, fusese agitat în ultima oră de drum, dar când se află în braţele doamnei Hyde, se aşeză confortabil şi

adormi liniştit tot timpul celor trei mile de drum cu maşina, de la gară.
Doamna Hyde nu-i adresă multe cuvinte lui Nan pe parcursul drumului,

ci doar din când în când îi zâmbea sau îi spunea câte o vorbă, arătându-i că nu uita de ea, chiar dacă cele două doamne vorbeau. La urmă, îşi puse ferm mâna-i puternică peste mâna fetei şi-i spuse cu vioiciune:
— Uite, draga mea, aproape ai ajuns acasă.
Iar Nan privi fericită spre casa mare, întinsă, albă, umbrită de ulmi înalţi şi cu verande largi pe trei părţi ale sale. în spate, era o grădină de modă veche, cu flori, împrejmuită cu rondouri înalte. De jur împrejur erau terenuri întinse cu coline, iar pe una dintre părţi era o pădure de copaci mari şi bătrâni.
Soarele strălucitor din după-amiaza târzie arunca raze lungi peste peluza verde, atingând totul cu o lumină aurie, tocmai când ei ajunseră în faţa uşii de la intrare. Nan îşi spuse în sinea ei: *Nu ştiu cum ar -putea cineva să nu se simtă bine şi să nu fie fericit aici.*

CAPITOLUL 14
Theodore îi acordă o şansă lui Carrots
Lui Theodore îi era groază să meargă acasă, în acea seară. După ce termină munca, merse la un restaurant, pentru a servi cina, apoi hoinări pe lângă izlaz. Acolo era răcoare şi plăcut, pe sub copacii umbroşi. Se aşeză pe o bancă şi se întreba oare ce făcea Nan în acele momente şi cum rezistase Frăţiorul în orele lungi ale călătoriei.
Când aproape se făcu întuneric, porni încet spre casă. Uşa doamnei Hunt rămase deschisă, iar el se opri să ia cheia pe care i-o lăsase Nan acolo. Jimmy ţâşni afară şi i-o aduse, iar doamna Hunt îi adresă cu blândeţe câteva cuvinte şi-1 invită să intre în casă şi să stea puţin, dar el refuză, spunând că e obosit. Apoi, luă cheia, traversă holul şi deschise uşa camerei lui Nan. După ce intră şi încuie, tresări puţin, sesizând că lângă fereastră e ceva ce se mişcă. Imediat îşi dădu seama că era doar scaunul-balansoar a lui Nan, care se legăna puţin, datorită curentului care se făcuse când el închise uşa. Camera nu era luminată decât de licărul slab de afară, care trecea prin ferestrele deschise.
Stând aşezat în scaunul-balansor, fu cuprins de un val de singurătate şi dor de casă. Nan şi Frăţiorul fuseseră tot ce însemnase vreodată „acasă" pentru el şi niciodată nu se simţise aşa de singur şi lipsit de prieteni ca în acea seară.
Tag părea că-i împărtăşeşte trăirile. Se tot plimbă prin cameră mirosind, căutându-i, evident pe cei doi care plecaseră, iar, până la urmă, inspirând adânc, ca şi cum ar geme, se aşeză lângă scaunul-balansor, gudurându-se cu capul pe mâna stăpânului său, scheunând încet şi tulburat. Theodore îi mângâie capul rugos şi spuse:
— Cam pustiu, nu-i aşa, prietene?
Tag lovi podeaua cu coada şi scheună din nou.
Mult timp, băiatul rămase acolo, gândindu-se serios. într-un final, îşi

spuse cu un suspin: *Poate-ar fi mai bine să mă duc la culcare. Nu mă simt în stare să mai fac ceva în seara asta.*
Era obişnuit să se schimbe de haine pe întuneric, aşa că nu mai aprinse lampa, dar, chiar când dădu să se bage în pat, atinse cu mâna ceva fin şi tare pe pernă.
— O scrisoare! exclamă el întrebător şi se grăbi să aprindă lampa. Oh! strigă el pierzându-şi răsuflarea când văzu scrisul de mână clar şi ferm. E de la păstor!
Obrajii îi ardeau, ochii îi străluceau şi degetele îi tremurau vizibil de emoţie când ţinea cu grijă scrisoarea în mâini, citind şi recitind adresa:

Din partea doamnei MARTIN
îşi aminti cum, de-atâtea ori, stătuse el lângă biroul păstorului şi văzu cât de repede parcurgea stiloul bucata de hârtie pe care scria. Theodore ar fi recunoscut acel scris oriunde.
Mult timp rămase aşa, fără să deschidă scrisoarea. Era destul de fericit să ştie că se afla acolo, în mâinile sale, prima scrisoare pe care o primise vreodată. Şi, când te gândeşti că păstorul îi scrisese tocmai lui, Theodore Bryan! Păcat că păstorul nu putea vedea chipul băiatului care privea cu ochi scânteietori plicul.
Până la urmă îl deschise şi începu să citească. Era o scrisoare lungă şi, în timp ce o citea iar şi iar, respiraţia i se acceleră, ochii i se întunecară, iar, când termină de citit, obrajii îi erau umezi, deşi nu-şi dădu seama de asta. Nu se gândea la el însuşi. Erau mulţi care ar fi dat mult pentru a primi o scrisoare de la păstor, dar cu siguranţă că niciunul nu ar fi apreciat-o mai mult decât băiatul singur, care stătea acolo în acea noapte în camera slab luminată, absorbit de acele pagini scrise cu grijă. Din nou şi din nou citi întreaga scrisoare, oprindu-se mai cu seamă asupra unui pasaj, ale cărui cuvinte se întipăriră în inima lui cu litere de lumină. Când, în sfârşit, se întinse pentru a adormi, nu reuşi, ci rămase treaz ore în şir, ţinând strâns scrisoarea în mână, repetându-şi acele cuvinte pe
'
care avea să şi le amintească pentru tot restul vieţii sale.
Doamna Martin îmi scrie că doreşti să fii sigur de iertarea mea. Dragul meu băiat, dacă mi-ai greşit vreodată, te iert deplin, aşa cum sper să fiu iertat şi eu însumi. Totuşi, Theodore, chiar dacă mi-ai fi greşit vreodată foarte mult, totul ar fi şters de bucuria pe care o am ştiind că eşti un soldat al crucii. Ştiu că vei fi un soldat credincios, loial, chiar şi cu preţul vieţii, şi fie ca marele Căpitan, pe care amândoi îl slujim, să te aibă întotdeauna în paza Sa sfântă.
Băiatul repetă de multe ori aceste cuvinte şi, deşi nu putea adormi,

era plin de o adâncă fericire şi pace. „Pe care amândoi îl slujim." înţeleptul şi sfântul păstor şi el, un băiat al străzii sărac şi neştiutor, erau acum soldaţi sub comanda marelui Căpitan. Credincios şi loial, chiar şi cu preţul vieţii? Oh, da! Theodore îşi reînnoi angajamentul în această privinţă în acea noapte de veghe.

Cu toate acestea, scrisoarea îi aduse băiatului o nouă dezamăgire, pentru că îl anunţa că păstorul fusese bolnav de când plecase şi că se decise că ar trebui să rămână departe de oraş până în luna octombrie. Alte cinci luni lungi pân[1] o să-1 văd iar, se gândi trist Theodore, deşi nu mai simţea aceeaşi suferinţă de până atunci. Aproape că putea simţi mâna păstorului pe creştetul său şi ochii lui blânzi privind în jos, într-ai lui. De când părăsise casa păstorului, băiatul nu mai fusese atât de fericit cum a fost în acea noapte, în care se aşteptase să se simtă singur şi nefericit.

Oh, dacă Nan ar şti, ce fericită ar fii se gândi el, în repetate rânduri. Adormi într-un târziu, ţinând scrisoarea strâns în mână, iar degetele sale nu-i dădură drumul, până când se trezi în dimineaţa următoare, şi bucuria nu muri în inima sa. Mintea lui era plină de gânduri în timp ce se îmbrăca, iar, dintr-odată, se opri încălţat cu un pantof şi cu celălalt în mână.

— Asta e! spuse el cu voce tare. Asta vroia să spună păstoru'-n duminica aia! „Noi nu suntem ai noştri! Suntem cumpăraţi cu un preţ." Marele Căpitan m-a răscumpărat să fiu soldatu' Lui şi tre[1] să fac ce-mi zice El. N-am ştiut niciodată ce înseamnă asta, da' acum ştiu.

Apoi adăugă, încet:

— Da[1] oricum vreau să fac ce zice El. înaintând spre muncă, animat de această stare

lăuntrică, Theodore nu avea cum să nu găsească ceva de făcut pentru Căpitanul său.

Doamna Hunt a decis să preia munca pe care o făcea Nan şi să furnizeze astfel cele necesare pentru tarabă. Ea pregătise deja coşul mare când veni Theodore, apoi, împreună cu Jimmy, cei doi băieţi porniră spre tarabă, locul unde acum amândoi îşi serveau şi micul dejun.

Theodore era neobişnuit de tăcut şi gânditor şi ceva de pe chipul lui îl făcu şi pe Jimmy cel vorbăreţ să rămână tăcut. Cei doi băieţi tocmai terminară de pregătit taraba pentru clienţii lor, când Theodore exclamă dintr-odată:

— Uite-1! Şi o zbughi.

Jimmy se uită după el, iar mirarea i se transformă în indignare când îl văzu pe Theo apucându-1 de jachetă pe Carrots, care îşi târâia picioarele fără ţintă pe trotuar, cu mâinile în buzunare, iar, după ce vorbi puţin cu el, veniră împreună la tarabă.

— Ei, hai c-asta-i bună! mormăi Jimmy.
Se uita încruntat la Carrots, în timp ce Theo îl aducea la tarabă, dar Theodore îl privi pe Jimmy cu o lumină stranie în ochi. îi umplu o farfurie lui Carrots şi-i turnă o cană de ceai.
— Cre[1] c-ar trebui s-aştepţi să plătească mai întâi pen[1] ce-a furat data trecută de aici, bombăni Jimmy, uitându-se mânios spre inculpat.
Auzind remarca, Carrots se încruntă, apoi miji ochii cu neruşinare spre Jimmy, în timp ce golea cu grabă farfuria pe care Theodore o pregătise pentru el. O dată sau de două ori îi aruncă o privire încurcată celui din urmă, ca şi cum ar fi încercat să afle nişte motive ascunse.
— A fost destul? întrebă Theo, când farfuria şi cana se goliră.
— Cre[1] că aş putea să mai mănânc una sau două gogoşi d[1] alea, răspunse Carrots, mijind din nou ochii spre chipul întunecat al lui Jimmy.
Când dispărură şi gogoşile, Theo spuse:

— Vino puţin cu mine, Carrots!
Cei doi plecară împreună, lăsându-1 pentru prima oară pe Jimmy foarte supărat pe prietenul său, Theodore.
Carrots îşi târâia picioarele pe lângă Theo, uitându-se atent şi cu suspiciune dintr-o parte într-alta să vadă dacă nu apare vreun poliţist în mâna căruia bănuia că i se înscenase de către companionul său să fie dat. Nu putea concepe ca un om să aibă şansa să se răzbune pentru un rău care i se făcuse şi să nu profite de ea.
— Carrots, începu Theodore, unde dormi?
Nu mă prinzi tu aşa! îşi spuse Carrots în sinea lui, în timp ce răspunse nepăsător:
— Oh, un[1] se-ntâmplă să mă ia somnu[1].
— N-ai un anume loc, o casă? întrebă Theo.
— Nu.
— Uite, io am plătit chiria pân' la sfârşitu[1] lunii pe camera unde-am dormit şi io n-o mai folosesc. Po' să dormi acolo săptămâna ce vine, dacă vrei.
Carrots se opri brusc şi se holbă la cel de lângă el, împingându-şi limba în obraz:
— Crezi că-s prost? întrebă el scurt.
— Nu ştiu dacă eşti sau nu. Da' ere' că o să fii dacă zici „nu" la oferta mea, răspunse Theo, uitându-se ţintă în ochii meschini ai lui Carrots.
Acea privire fixă îl încurcă pe Carrots. Era mai convingătoare decât orice cuvinte. Studie pentru o clipă faţa lui Theo, apoi izbucni:
— Care-i jocu[1] tău pân' la urmă, Tode Bryan?

— Carrots, răspunse Theo, cu sinceritate. Nu-i niciun joc. Am luat camera şi nu-mi mai trebe pen' c-am luat alta. Eşti binevenit s-o foloseşti

pân' la sfârşitu' lunii. Ce zici? O iei sau nu?
— O iau, consimţi Carrots.
— Bine.
Theo îi dădu numărul, adăugând:
— Vin' la camera mea oricând înainte de zece, să iei cheia.
Apoi se grăbi să plece, lăsându-l pe Carrots extrem de uimit, îndoielnic şi neştiind ce să facă, pentru că încă nu era convins de intenţiile bune ale lui Theo faţă de el.
Cât îl priveşte pe Theo, el se grăbi spre lucru, fluierând bucuros pentru că simţea că făcuse puţin din lucrarea Căpitanului. Şi nu fusese înşelat. Ştia despre Carrots că era „soi rău", cum obişnuia el să spună, dar îşi spuse: Şi *io am fost „soi rău" nu demult şi-o să văd dacă nu pot face pentru Carrots ceva, cât timp îl caut pe Jack Finney ăla.*
Jimmy Hunt îl aşteptă cu nerăbdare pe Theo în acea seară şi se dezlăntui împotriva lui, de îndată ce apăru. Chipul lui Jimmy încă era întunecat şi nu răspunse la salutul bucuros al prietenului său.
— Ia zi-mi şi mie, Theo, începu el, aş vrea să ştiu şi eu, ce-a vrut să-nsemne aia pân' la urmă?
— Care-i problema, Jimmy? Ce vrei să zici?
— Ce vrei tu să zici că l-ai adus pe Carrots la tarabă de dimineaţă şi l-ai ghiftuit cu mâncare şi nu i-ai cerut nici un cent măcar? întrebă Jimmy, pe

un ton profund ofensat.
— Tu n-o să suferi nicio pierdere, Jim. Asta se scade din profitu' meu, răspunse repede Theo.
— Nu-i vorba de-asta, răspunse în grabă Jimmy, nu mă supăram dacă era oricare altu', da' nu el. Ia zi-mi, Theo, de ce-ai făcut-o pân[1] la urmă? Cre[1] că ar trebui să-mi spui.
Theodore îi privi chipul ridicat spre el, pe jumătate curios şi pe jumătate nerăbdător.
— Jimmy, începu el să spună, cu seriozitate, tu n-ai fi bucuros dacă i-ar întinde cineva o mână de ajutor lui Dick şi l-ar ajuta să devină om adevărat?
Jimmy se înroşi. îi era ruşine cu fratele lui şi se simţea chinuit de reputaţia rea a lui Dick.
— Sigur, răspunse el scurt, plecându-şi ochii.
— Ei bine, Jimmy, l-aş ajuta pe Dick, dac-aş putea, şi mai e un băiat pe care-l caut de-atâta timp... Şi dacă nu-l pot găsi nicăieri, până dau de el, o să-ncerc să-l trag în sus pe Carrots în locu[1] lui.
— Hm, să-l tragi pe Carrots în sus! repetă Jimmy, ţâfnos. Tode, tre' să fii tare moale dacă tu te-aştepţi să faci ceva bun dintr-un soi aşa de rău cum e Carrots.
— In cei mai mulţi dintre băieţi este măcar ceva bun, aşa cred io, Jimmy

şi ere' că şi în Carrots, doar să găsesc acel ceva... Oricum, o să-ncerc, totuşi, pentru o vreme.
— Eh! vocifera Jimmy, contrariat.
Nu spuse mai multe, dar după aceea îşi propuse să-i urmărească cu atenţie pe Theo şi pe Carrots şi
se hotărî să se gândească serios la această chestiune.
Carrots dormi în camera lui Theo în săptămâna care urmă, strecurându-se uşor pe scări, privind pe furiş, cu suspiciune, spre fiecare colţ întunecos de pe holuri noaptea şi plecând în acelaşi fel cum venea, înainte să se trezească Theo, dimineaţa. Nu-i adresă niciun cuvânt de mulţumire, dar Theo ştia că nu putea să se aştepte la asta de la cineva precum Carrots.
într-una din nopţi, când el intră, Theodore lăsă uşa camerei sale deschisă larg şi strigă, cu glas plăcut:
— Intră un minut, Carrots!
Băiatul se opri în prag până când fu sigur că nu e nimeni altcineva în cameră, apoi intră sfios şi se lăsă cu toată greutatea pe un scaun.
— Na, ce vrei? întrebă el, grosolan.
— Ţi-ar plăcea să faci nişte bani în plus mâine? începu Theodore.
— Asta depinde.
— De ce anume depinde?
— De muncă.
— Mă gândesc că vei fi dispus pentru orice muncă, remarcă Theodore aruncând o privire rapidă spre hainele jerpelite ale celuilalt.
Carrots rânji nepăsător:
— O, io nu-s un ştab ca tine, răspunse el, arătându-i ce voia să spună printr-o privire dispreţuitoare aruncată spre cămaşa curată şi hainele decente ale celuilalt.
>259
■
Theodore ajunse acum în punctul în care avea cel puţin o cămaşă curată pe săptămână.
Ignoră această remarcă şi merse mai departe:
— Sunt mulţi băieţi care s-ar bucura de munca asta. Da' vreau să-ţi dau ţie prima şansă. Jimmy Hunt pleacă-ntr-o excursie mâine şi io nu pot avea grijă de tarabă. Poţi să faci tu asta, dacă vrei.
Carrots se holbă la el, cu gura larg deschisă şi ochii măriţi.
— Io? se miră el, nevenindu-i să creadă. Adică mă laşi pe mine să am grijă, singur, fără să fii tu acolo şef?
Theo aprobă.
Gura lui Carrots se strâmbă încet într-un rânjet de satisfacţie amestecată cu batjocură, atunci când spuse:
— Bine. Sunt omu' tău!
— Atunci, fii gata să mergi cu mine la şase jumate', răspunse Theo. Ia

spune, care-i numele tău adevărat? Doar nu-i Carrots. Dacă-mi zici care-i, o să te strig aşa, adăugă el.
— Nu vreau să aud pe cineva zicându-mi aşa. Carrots e bine pentru mine şi dacă mie-mi convine, alţii n-ar trebui să se-amestece, spuse supărat băiatul, redevenind suspicios.
— Nu tre' să te superi, spuse Theodore. M-am bucurat când am început să fiu strigat Theodore în loc de Tode sau Toady şi m-am gândit că şi tu simţi la fel. Sigur, dacă ţie-ţi place Carrots, nimănui nu-i pasă.
260
— Hm! mormăi Carrots şi plecă, fără să mai spună ceva.
Aştepta pe hol, când Theodore deschise uşa camerei sale, în dimineaţa următoare, şi ajută cu destulă îndemânare la căratul coşului mare şi la aranjarea tarabei. Oricum, nu credea că Theo chiar avea de gând să-1 lase singur, până nu se văzu în spatele tejghelei curate, cu cincizeci de cenţi în monede de cinci cenţi şi un penny în buzunar, pentru a da rest.
— Na că-s binecuvântat! exclamă el, apoi rânji şi jubilă şi bătu din palme cu bucurie, după ce Theodore plecă.
Pe drum, Teo se gândi în sinea lui: E *un risc, da' trebuia să-i dau o şansă.*
De multe ori, în acea dimineaţă gândul lui se îndreptă spre Carrots, întrebându-se cum se descurca. Fusese o zi călduroasă şi neobişnuit de obositoare pentru Theodore şi se întoarse la camera sa mai târziu decât de obicei. înainte să închidă uşa, Jimmy Hunt traversă holul în fugă, strigând:
— Theodore, unde-s coşurile şi lucrurile?
Lui Theodore i se strânse inima, dar răspunse încet:
— N-au fost aduse înapoi?
— Nu. Pe cine-ai pus să aibă grijă de tarabă, Theo?
— Pe Carrots.
— Theodore Bryan, spune-mi că nu pe el! exclamă Jimmy pe un ton aşa de dramatic, că Theo
261.
aproape izbucni în râs.
Amuzamentul său fu ultima picătură pentru Jimmy. El se dezlănţui într-o furtună de acuzaţii pline de dispreţ în mijlocul cărora Theo păşi încet în camera lui, închizând uşa şi lăsându-1 pe Jimmy să tune şi să fulgere în voie. Asta îl făcu pe băiat să-şi vină în fire. Se calmă şi-şi aminti că, la urma urmei, taraba aparţinea lui Theodore şi el avea dreptul să facă tot ce doreşte cu ea. Şi astfel, după ce rămase o vreme pe hol, lovind cu piciorul pentru a-şi exprima trăirile, Jimmy ciocăni la uşa închisă şi, după ce Theodore îi spuse să intre, păşi înăuntru, într-o stare de oarecare calm.
— Ce-o să faci dimineaţă, Theo? începu el să spună, pe un ton îmblânzit.
— Ai fost la tarabă, Jim?
— Da... şi ăla, după ce a vândut toată mâncarea, a mers şi a vândut toată

vesela şi ibricul de ceai şi toate. A golit totu[1], izbucni Jimmy, indignat. M-am dus să văd dacă găsesc coşurile şi mi-au zis nişte băieţi totu[1]. Mi-au zis că un roşcat a făcut asta, da[1] n-am crezut că eşti aşa de necopt încât să ai încredere în Carrots. Ia zi-mi, Theodore, după tine, tu chiar ai crezut că va face ceea ce trebuie?
— Nu prea mult. Am sperat că va face şi a trebuit să-i dau o şansă, Jimmy?
— De ce a trebuit? întrebă curios Jimmy.
— Unde-aş fi fost eu acum dacă nu mi-ar fi dat cineva o şansă, Jimmy?
— Oh, tu... tu nu eşti Carrots. Tu eşti de alt soi.
— Da, sunt de alt soi acum, da[1] am fost rău, precum Carrots, înainte să-i întâlnesc pe Nan şi pe Frăţior, răspunse Theo, cu sinceritate.
Apoi adăugă:
— Nu-ţi fă griji de tarabă. O să merg şi-o să cumpăr ce trebuie.
— Şi n-o să-i faci nimic lui Carrots ăla pentru asta? întrebă neliniştit Jimmy.
— Nu. Nimic. Dar Jimmy, nu te frământa atâta cu el! Dacă o ţine tot aşa, o să fie închis curând.
— Ar fi şi cazul, bombăni Jimmy când plecă, lăsându-1 pe Theodore să se gândească la eşecul încercării sale.
Nu fusese foarte surprins, deşi nu se aşteptase la o asemenea jefuire din partea lui Carrots, dar pierderea nu era nici pe departe atât de mare încât să-1 facă de ruşine. La sugestia domnului Scott, Theo începuse să-şi depună câştigul suplimentar într-o bancă de economii şi avea destul la îndemână pentru a-şi înlocui cu uşurinţă vesela şi ustensilele pierdute, dar era dezamăgit şi demoralizat. Părea inutil să încerci să ajuţi pe cineva care nu doreşte să se ajute singur. Şi totuşi, nu putea fi chiar atât de descurajat, câtă vreme îşi amintea întotdeauna ceea ce fusese el cândva.
Ieşise să cumpere cele necesare şi când se întoarse îl găsi pe domnul Scott, care tocmai pleca de la uşa lui. Se grăbi să descuie, iar bărbatul se întoarse, spunând:
— Mă bucur că te-ai întors înainte să plec,
Theodore, pentru că vreau să discut cu tine despre acţiunea aia cu camera pentru băieţi.
— Am crezut că aţi uitat cu totul de ea, răspunse băiatul, chipul luminându-i-se.
Vorbise cu învăţătorul său despre planul lui, iar domnul Scott îi răspunse:
— Da, poate fi făcut ceva de genul acesta, dar, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş grăbi.
Acestea fiind spuse, chestiunea fu lăsată deoparte.
Acum, domnul Scott se uită meditativ în cameră, spunând:
— Cred că îţi e mult mai confortabil aici decât în camera pe care ai avut-o înainte. Nu dormi mai bine aici, Theo?

— Oh, da. Nu mai sunt aşa de obosit când mă trezesc, dimineaţa.
— Nu, pentru că aici ai ferestre şi ai aerisire bună, dar, Theo, tu realizezi cum va fi dacă vei folosi camera pentru activităţi? Unii băieţi vor veni aici în fiecare seară şi tu va trebui să ai lămpile aprinse şi când tu vei vrea să mergi la culcare, camera va fi foarte încinsă şi înăbuşitoare, încărcată de aer închis. în plus, tu va trebui să fii aici tot timpul. Nu poţi avea încredere în asemenea băieţi şi să-i laşi singuri în cameră.
Theodore se gândi la Carrots. Chipul îi era serios şi neliniştit şi răspunse rar:
— Cre' c-aveţi dreptate, domn'le Scott, da[1] nu vreau să renunţ la plan.

— Poate nu vom renunţa, doar îl schimbăm puţin. Ai fost vreodată în camera largă din faţă, de
sus?
Theodore scutură din cap, surprins că învăţătorul său ar putea şti ceva despre camerele
de sus.
Domnul Scott adăugă:
— Ei bine, atunci, hai cu mine sus acum să arunci o privire! Am cheia.
Nedumerit, băiatul îşi urmă învăţătorul pe scări la o cameră încăpătoare, cu câte două ferestre
pe fiecare parte.
— Cum ţi se pare asta pentru camera ta de activităţi, Theodore? îl întrebă domnul Scott.
— Asta? Oh, asta va fi tocmai bună, dar dom'le Scott, va costa o grămadă de bani.
— Ceva mai mult decât pentru a ta, bineînţeles, dar aşa vom face, Theodore. Mi-a plăcut planul tău, dar nu mi-a plăcut ideea ca tu să renunţi la camera ta pentru a-1 îndeplini, aşa că am discutat cu câţiva domni dintre cunoştinţele mele despre asta şi cu toţii au vrut să dea o mână de ajutor. Aşa că, fiecare dintre ei mi-a dat o sumă de bani, apoi m-am dus la proprietarul clădirii şi am închiriat camera asta. Va fi văruită cu alb, apoi noi o să curăţăm bine podeaua şi vom pune jaluzele la ferestrele astea pline de soare. Apoi vom aduce nişte mese şi scaune şi nişte rafturi de lemn de pin pentru cărţile şi revistele pe care le vom aduna de la prietenii noştri şi, dacă doreşti, unii dintre noi vom sta de vorbă cu băieţii la evenimentele curente, cam o dată pe săptămână.
— Ce-s evenimentele curente? întrerupse imediat Theo.
— Vei afla în curând, Theo. Acum va trebui să delegăm pe cineva să aibă grijă de camera asta. Ai putea să fii tu?
— Da, bineînţeles.
— Ştii că asta înseamnă să fii aici în fiecare seară în timpul săptămânii, de la şapte jumătate până la zece. Vei dori să ieşi uneori, Theodore.

— Da, ere[1] că da, da[1] tot aşa o să fiu gata şi să stau aici până-ncepe iar şcoala serală.
— Foarte bine! Atunci, rămâne aşa şi vom încerca să pregătim camera pentru deschidere într-o săptămână sau două, de îndată ce vom avea destule cărţi şi reviste cu care să începem.
Spunând acestea, domnul Scott încuie uşa şi cei doi coborâră scările.
Theodore era foarte entuziasmat de promisiunea camerei de lectură, dar se întrista puţin când învăţătorul îi spuse:
— Să nu fii dezamăgit, Theodore, dacă la început vor fi puţini băieţi care vor dori să-şi petreacă serile în această cameră. Cei mai mulţi dintre băieţii din aceste locuri sunt aşa de obişnuiţi să hoinărească pe străzi, că vor prefera să facă asta, mai ales pe vreme foarte călduroasă şi bineînţeles că sunt puţini cărora le pasă de citit. Va fi necesar să fie educaţi în această privinţă.
— Cre[1] c-aşa-i, răspunse băiatul, căzând pe
gânduri. Da' o să le placă la iarnă, cân' afară o să fie frig şi furtună, adăugă el.
— Da, fu de acord tânărul bărbat. Theo, doamna Rawson va fi mâine acasă. N-ai vrea să vii şi să serveşti cina împreună cu noi şi să auzi ce va spune despre Nan şi micuţ? adăugă el, înainte de a pleca.
— O, da! Mulţumesc, domnie! spuse Theodore, zâmbind de bucurie.
— Bine, atunci. Te vom aştepta.
Apoi domnul Scott îi adresă un „noapte bună" prietenos şi plecă.
Lui Theodore îi era teamă de o cină împreună cu doamna Rawson, dar uită să se mai simtă ruşinat sau măcar rău. Atunci, de îndată, ea începu să-i povestească despre încântătoarea casă de la fermă şi despre timpul fericit pe care Nan şi bebeluşul îl vor petrece acolo. Ea îi spuse tot ce consideră că l-ar putea interesa, iar el ascultă cu atenţie şi cu inima plină de bucurie tot ce povestise doamna Rawson. Dacă Frăţiorul tot trebuia să stea departe de el, măcar Theodore se putea bucura, fiind asigurat că micuţul se afla într-un loc aşa de frumos şi că deja începuse să se întremeze, să devină mai puternic şi mai vioi.

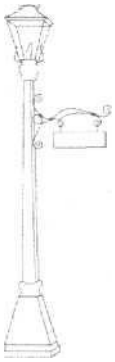

CAPITOLUL 15

O grevă

— Văd că nu circulă nicio maşină! Ce se-ntâmplă? se miră Jimmy, în dimineaţa următoare, când trecu împreună cu Theodore pe strada Tremont.

— E grevă. N-ai auzit ieri despre asta? spuse Theo.

— Nu. Vai! Da' o să fie ceva dacă opresc toate maşinile!

— Un timp destul de rău, mai ales pentru oamenii care trăiesc în afara oraşului, răspunse cu seriozitate Theodore.

Când ajunse pe strada Tremont, după ce servise micul dejun la tarabă, observă grupuri de bărbaţi şi de băieţi care stăteau pe la colţuri. Pretutindeni, greva fu subiectul principal de discuţie. Pe ici, pe colo, erau grupuri de vatmani şi taxatori, unii dintre ei păreau neliniştiţi şi cu feţe grave, iar alţii păreau nepăsători şi indiferenţi.

Aglomeraţia de pe stradă creştea tot mai mult, odată cu trecerea orelor. Oameni de afaceri, aflaţi
în întârziere, încercau să grăbească pasul, iar funcţionari şi vânzătoare cu feţe aprinse şi priviri neliniştite, se străduiau nerăbdători să-şi croiască loc prin îmbulzeala de oameni, pentru a ajunge la serviciu.

Theodore observă că numărul mare de bărbaţi şi băieţi arăta grosolan şi că mare parte dintre ei păreau a fi plini de nelinişti înăbuşite. Ici şi colo, trecând pe lângă unii dintre aceştia, auzi rostindu-se în şoaptă câte o ameninţare sau câte o profeţie despre vremurile agitate care aveau să vină. Toate acestea îl făcură pe Theo să devină oarecum neliniştit şi trebuia să se forţeze să-şi continue drumul spre serviciul său, în loc să zăbovească acolo, ca să vadă ce se va întâmpla.

într-unui dintre birouri, în timp ce lustruia alămurile, trei bărbaţi discutau despre situaţia care se crease pe stradă, iar băiatul, fără să se oprească din treaba lui, curăţând şi lustruind, ascultă cu atenţie conversaţia.

— Ce vor oamenii? De ce se plâng, până la urmă? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Cer mai puţine ore de muncă şi salarii mai mari, răspunse un al doilea.

— Sigur. Asta vor greviştii de fiecare dată, interveni al treilea. Mi se pare că se gândesc că doar ei trebuie luaţi în seamă.

— Ca să fiu sincer, recunosc că, de data asta, sunt de partea lor, spuse cel de-al doilea. Sunt de acord că ar trebui să aibă mai puţine ore de muncă pe zi.

— Totuşi, sunt mulţi care ar dori să le ocupe locurile.

— Cred că aşa este, dar, totodată, consider că aceste companii care au mari posibilităţi să-şi trateze mai bine angajaţii, ar trebui s-o facă. Cred în fair-play. Până la urmă, e mai bine să nu spui nimic despre cât de corect sau de greşit este.

— Oare compania va ceda? întrebă unul din ei.
— Bănuiesc că nu. Am auzit că directorul a trimis telegrame la New York şi Chicago, prin care solicită forţă de muncă.
— Se vor crea probleme dacă vor veni alţii! exclamă primul interlocutor.
— Cred, spuse un altul, alăturându-se grupului. Cred că Sanders este vinovat de toată agitaţia asta sau cel puţin pentru mare parte din ea. E un om dezagreabil şi cu aere de stăpân. Chiar şi când îţi acordă o favoare, ceea ce se întâmplă destul de rar, o face într-un fel aşa de răutăcios şi exasperant, că îţi fură toată plăcerea. Am avut de-a face cu el odată şi n-aş vrea să se mai întâmple vreodată. Dacă s-ar purta decent cu oamenii măcar pe jumătate, după părerea mea, nu ar fi niciodată vreo grevă.
Sanders era administratorul străzii unde erau probleme.
— Ai dreptate în privinţa lui Sanders, fu de acord un altul. întotdeauna m-am întrebat cum de şi-a menţinut poziţia pe care o are. Totuşi, aceste greve nu mi s-a părut că ar aduce vreun beneficiu

cauzei greviştilor şi cei mai mulţi dintre ei sunt conştienţi de asta. Dar sunt nişte delegaţi care merg printre ei şi insistă, spunându-le că o grevă le va rezolva toate problemele şi aşa încep protestele. L-am văzut pe Tom Steel ăla, chiar când veneam încoace. întotdeauna unde este Tom Steel apare şi scandalul.
Cam pe la acel punct al discuţiei lor, Theodore îşi termină treaba şi părăsi biroul cu capul plin de gânduri despre greve, directori şi delegaţi şi, pretutindeni pe unde merse în acea zi, greva fu singurul subiect de conversaţie.
Şi-a lăsat treaba mai devreme decât de obicei, simţindu-se molipsit de neliniştea şi frământarea din jur. Trotuarele principalelor străzi comerciale erau înţesate cu bărbaţi, femei şi băieţi împingându-se toţi în aceeaşi direcţie.
— Hai şi tu, Tode! îl îndemnă peste umăr o voce ascuţită, iar când se întoarse, dădu de Jimmy Hunt.
Faţa lui rotundă era luminată de anticiparea episoadelor excitante care aveau să urmeze. Jimmy începu să vorbească repede:
— Au oprit maşini, Tode, şi-i lovesc pe vatmanii şi taxatorii care vor să lucreze în continuare.
— Ce ruşine! spuse indignat Theo, deşi, ca orice băiat, ar *d* vrut să fie acolo, aproape, şi să vadă totul şi avu grijă să nu-1 lase pe Jimmy să ajungă cu prea mult înaintea lui.
Cu cât înaintau, mulţimea creştea continuu până deveni atât de densă că băieţii fură nevoiţi

să-şi facă loc prin mijlocul ei, pas cu pas. Oricum, îşi făcură loc înainte şi, când înaintarea deveni imposibilă, ei aveau loc în picioare, chiar în faţă,

aproape de drezină.
Până atunci, înaintând valuri-valuri pe stradă, mulţimea fusese gălăgioasă şi năvalnică, dar acum se opri brusc şi se aşternu o linişte ca de mormânt. Toate privirile se îndreptară într-o singură direcţie. Cu toţii se uitau neliniştiţi şi încordaţi în sus, pe şine. Deodată, izbucni un strigăt răguşit şi grav, răsunând dintr-o sută de glasuri.
— Vine! Vine!
în partea de sus a străzii apăru un tramvai.
Pe chipurile bărbaţilor se citea multăînverşunare şi hotărâre, iar cele ale femeilor deveniră palide şi îngrozite. Cei doi băieţi priveau încordaţi şi neliniştiţi înainte, cu inimile bătând repede, pline de teamă amestecată cu emoţie.
— Uite, Theo! Uite! şopti Jimmy, arătând spre nişte bărbaţi care scoteau cu agerime bolovani din pavajul străzii. E şi Carrots, adăugă el.
— Mă-ntreb cine-i flăcău[1] ăla mic, ăla care pare c-are multe să le spună oamenilor, spuse nedumerit Theo.
— Ăla-i Tom Steel. Ai auzit de el, nu? Un bărbat spuse peste umărul lui Theo:
— El e de vină pentru greva asta, cred, adăugă el încruntat.
Theodore se uită spre chipul serios al vorbitorului şi îl recunoscu că este vatman. Era

evident că era mai supărat pe grevişti decât pe companie.
Tramvaiul era acum foarte aproape şi cu toţii, de îndată, mânaţi de un singur impuls, înaintară, iar mulţimea bloca şinele cu o masă solidă de trupuri umane. Vatmanul scrâşni din dinţi şi sună gongul tare şi prelung. Taxatorul se grăbi să i se alăture. Singurul pasager era un poliţist aflat pe platforma din spate, uitându-se calm la marea de oameni agitaţi şi furioşi, aflaţi de o parte şi de alta.
— Tramvaiu[1] ăsta trebuie să se-oprească! strigă un bărbat mare şi musculos, repezindu-se pe trepte şi aruncându-i o privire ameninţătoare vatmanului.
— Tramvaiul acesta nu se va opri! replică vatmanul încruntat şi eliberă frâna.
în acelaşi moment, Theo îl văzu pe Carrots înşfăcând o cutie a unui lustragiu de ghete aflat lângă el şi, cu un strigăt de atac, o aruncă spre unul din geamurile tramvaiului. Strigătul strident şi batjocoritor al băiatului, amestecat cu zgomotul de sticlă care se sparge şi bastonul ridicat ameninţător al poliţistului, întărâtară imediat gloata la mânie. Se produse o hărmălaie cu strigăte, urlete şi răcnete, urmate de un ropot de bolovani scoşi din pavaj şi aruncaţi.
Dar, nu după mult timp, harababura asurzitoare de strigăte şi urlete de adineauri se stinse, făcând imediat loc unei tăceri, o tăcere ameninţătoare

ca a unei bestii pregătite de atac.

în acest moment de liniște, izbucni un alt strigăt din rândurile de pe margine ale mulţimii:
— E primarul. Faceţi loc pentru primar!
— Nu. E păstorul. Faceţi loc pentru păstor! Daţi-vă în spate! în spate!
La acest strigăt, Theodore se întoarse fulgerător şi privi în direcţia spre care se îndreptară toate feţele. Nu greşiseră. Cu siguranţă, păstorul era unul dintre cei care ocupau un loc în trăsura care încerca să înainteze încet prin aglomeraţie.
Cu inima bătându-i repede, animată de o bucurie de nedescris, cu ochii luminaţi şi cu obrajii când roşii, când palizi, Theodore rămase liniştit până când trăsura se opri. Apoi, fie strecurându-se printre cele mai înghesuite locuri, fie repezindu-se printre picioare, băiatul reuşi cumva să ajungă pe acea parte a trăsurii unde stătea el şi, cu mâna pe una dintre roţi, îşi îndreptă privirea arzătoare spre chipul atât de drag lui. Instinctiv, îşi scoase şapca, dar nu făcu nimic pentru a atrage atenţia păstorului. Nu spuse niciun cuvânt, nu scoase niciun sunet. Doar rămase acolo şi îl privi, citindu-i-se în ochi toată iubirea ce o purta în inimă.
Păstorul privea grav peste marea de feţe. Se întoarse spre domnul care stătea lângă el şi-i adresă câteva cuvinte şi astfel văzu expresia grăitoare de pe chipul lui Theodore îndreptat în sus, spre el. Imediat, un zâmbet luminos îi străluci pe faţă, se aplecă în jos şi, pentru câteva momente, îşi aşeză cu blândeţe mâna peste capul descoperit al băiatului.
înainte de a apuca să vorbească, liniştea fu din nou întreruptă de un singur strigăt rostit de mulţi, un strigăt mai mult de avertizare decât ameninţător, deşi cuvintele erau aceleaşi:
— Opriţi tramvaiul! Opriţi tramvaiul! Păstorul! Păstorul!
Trăsura păstorului era oprită chiar pe şinele de tramvai şi, pentru că îmbulzeala era aşa de mare aici, vizitiului îi fu imposibil să înainteze câtuşi de puţin.
Era evident că vatmanul nu observă poziţia periculoasă în care se afla trăsura, pentru că pornise din nou tramvaiul. Bărbatul era străin în oraş. Nu ştia nimic despre păstor şi nu-i păsa de el. El se afla acolo pentru a conduce tramvaiul şi intenţiona fie să-1 conducă, fie să moară încercând, astfel că atunci când mulţimea strigă: „Păstorul! Păstorul!", el răspunse:
— Atunci daţi-vă la o parte dacă nu vreţi să fie rănit. Tramvaiul acesta merge înainte cu păstor sau nu!
Tramvaiul se afla deja în mişcare. Mulţimea se împinse şi se strădui să se dea înapoi ca să dea voie trăsurii să traverseze şinele, dar era imposibil, aşa de strânşi erau oamenii unul lângă altul în acel loc.
Tramvaiul înainta, iar grămada de oameni aştepta tensionată să vadă ce va urma.

„Credincios până la moarte!"... Aceste cuvinte răsunară în mintea lui Theodore, când ţâşni înainte şi se aruncă chiar pe şine, în faţa tramvaiului care

înainta încet. Un strigăt de groază se auzi din îmbulzeala de oameni şi câteva mâini se întinseră spre el ca să-l tragă deoparte din locul periculos în care se afla, dar băiatul se prinse strâns de botul locomotivei şi nu-şi dădea drumul.
— Vă rog, opriţi tramvaiu'! ceru el. Oh, vă rog opriţi tramvaiu. Dacă nu, păstoru' va fi ucis!
Nu se gândi nicio clipă la pericol, pentru că şi-ar fi dat imediat şi cu bucurie viaţa-i tânără pentru cea a păstorului, dar sacrificiul său nu fusese necesar. Poliţistul, observând pericolul, îl forţă pe vatmanul mânios să oprească, până când mulţimea reuşi să se dea înapoi şi trăsura traversă şinele. Apoi tramvaiul trecu mai departe, urmărit de privirile furioase şi ameninţările gloatei îndârjite.
Păstorul se ridică în picioare în trăsura sa şi, cum stătea acolo în toată maiestatea staturii sale, cu faţa strălucindu-i de lumina unei inimi pure şi a unei vieţi sfinte, încă o dată, se aşternu liniştea peste imensa adunare. Când vocea-i plină se auzi peste atmosfera încremenită, rostind mesajul divin de dragoste şi dând cu putere sfaturi bune pentru pace şi dreptate, inimile oamenilor se muiară. Bărbaţi duri şi brutali, împreună cu băieţi ai străzii, deopotrivă ascultară, simţind o putere stranie, pe care n-o puteau înţelege, făcându-le sufletele să se-nfioare şi convingându-i, împotriva voinţei lor, să urmeze sfaturile acestui slujitor al lui Dumnezeu.
Niciun alt om nu era mai onorat şi mai iubit de bogaţi şi săraci deopotrivă, precum era păstorul.
Pe niciun altul nu l-ar fi ascultat o mulţime într-o asemenea dispoziţie, dar pe el îl ascultau în tăcere, cu respiraţia întretăiată, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva să piardă vreun cuvânt. Ascultau de parcă ar fi ştiut că niciodată după aceea nu aveau să mai audă un astfel de mesaj de pe acele buze. Feţele aspre şi înverşunate se luminară, iar ochii se umplură de lacrimi, pe măsură ce auzeau cuvintele arzătoare şi înduioşătoare. Femeile plângeau, iar bărbaţii îşi uitară ura şi nemulţumirile. Doar din loc în loc se mai vedea câte un chip întunecat, care se schimonosea mai tare, pe măsură ce cuvintele păstorului lucrau în inimile şi cugetele gloatei imense de oameni.
La final, păstorul îşi întinse mâinile în faţă şi rosti o binecuvântare plină de blândeţe, apoi plecă încet cu trăsura, iar când rămaseră singuri, bărbaţii scandalagii se priviră unii pe alţii, pe jumătate uimiţi, pe jumătate ruşinaţi, îndepărtându-se încet. Nu mai aveau chef de scandal şi fărădelegi acum, de fapte sângeroase şi nici de violenţă. Duhul lui Dumnezeu atinse inimile lor. Mediul în care păstorul trăia s-a mişcat şi

felul lui de a fi, arătat în timp, îi învălui pe toţi cei prezenţi. Nu era de mirare că toate acestea lucrară o asemenea transformare în inima şi viaţa micuţului băiat al străzii.
în acea noapte, două sute dintre clericii din oraş s-au unit, adresând un apel companiei să supună atenţiei lor problemele ridicate. Atât compania, cât şi greviştii fură de acord cu acest lucru. Rezultatul
a fost acela că, deşi nu tot ceea ce au cerut oamenii a fost aprobat, totuşi, ziua de lucru a fost scurtată şi li s-a promis o mărire de salariu, de la începutul anului.

CAPITOLUL 16

Chemat la ceva mai măreţ

După ce trăsura păstorului plecase, Theodore porni spre casă, într-o stare de fericită aşteptare. Se gândi cum va merge mâine la casa păstorului, cum vor sta mult timp de vorbă şi cum îi va spune prietenului său tot ce a tânjit să-i spună de atâtea ori. Ştia prea bine că păstorul va fi interesat de tot ceea ce el, Theodore, încercase să facă pentru Marele Căpitan şi, de asemenea, tânjea să discute despre munca şi planurile lui cu cineva aşa de înţelept şi de experimentat ca el.
în drum spre casă, îşi cumpără un guler şi manşete din pânză. *Pen] că vreau s-arat cât de bine pot căn[x] mă vede,* îşi spuse el.
Toată seara se gândi la vizita pe care avea s-o facă în ziua următoare. De fapt, îi era greu să mai aştepte, dar nu se putea decide care ar fi fost ora cea mai potrivită la care ar fi putut merge în vizită. Ştia că păstorul era adesea plecat seara, iar, dacă era acasă, deseori avea musafiri. După-amiaza avea un scurt timp de repaus. De fapt, el niciodată nu

avea clipe de odihnă, dar Theodore se hotărî, până la urmă, să meargă să-1 vadă între douăsprezece şi unu.
Toată noaptea se visă cum parcurge drumul până la casa lui, iar o dată se şi trezi, cuprins de o mare frământare, pentru că visă că Brown refuzase categoric să-1 primească înăuntru.
Nu reuşi să muncească în dimineaţa următoare, dar dorea să-şi împărtăşească bucuria şi cu altcineva, aşa că, îi vizită pe toţi bolnavii şi pe cei care nu puteau ieşi afară din cele două clădiri cu camere de închiriat şi oferi fiecăruia mici daruri. Erau darurile lui de mulţumire, deşi nu ştia acest lucru. Erau mici cadouri: o floare sau câteva portocale unei bolnave, o franzelă în plus unei mame care muncea din greu. Lucruri mici, dar dăruite în numele Marelui Căpitan, deşi Numele Lui nu a fost menţionat.

Şi astfel, multe gânduri de bunătate îl însoţiră pe băiat când, la prânz, parcurse încă o dată drumul până la casa păstorului.
Theodore nu era un băiat prea frumos, dar strălucirea din ochii lui cenuşii era sinceră şi reală. De-acum îşi putea permite două rânduri de haine şi, în aceste momente, îl purta pe cel mai bun dintre ele, cu gulerul şi manşetele curate. Multe mame ar fi fost bucuroase să spună că acest băiat al străzii era fiul lor.
Amintirea viselor sale îl făcură pe Theodore să tremure când sună la uşa păstorului. Brown nu-l
refuză. Din contră, zâmbi slab, ţinu uşa deschisă şi spuse cu voce joasă:
— Vino în camera doamnei Martin!
Şi astfel, încă o dată, Theodore îl urmă pe holul
larg.
Doamna Martin îl întâmpină cordial, dar băiatul fu cuprins de o mare teamă când observă ochii înroşiţi, tristeţea ei şi când îi spuse:
— A vorbit despre tine aseară, Theodore. Ne-a povestit ce ai făcut pentru el. Ai venit să întrebi ce mai face, nu?
Inima îi stătu în loc şi băiatul se aşeză privind rugător spre menajeră. Gâtul i se uscase şi i se înţepenise şi nu îndrăzni să rostească vreun cuvânt. Doamna Martin, de asemenea, se aşeză, îşi şterse ochii şi spuse:
— N-ar fi trebuit să meargă şi să le vorbească ieri greviştilor ălora. Nu se întremase destul şi le-am spus domnilor care au venit după el, dar, când a auzit ce doreau, a spus că-i va însoţi. S-a întors acasă epuizat şi i-a fost rău toată noaptea.
Theodore încercă în zadar să rostească o întrebare de pe buzele-i tremurânde. Menajera intui ce dorea să întrebe şi-i răspunse, ca şi cum el ar fi întrebat deja:
— Are probleme cu inima şi doctorii spun că nu va supravieţui.
Când auzi aceste cuvinte, capul lui Theodore căzu pur şi simplu pe masă, ca şi cum ar fi fost lovit şi ameţit. Necazul lui i se părea prea mare, aproape
de necrezut. Cu opt luni înainte i se părea teribil gândul că lăţimea unui continent îl desparte de prietenul său. Acum, ce bucuros ar fi fost să ştie că păstorul este bine şi sănătos, în California.
într-un final, îşi înălţă capul şi întrebă cu glasul stins:
— Cât?
Doamna Martin înţelese şi răspunse cu tristeţe:
— Câteva zile sau posibil... doar câteva ore. Stă de parcă ar dormi, dar nu doarme. Cred, adăugă ea, privind spre băiatul cu inima frântă... Cred că poţi să-l vezi un moment, dacă doreşti.
Theodore încuviinţă, iar menajera adăugă:
— Vino, atunci!
Şi astfel, îl conduse la una din camerele de sus. Băiatul o urmă cu o aşa

durere în inimă cum nu-şi imaginase că ar putea simţi cineva de vârsta lui.
Camera bolnavului era întunecoasă, iar o infirmieră stătea lângă pat. Theodore rămase o clipă şi privi chipul atât de drag lui şi atât de schimbat, deşi trecuseră doar câteva ore de când îl văzuse ultima dată. Tânjea să-i sărute mâna care stătea întinsă peste aşternuturile albe, dar nu îndrăzni şi, după câteva momente, se întoarse şi părăsi camera în tăcere. Doamna Martin îl urmă pe scări. La uşă, se opri şi o privi, încercând să spună ceva, dar nu reuşi, aşa că plecă fără să rostească niciun cuvânt. Ştia că nu avea să-şi mai vadă vreodată prietenul în viaţă
şi aşa a fost.
înainte de lăsarea nopţii următoare, păstorul a fost chemat să se înalţe mai sus.
Când anunţul despre moartea sa apăru în ziare, s-a menţionat şi cererea de a nu fi trimise flori. Theodore nu ştia de acest lucru şi astfel, în ziua înmormântării, el a adus câţiva trandafiri, ştiind că păstorul iubea aceste flori. însăşi doamna Martin i-a aşezat în mâna rece care, cu câteva zile mai devreme, fusese aşezată peste capul lui Theodore. Băiatul nu ar fi dat acea amintire dulce a acelei ultime priviri şi atingeri nici pentru tot aurul din lume.
în ziua înmormântării, biserica în care s-a oficiat serviciul fusese arhiplină, iar străzile din jur erau aglomerate de o mulţime la fel de mare de oameni precum fusese cea căreia, cu puţin timp înainte, îi vorbise păstorul. Dar ce mare diferenţă era în port şi maniere între cele două adunări! De data aceasta, fiecare era mişcat şi cu inima îndurerată. Ei îl numiră „păstorul nostru" şi simţiră că au pierdut pe cineva care îi iubise, pe cineva care le fusese prieten.
Dar niciunul, nici dintre cei aflaţi în biserică şi nici de afară, niciunul nu 1-a jelit mai mult pe cel a cărui viaţă maiestuoasă şi frumoasă fusese curmată aşa de iute, decât un flăcău care stătea pe trotuar, uitându-se cu ochii plini de lacrimi cum sicriul drapat în negru era scos pentru îngropare. Era Theodore. Rămase acolo până când trecu şi
ultima trăsură din lungul şir, apoi păşi înainte, singur, pe jos, urmând cortegiul până la cimitir.
Când totul luă sfârşit, se întoarse plin de tristeţe acasă, simţind în viaţa sa un mare gol, un gol care nu avea să fie umplut niciodată. I se părea că lumea nu avea să mai fie frumoasă vreodată, dar, în acea seară veni la el domnul Scott şi-i alină inima plină de amărăciune cu afecţiunea sa plină de simpatie, învăţătorul său îl făcu să simtă că acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie „umbra păstorului". Lui Theodore, lucrările sale mici printre cei năpăstuiţi şi bolnavi din jurul lui i se păreau neînsemnate în comparaţie cu lucrarea vastă şi răspândită a păstorului, dar, pe măsură ce treceau zilele, aceste mici slujiri ajunseseră să fie bucuria vieţii lui.

Domnul Scott, observându-1 îndeaproape, văzu cum, săptămână după săptămână, devenea tot mai altruist şi atent cu ceilalţi, mai dornic să ajute pe oricine ar fi avut nevoie de ajutorul lui. Băiatul era însă necăjit că unul dintre cei pe care ar fi dorit cel mai mult să-1 ajute, stătea departe de el. Era vorba despre Carrots.
Patru dintre instigatorii la comportamente turbulente în timpul grevei au fost arestaţi, judecaţi şi condamnaţi la doi ani de închisoare. Printre aceştia s-a aflat şi Tom Steel, şi Carrots, al căror păr roşcat a atras nu doar o dată atenţia poliţiei.
Jimmy Hunt şi-a manifestat pe faţă bucuria. Părerea lui era că, până la urmă, Carrots îşi servise „desertul" meritat, dar Theodore era tulburat şi

mâhnit de acest lucru. îl vizitase în închisoare, dar observă că era la fel de grosolan şi arogant ca întotdeauna, deşi fusese sigur că atunci când venise, Carrots îl urmări cu atenţie. Nu mai merse la închisoare, dar, deşi nu-i plăcea să scrie mai mult decât le place majorităţii băieţilor de paisprezece ani, totuşi, pe parcursul acelor doi ani de închisoare, nu trecea nicio lună în care Carrots să nu primească o scrisoare lungă şi plină de viaţă de la Theodore. Nu a răspuns la niciuna dintre ele, dar acest lucru nu a contat, pentru că Theodore nici nu se aştepta la aşa ceva.

CAPITOLUL 17

Ultimele consemnări

Pe măsură ce serile deveneau mai lungi, camera cu activităţi se bucura de succes printre băieţii din vecinătate şi, adesea, domnul Scott era uimit să vadă cum Theodore reuşea să păstreze o bună orânduială şi să menţină viu interesul băieţilor fără ca aceştia să se răzvrătească împotriva lui. Era plin de idei ingenioase pentru a-i face interesaţi de ceva util şi, aşa cum obişnuia el să spună, „să-i mai ridice cu o treaptă". în acea iarnă devenise foarte popular în vecinătate, dar niciodată nu află acest lucru. Era prea ocupat să se gândească la alţii, ca să mai aibă timp să se gândească prea mult la sine.
După o vreme îi oferi lui Jimmy întreg câştigul de la tarabă şi se ocupă numai de lustruirea alămurilor. Fiind multă muncă de făcut, se gândi la băieţii care nu prea găseau de lucru şi angaja câţiva dintre ei, instruindu-i şi plătindu-i pe măsură. Nan şi Frăţiorul nu se mai întoarseră în toamnă în oraş. Domnul Scott nu se gândise niciodată să lase acest lucru să se întâmple, dar totuşi nu reuşi să-1

prevină.
Cu mult înainte ca vara să se sfârşească, Nan ocupase locul unei fiice în casa fără copii a doamnei Hyde, iar Frăţiorul devenise adoratul tuturor. Atât de caldă şi mare era dragostea oferită pentru amândoi, că nici chiar Nan nu s-ar fi putut opune să rămână acolo. Ştia că putea oferi la rândul

ei tot atât de multă dragoste şi slujire câtă primea şi astfel, cu bucurie şi cu inima plină de recunoştinţă, renunţă la orice gând de a se reîntoarce în oraş şi simţi că, în sfârşit, găsise un cămin adevărat.
Dar ea nu-1 uită pe vechiul ei prieten, Theodore, şi le povesti atât de multe noilor săi prieteni despre el, că aceştia doriră să-1 cunoască. Şi astfel, ea îi trimise o scrisoare cu o cordială invitaţie din partea doamnei Hyde de a petrece o săptămână la ea acasă.
Domnul Scott se bucură să aibă grijă de camera de activităţi şi să supravegheze pe cât posibil afacerea de lustruire a alămurilor şi astfel, Theodore acceptă invitaţia, anticipând încântarea de a-1 revedea pe Frăţior şi pe Nan.
îi venea greu să creadă că era chiar el, bietul Theodore Bryan, cel care, într-o dimineaţă senină de noiembrie, stătea în trenul care gonea, privind priveliştea tomnatică în drumul său spre casa doamnei Hyde, unde avea să fie primit ca musafir şi că acolo avea să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei şi că-i va vedea din nou pe cei pe care îi plăcea să-i numească „ai lui".

Pe măsură ce trenul se apropia de gara unde trebuia să coboare, Theo se întreba oare cine îl va întâmpina. Spera că va fi Nan. Era sigur că va veni ea, deoarece doamna Hyde nu-1 cunoştea şi nici el pe ea.
Astfel, în timp ce trenul înainta pe lângă peron, se uită cu nerăbdare pe geam şi simţi un fior de dezamăgire pentru că nu era nici urmă de Nan. Văzu o trăsură confortabilă, aşteptând pe cineva. Se gândi că ar fi putut fi a doamnei Hyde, dar nu, nu avea cum să fie totuşi, pentru că un băieţaş îmbujorat cu ochi albaştri şi zburdalnic stătea pe banchetă, agitând un bici în aer, într-o manieră băieţească. Nu arăta nicidecum ca Frăţiorul cu ochii grei şi buzele palide, aşa cum îl ştia el şi nu era nicio altă fată acolo decât una înaltă şi frumoasă, îmbrăcată cu o drăguţă haină gri cu blană. Această domnişoară stătea lângă trăsură, uitându-se după cineva.
Chiar doream să m-aştepte Nan, se gândi Theo ieşind din tren.
Chiar atunci, fata înaltă cu haină gri se uită spre
el şi strigă:
— Oh, Theo! Ce bucuroasă sunt să te văd!
Şi astfel, fu instalat în trăsură, lângă flăcăiaşul cu bujori în obraji şi fericit, înainte să apuce să-şi dea seama că era chiar Frăţiorul care crescuse sănătos şi puternic cum nici Nan nu îndrăznise să creadă că ar fi posibil în doar câteva luni.
Frăţiorul nu-şi uitase vechiul prieten, sau, dacă
îl uitase pe moment, îşi reînnoi prietenia cu el foarte repede şi, pe timpul şederii lui Theo acolo, cei doi redeveniră la fel de nedespărţiţi ca înainte.
Fusese o săptămână fericită pentru Nan, deoarece observase cum Theo sporise în bine pe timpul lunilor de despărţire şi nu era deloc dezamăgită de el, ci bucuroasă să-1 cunoască şi noii ei prieteni. Cât îl priveşte pe

băiat, acea săptămână petrecută într-un minunat cămin creştin, fusese ca o privire aruncată înspre o nouă viaţă. Se hotărî să aibă şi el aşa un cămin cândva şi astfel se întoarse în oraş, mulţumit că-i lăsase pe cei doi pe nişte mâini aşa de bune şi într-un loc cu împrejurimi aşa de pitoreşti.
în timpul iernii ce urmă, Theodore fusese ocupat şi fericit. Când reîncepu cursurile la seral, reuşi să-1 înduplece pe domnul Hunt să preia grija camerei cu activităţi, deoarece dorea să înveţe pentru a se califica încet, încet pentru o slujbă mai bună. Având un astfel de ţel, reuşi să facă progrese rapide în studii. Dar, aşa ocupat cum era, a rămas perseverent, făcându-şi timp şi pentru lucrul la florărie, sâmbăta seara, ca să-şi poată continua misiunea lui cu flori de duminica dimineaţa. Ştia că acele câteva plante înflorite erau toată lumina şi frumuseţea de care aveau parte unii dintre cei închişi în acele camere, cu vieţile lor chinuite de sărăcie.
Apoi, în perioada sărbătorilor, domnul Scott, doamna Rawson şi cercul „Fiicele Regelui" îl
ajutară să pregătească pentru copiii din cele două clădiri cu camere de închiriat, cadouri. După împărţirea cadourilor, cele unsprezece fete, în rochiile lor drăguţe de iarnă, i-au servit pe toţi cei prezenţi cu tort. Theodore era prea fericit şi ocupat ca să-şi mai mănânce porţia lui, dar asta nu era o problemă, pentru că Teddy Hunt nu întâmpină nicio dificultate să dea gata două porţii.
Când ultima înghiţitură de tort se făcu nevăzută, cei din grupul strâns împreună plecară încet şi fără tragere de inimă, anticipând deja o întâlnire exact la fel, peste exact trei sute şaizeci şi cinci de zile. După multe urări adresate lui Theodore, fetele şi doamna Rawson plecară, iar domnul Scott le urmă, oprindu-se doar un moment, pentru a spune:
— Ţi-am lăsat cadoul în camera ta, băiatul meu. Sper să-ţi placă.
întrebându-se care ar fi putut fi cadoul lui, băiatul stinse luminile, încuie camera de activităţi şi se grăbi să ajungă în camera lui, aducându-şi aminte că învăţătorul lui îi ceruse cheia, ceva mai devreme, în acea seară. Cheia era în uşă, iar în cameră era lumină. Theodore deschise uşa, apoi se opri puţin strigând încântat şi surprins deoarece nu-şi mai recunoştea vechea locuinţă goală şi mică pe care o lăsase ultima dată.
Un covor curat acoperea podeaua, iar la ferestre atârnau jaluzele noi. Un pat pe suport din metal alb

4

cu saltea moale şi lenjerii curate se găseau pe locul vechiului pat. In locul mesei de pin şi a scaunelor se aflau o frumoasă masă din stejar şi un suport cu prosoape, trei scaune confortabile şi bune şi un birou, care făcură să strălucească ochii lui Theo de încântare. Dar cel mai bun dintre toate era un tablou de pe peretele din faţa uşii, un tablou cu un portret al păstorului, păstrând acea privire blândă a lui, pe care Theodore şi-o

amintea atât de bine.
Pe un cartonaş, strecurat în colţul ramei era scris: „de la Nan şi Frăţior".
Uitându-se la el iar şi iar, Theodore simţi că nu-şi mai putea dori nimic.
Era în mijlocul camerei, privind portretul, când auzi un ciocănit şi, după ce deschise uşa, se îngrămădiră înăuntru cele unsprezece fete cu doamna Rawson şi domnul Scott în urma lor.
— îţi place, Theodore?
— N-am putut pleca înainte să te vedem aici, recunoscură ei şi râseră, vorbind cu voioşie când văzură că băiatul era prea încântat şi mulţumit ca să mai poată rosti vreun cuvânt.
Apoi plecară, cu inimile pline de bucuria dăruirii, şi-i scriseră o scrisoare lui Nan, în care îi povestiră totul.
După acest eveniment, iarna trecu în linişte pentru Theodore. Se simţea bine şi întărit, fiind ocupat de dimineaţa până seara. în tot oraşul nu era băiat mai fericit ca el.
Şi se scurseră astfel săptămânile şi lunile, până trecură cei doi ani, apropiindu-se timpul când
Carrots urma să fie eliberat.
Theodore află în ce zi şi la ce oră avea să părăsească închisoarea şi îl aşteptă chiar la poartă, întâmpinându-1 cu căldură şi prietenie, conducându-1 apoi încă o dată la el acasă.
Analiză cu atenţie chipul palid al băiatului, întrebându-se dacă avusese loc o schimbare în bine în viaţa lui sau nu. I se părea că era mai puţin ursuz şi mult mai gânditor decât fusese în urmă cu doi ani, dar nu era sigur. Oricum, Carrots era foarte tăcut. Părea că ar fi uitat cum să vorbească. Se uită prin camera confortabilă şi curată a lui Theo, observând, bineînţeles, schimbările de acolo, dar nu făcu niciun comentariu.
Theodore aranja masa, cu o cină bună pentru amândoi, iar Carrots mancă de parcă s-ar fi bucurat de mâncare. Când termină, se lăsă pe spătarul scaunului, se uită fix în ochii lui Theodore şi întrebă încet:
— Ce te-a făcut s-o faci, Tode?
— Ce să fac? Să te-aduc aici, la cină?
— Da. Şi să-mi scrii toate scrisorile alea şi restu'?
— Uite de ce, Carrots: de când l-am întâlnit pe păstor, viaţa mea s-a schimbat. Am hotărât să-i dau inima mea lui Isus. Un alt băiat a avut de suferit din cauză că io am făcut ceva rău odată ş-am încercat din greu să-1 găsesc şi să repar ce-am făcut, da[1] nu l-am găsit încă ş-am încercat, în schimb, să fac pentru tine puţin, înţelegi?
Carrots dădu din cap că da. Totuşi, Theo

observă că arăta puţin dezamăgit.
— Deci, nu pe mine doreai să m-ajuţi, de fapt? constată el, cu seriozitate.

— Ba da. Şi pe tine, răspunse repede Theo. Oricum, aş fi făcut şi pentru tine tot ce puteam, Carrots, da' doresc să-l găsesc şi pe el, adăugă el cu tristeţe.
— Cum îl cheamă? vru să ştie Carrots.
— Jack Finney.
— Ce? se miră băiatul, holbându-se la Theo, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce aude.
— Jack Finney, repetă Theo, nedumerit de reacţia lui.
— Eu niciodată... Tode, io-s Jack Finney.
— Tu? strigă Theo, sărind în picioare emoţionat. Tu eşti Jack Finney al doamnei Russel?
Băiatul aprobă din nou din cap:
— Aşa cred. Am fost în clasa ei la şcoala duminicală.
Chipul lui Theo strălucea când spuse:
— Oh, Carrots! Adică nu, Jack, n-o să-ţi mai zic niciodată Carrots. Jack, sunt aşa de fericit! Fii atent aici, Jack Finney, tre' să fii băiat bun de-acum încolo! N-o să te las să greşeşti! Nu pot să te las să greşeşti, Jack! Va fi... va fi ca şi cum ar fi toată vina mea dacă greşeşti.
Iar Jack privi din nou ţintă în ochii lui Theo şi răspunse rar:
— Cre[1] că mi-ajunge câte rele-am făcut. Dacă o să fii lângă mine, o să-ncerc să fac bine.
— O să fiu lângă tine tot timpu', Jack! se angaja Theodore sincer.
Şi aşa şi făcu pe parcursul lunilor în care au alternat clipele de speranţă cu cele de descurajare, pentru că drumul lui Jack în sus nu era uşor. Obiceiurile rele, formate de-a lungul anilor îl trăgeau mereu în jos. La fel şi vechii lui tovarăşi de rele, care erau întotdeauna gata să-l convingă şi să-l atragă din nou de partea lor. De câteva ori chiar reuşiră, pentru un timp, dar Theodore nu avea de gând să renunţe la el. Până la urmă, eforturile i-au fost răsplătite, pentru că Jack deveni camaradul său, sub comanda Marelui Căpitan şi, de asemenea, un ajutor de nădejde în slujirea plină de dragoste, desfăşurată printre micuţii lui Hristos.

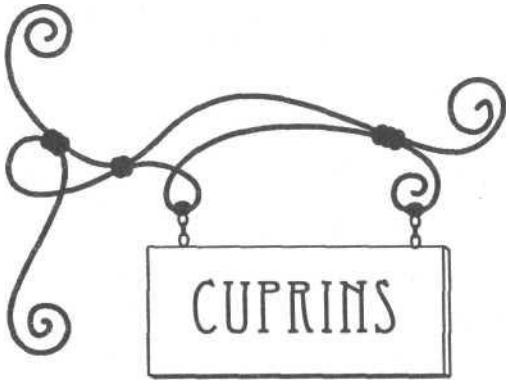

Despre păstor 5
O poşetă pierdută 7

Un nou cămin pentru Nan 23
Un accident 39
Tode îl întâlneşte pe păstor 57
în casa păstorului 75
Noul început al lui Tode 103
După plecarea lui Tode 117
Acţionând „în umbra păstorului" 131
Theo are necazuri 147
O amară dezamăgire 165
Noua afacere a lui Theo 187
Nan îşi face noi prieteni 215
Plecarea lui Nan 231 Theodore îi acordă o şansă lui Carrots 249
O grevă 269
Chemat la ceva mai măreţ 281
Ultimele consemnări 289

Paşi spre mântuire

Biblia spune că noi toţi am păcătuit şi suntem lipsiţi de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Păcătuim datorită naturii noastre păcătoase moştenite de la Adam. El a păcătuit pentru prima dată în Grădina Edenului. Această natură păcătoasă ne desparte de Dumnezeu.

însă Dumnezeu a pregătit o cale de a ne întoarce la El prin singurul Său Fiu, Domnul Isus Hristos, Mielul fără cusur, care a fost junghiat la întemeierea lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3:16).

Pentru a ne împăcat cu Dumnezeu şi pentru a experimenta viaţa, şi nu moartea şi pentru a ajunge în rai, şi nu în iad (Deuteronom 30:19), trebuie să ne pocăim de păcatele noastre şi să credem în Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos (Romani 6:23; 6:16).

Când ne pocăim sincer de păcatele noastre (Faptele Apostolilor 2:38; 3:19; 17:30) şi îl primim pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal, Dumnezeu ne dă mântuirea prin harul Său, iar atunci ne naştem din nou. „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit" (Romani 10:9). „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin
credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu" (Efeseni 2:8).

După ce ne naştem din nou prin Domnul Isus Hristos, trebuie să ne botezăm şi să avem grijă să nu ne mai întoarcem la vechile păcate, deoarece suntem făpturi noi. (Vezi 2 Corinteni 5:17.)

Domnul Isus Hristos a spus: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela

Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui" (Ioan 14:21). De asemenea, pentru a ne întări şi pentru a creşte în umblarea noastră cu Dumnezeu, este important să facem parte dintr-un grup de creştini care-L slujesc pe Dumnezeu cu devotament. (Vezi 1 Ioan 1:7.)

Bucură-te de viaţa nouă în Hristos şi fii perseverent pentru a creşte în credinţă. (Vezi 1 Ioan 2:3; Romani 6:13; Apocalipsa 2:10b.)